

(pokračování z přední záložky)

jako psychiatr v Thomayerově nemocnici v Praze, v letech 2005-2008 byl ředitelem Psychiatrické léčebny v Praze – Bohnicích, 2008 – 2018 náměstkem ředitele tamtéž, krátce byl sekundářem v Psychiatrické nemocnici v Horních Bečkovcích. Od roku 2002 je soudním znalcem v oboru psychiatrie, do roku 2020 také přednášel v doškolovacím Institutu lékařů a farmaceutů v Praze.

Šestnáct let byl zastupitelem v Praze-Dubči, v letech 1993-2016 byl členem ČSSD a 15 let členem ÚV ČSSD. Od roku 2018 je členem SPD, od roku 2021 členem Předsednictva SPD. V roce 2019 byl zvolen poslancem Evropského parlamentu, kde je za frakci Identita a demokracie členem a koordinátorem ve Výboru pro zemědělství a rozvoj venkova, členem Delegací EU – Čína a EU – středoasijské republiky.

Je zakladatelem webu Nová republika.

Kniha MUDr. Ivana Davida, který je v současnosti poslancem Evropského parlamentu ve frakci Identita a demokracie, začíná rozhovorem se spisovatelkou Lenkou Procházkovou. Obsáhlý rozhovor se týká autorova života, jeho zkušeností s českým zdravotnictvím, které postrádá koncepci a obsahuje i mnoho pasáží o příčinách úpadku českého státu.

Politické komentáře shromážděné ve druhé části knihy čtenáři umožní vstoupit i do světa „za zrcadlem“ a zpětně si uvědomit, jak farizejskou roli hrají média hlavního proudu, a proč. Autorovy zkušenosti z české i evropské politiky jsou trpké a působí až absurdně, ale neměly by vyvolávat pocity bezmoci a beznaděje, protože, jak sám říká: „Bát se musí oni!“

ISBN 978-80-907732-4-0

IVAN DAVID

MY BYLI JSME A BUDEM!

IVAN DAVID

MY BYLI JSME
A BUDEM!

SOUBOR
POLITICKÝCH KOMENTÁŘŮ

MUDr. Ivan David, CSc (*1952)

Vystudoval obor terapie na Fakultě všeobecného lékařství Univerzity Karlovy (1978). Po vojenské službě pracoval ve Výzkumné psychiatrické laboratoři Psychiatrické kliniky v Praze, ve Fakultní poliklinice v Praze 2, na poliklinikách v Praze 3 a 5, na Protialkoholním oddělení II. fakultní nemocnice v Praze, v letech 1986- 1997 ve Výzkumném psychiatrickém ústavu (později Psychiatrické centrum Praha) v oboru klinická psychofarmakologie a elektroencefalografie. Absolvoval postgraduální studium v oboru matematické metody v přírodních vědách na FF UK. Složil I. a II. atestaci v oboru psychiatrie (1986, 1991), obhájil kandidaturu (CSc. 1991) v oboru analýza EEG a psychofarmakologie.

Za ČSSD byl zvolen do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR (1998-2002), ve vládě Miloše Zemana vykonával funkci ministra zdravotnictví (1998-1999). Následně pracoval

(pokračování na zadní záložce)

Kniha vychází pod záštitou
EP – frakce Identita a demokracie.

Ivan David

MY BYLI JSME A BUDEM!

Výběr politických komentářů z let
2013 až 2023

Copyright © Ivan David 2023
Czech Edition © Nakladatelství ID, 2023

ISBN: 978-80-907732-4-0

ČÁST I.

ROZHOVOR LENKY PROCHÁZKOVÉ S IVANEM DAVIDEM

Témata:

Dětství a vliv prostředí, fenomén šedesátých let, studia, zkušenosti psychiatra, komunálního politika, zakladatele Českého klubu skeptiků Sisyfos, ministra, poslance za ČSSD a europoslance za SPD. Názory na zdravotnictví, školství, zemědělství, reformu péče o duševní zdraví, LGBT+, média, cenzuru, současný stav naší republiky, Evropské unie a dramaticky se měnícího světa.

ROZHOVOR

Ivane, kniha, která začíná tímto naším rozhovorem, má název „My byli jsme a budem!“. Myslíš si, že ten citát z Karla Kryla vyjadřuje i v současnosti odhodlání většiny české společnosti?

To si opravdu netroufám říci. Ale své hodnoty bráníme někdy až tehdy, kdy o ně přicházíme. To platí obecně. Neděkujeme každý den osudu, že nám fungují játra. Začneme si jejich funkce všímat, když selhávají. Jak si nevzpomenout na Neffovu pentalogii Sňatky z rozumu, kde je český obchodník a vlastenec Born překvapen synovou lhostejností. „Vybudovali jsme Národní divadlo!“, říká otec. „Ale tatínku, to je přece samozřejmé“ odpovídá syn Ivan. „To vůbec není samozřejmé!“ rozčílí se otec.

Jak vnímáš pojem národ?

Mluvit ve střední Evropě o národu ve smyslu genetické příbuznosti je naprostý nesmysl. Tímto územím prošlo za posledních pár tisíciletí množství národů, jejichž genofond se mísil. Skoro každý Čech by našel mezi předky Němce, Židy, Slováky, Poláky, Maďary, Italy a příslušníky dalších národů. Feudálům mohlo být lhostejné, jaké národnosti jsou jejich poddaní, hlavně, že dřou a platí daně. Teprve v devatenáctém a ve dvacátém století vznikaly v Evropě skutečné národní stá-

ty a národy se formovaly na území státu prostřednictvím úředního jazyka a s ním spojené kultury. Takto vzniklé „politické národy“ pak sdílely „národní zájmy“ definované ambicemi „národních vládců“.

To vše se utvářelo v období obrovského rozmachu technologií a věd a také kapitalismu. Politické národy se vyvíjely nerovnoměrně a měly své konflikty. Nenajdete skoro v Evropě výjimky, kdy by dva sousední národy neměly ve své historii konflikt. Vznikala totiž soutěž, která byla motivací ke zlepšenému výkonu, ale také k boji o dominanci nebo o pouhé přežití.

I jednobuněčné organismy dovedou rozpoznat „já“ a „ne-já“, jinak by zanikly. Mají svoje obranné mechanismy, například imunitu, jedy, antibiotika... Živá struktura postrádající schopnost rozeznat „já“ a „ne-já“ zanikne. Stejně zanikne i národ, který je lhostejný sám k sobě, ke svému bytí. Bude pohlcen oním „ne-já“.

Evropská unie potlačuje vše národní a vlastence nálepkuje jako xenofoby, nacionalisty nebo dokonce rovnou nacisty. Deklaruje, že se tak snaží předejít mezinárodním konfliktům. Ty ovšem stejně existují, protože zde nejsou rovnoprávné vztahy, spravedlnost. Nic nám nedají, ale když něco potřebují, řeční o solidaritě, dokonce „povinné“. Jsem si ale jist, že skutečným cílem je potlačení identity jednotlivců, kteří mají zůstat sami a bezmocní, bez opory v národní komunitě.

Nositeli národní kultury jsou všichni, kdo užívají národní jazyk a neprzní jej cizími slovy a zkomoleninami. Nositeli národní kultury jsou ti, kdo vnímají společný národní zájem a jsou ochotni se o něj poprat verbálně, ale i zbraněmi.

Jenže globalizace našla společný jazyk a vytváří globální stereotypy. Po celém světě nalézáte stejné zboží a stejné standardy, skoro stejnou „kulturu“. To, co mizí, je soutěž, motivace ke kolektivnímu neválečnému vítězství nad „ne-já“. To

nejlepší však vzniká v mnohosti snah, v soutěži talentů. Zlobované výběrové řízení generuje v x-tém kole předem vybraného vítěze. Ten se stává bez soutěže definitivně nejlepším. Nesoutěží, nemá motivaci, degeneruje. Vítězství monopolu je prohrou kvality.

Jsem hluboce přesvědčen, že politický národ má smysl. Patří k němu občané státu bez rozdílu původu. Očekává se od nich, že budou respektovat kulturu a zákony země. Bez politického národa nemůže existovat demokracie, jíž jsem zásadním stoupencem. Pokud není jasné, kdo patří do „my“ a kdo tam nepatří, nelze spočítat hlasy. Démon je lid, politický národ. Chce spravovat „svoje věci“ ve svůj prospěch, bez zasahování ze strany „ne-my“. Ke zničení národní komunity má vést i prosazovaný záměr většiny poslanců Evropského parlamentu, aby hlasovací právo a právo být zvolen měl každý, kdo se do země jen přistěhoval a není jejím občanem.

Jakmile chce někdo přiznávat právo volby jen těm „lepším“ občanům, je proti demokracii. Spravovat zemi demokraticky, tedy prostřednictvím volených zástupců, je rozumné. Demokraticky zvolení politici mají být advokáty svých voličů. Ti, kteří pracují (samořejmě skrytě) pro někoho jiného, mají být odhaleni a odstaveni od moci. Dnes je bohužel naše země reprezentována vládou složenou právě z takových advokátů cizích zájmů. Těm slouží i média hlavního proudu, která jsou schopna zmanipulovat veřejné mínění. Vlastní je oligarchové, jimž je náš národ lhostejný.

Setkal jsem se na krajské konferenci SPD v Praze s dvěma Vietnamci, kteří přišli vyjádřit své sympatie a vysvětlili, že jsou „Češi vietnamského původu“. Jeden z nich mluvil dokonale češtinou, ten druhý se snažil.

Nevím, nakolik je česká společnost kompaktní. Těžko se nám soutěží, když v naší zemi není už skoro nic naše a jako naše vlastní jsou nám vnucovány zcela jasně cizí zájmy.

Máme se účastnit soutěže za účelem cizího vítězství. Máme bojovat na straně těch, kteří neuznávají naši identitu a zájmy. Opravdu nevím, kolik našich lidí si to uvědomuje. Ale i kdyby jich bylo relativně málo, není politický národ ztracen. V osmnáctém století česká kultura upadla v zapomnění. Přesto ji obrozenci resuscitovali a po sto letech bylo Československo velmi úspěšným státem.

Přijdeme-li o národní stát, přijdeme i o demokracii. Občané si dosud zcela neuvědomují, že o všem podstatném se rozhoduje v protinárodní a téměř nedemokratické Evropské unii. S národní identitou a svrchovaností přicházíme o demokracii, bez níž nemůžeme uplatňovat zájmy národní komunity. Obávám se, že naprostá většina občanů si nedovede představit důsledky.

Zničit národy a státy a vytvořit centralizovaný superstát je dlouhodobým cílem oslavovaných zakladatelů a vůdců Evropské unie. Připomeňme si některé jejich výroky.

Herman Von Rompuy (předseda Evropské rady 2009 - 2014) řekl: „V EU již nesmí být místo pro slova jako národ a vlast ve smyslu národním. Nová Evropa musí vymazat tyto pojmy ze slovníku. V EU není pro tyto pojmy místo. Čím dříve si to všichni uvědomíte, tím lépe.“ Jean Monet, zakladatel EU, je autorem výroku: „Lidé musí být vedeni k superstátu, aniž by věděli, co se s nimi děje.“

Náměstek ministra zahraničí Německa Michael Roth skromně poznamenal: „Jako největšímu členskému státu EU náleží Německu vůdčí role, ať si to přejeme nebo nepřejeme. Tuto úlohu musíme přijmout.“

Německá politička za stranu zelených Stefani von Berg prohlásila v Bundestagu: „Jsem toho názoru, že během dvaceti, třiceti let už Němci nebudou tvořit většinu v našich městech. A chci vzkázat všem pravičákům: to je dobře!“

Bývalý předseda Evropského parlamentu Martin Schulz va-

roval: „Potřebujeme ducha evropského společenství. A v případě nutnosti to musí být VYNUCENO SILOU. Nelze – a já patřím k lidem, kteří to říkají –, abychom v jedenadvacátém století řešili globalizaci a globální problémy nacionalismem. V jistém okamžiku je třeba bojovat a je třeba říci, že v případě nutnosti budeme proti jiným bojovat, abychom dosáhli svého cíle.“ K Brexitu řekl: „Není filosofii EU, aby dav rozhodoval o svém osudu.“

V naší zemi jde možná o generační záležitost, která souvisí s proměnou našeho školství. Minulý režim, v němž jsem prožila polovinu života, měl sice školní výuku prodchnutou ideologií, nicméně dokázal u dětí pěstovat pocit sounáležitosti s rodnou zemí.

Z hodin dějepisu a češtiny nebo i zeměpisu a přírodopisu získal téměř každý žák po dokončení základní školy ucelený přehled o zemi, v níž žije. Dokázal se orientovat v její historii, znal základní díla klasiků. Mnohé ty knihy jsme skutečně přečetli.

Nebyl internet, a tak jsme se při psaní referátů naučili hledat v encyklopediích. Byli jsme samostatnější než současní školáci, protože „krajina“ našeho dětství byla bezpečnější, než je dnes, a rodiče ve všední dny neměli moc času kontrolovat, kde odpoledne lítáme a jestli máme před večeří hotové úkoly.

Možná si to zpětně idealizují, ale připadá mi, že jsme se tímto přístupem takřkajíc za pochodu učili odpovědnosti. Učitelé, až na řídké výjimky, měli přirozenou autoritu a na některé dodnes vzpomínám s obdivem a vděčností. Například mladá učitelka češtiny a současně i dějepisu na druhém stupni s námi zacházela jako se studenty, každé pololetí jsme měli zkouškové období, tahali jsme si otázky. Výsledkem bylo, že dvacet žáků z třiceti mělo z dějepisu jedničku. V literatu-

ře nám každou pětadvacátou hodinu vyprávěla obsah nějaké knihy, jejíž děj před zazvoněním jakoby nestihla dopovědět. Výsledkem bylo, že zmíněná kniha pak byla ve všech knihovnách našeho obvodu rozpůjčená – námi. V šesté či sedmé třídě, den poté, co byl zastřelen J.F. Kennedy, jsme první hodinu měli matiku. A jindy chladná a poněkud odtaziťá učitelka řekla: „Povstaňte, prosím. Budeme držet minutu ticha za zavražděného amerického prezidenta. Jeho smrt je tragédií pro celý svět.“

Takové silné zážitky, navíc prožívané ve skupině, duši dítěte formují. Měl jsi v dětství také štěstí na setkání s přirozenými autoritami ve škole i mimo ni a pokud ano, kdo to byl?

V rámci občanské výchovy byly často užívány pojmy „socialistické vlastenectví“ a „proletářský internacionalismus“. Vlastenectví bylo prostě vlastenectví, tedy hrdost na příslušnost k národu a samozřejmá povinnost pracovat pro národní komunitu ve smyslu verše básníka Jana Kollára: „Pracuj každý s chutí usilovnou na národu roli dědičné.“

Proletářským internacionalismem byla míněna snaha spolupracovat s obyčejnými lidmi celého světa, a to podporou „socialistického tábora“. Je to analogie toho, co by se dnes dalo nazvat „západním kapitalistickým či imperialistickým internacionalismem“, který ovšem není proletářský, ale naopak podporuje zájmy nadnárodních korporací Západu. Na občanech záleží jen potud, pokud by mohli vzdorovat. Místo Československa jako „pevné hráze míru a socialismu“ nám dnes dokolečka připomínají, že „patříme na Západ“. Na vojenských cvičeních není nyní dobýván Mnichov, ale Moskva. V obou případech se máme aktivně podílet na vlastním sebezničení, pokládat životy za cizí zájmy.

Abychom se nepokoušeli vměšovat se do její politiky pro-

sazováním vlastních zájmů, vyrábí Evropská unie nařízení, která musíme plnit hned, a směrnice, které pod hrozbou finančních sankcí musí Poslanecká sněmovna implementovat do našich zákonů. Abychom se nemohli bránit, má být zrušeno naše právo veta tam, kde ještě platí. To vše za kolaborantské podpory europoslanců za Piráty, TOP09, StaN, KDU-ČSL, ČSSD a občas i dalších.

Ano, je pravda, že výchova ve školách za minulého režimu byla vlastenecká, zatímco dnes je protivlastenecká, naznačuje se nesmyslně, že naší vlastí je Evropská unie.

Před budovou Evropského parlamentu vlají vlajky všech signatářských zemí Smlouvy o EU, ale jejich význam je stejný jako význam řady erbů porobených zemí na hradech králů a císařů. Poslanci státní vlaječky na svých lavicích mít nesmějí, aby nepobuřovali. Většina europoslanců většiny zemí přesto zájmy svých zemí hájí proti zájmům jiných zemí, shora zmínění poslanci českých kolaborantských stran ale národní zájmy nehájí, budují protinárodní Evropskou unii. Francouzský prezident Charles de Gaulle mluvil o Evropě národů, Evropská unie za pomoci kolaborantů spěje k Evropě bez národů a postupně i bez Evropanů.

Velkou autoritou pro nás byl na ZDŠ učitel přírodopisu a chemie Hruša. Měl smysl pro humor a cítili jsme, že má ke každému osobní vztah a chce pomoci. Velký respekt získal, když jednou řekl: „Chtěl jsem studovat geologii. Nepřijali mě. Byli tam lepší.“ Učitel „pozemků“ Bareš byl pro většinu spolužáků figurka, ale rozhodně na nás měl velký vliv. Občas pronášel velká slova: „Lidstvo balancuje na provaze, na jedné straně je úplná zkáza, a na druhé pořádně makat.“ Nebo vizionářské: „Pamatujte si, že třetí světová válka se povede o Sibiř.“ Jednou jsem ho zahlédl v televizi jako náhodného chodce v anketě, když přistál kosmonaut Remek. Pochválil

jsem ho, když jsem ho pak potkal, abych mu udělal radost, ale on řekl smutně: „Voni mi to ustríhli, v druhé větě jsem řekl, že bychom si měli nejdřív vyřešit problémy tady dole, na Zemi.“ Jsem vděčen učitelce přírodopisu Rošické, která šla daleko za školní osnovy, ačkoli čelila stížnostem, že to jsou zbytečnosti a že nás přetěžuje.

Na žižkovském gymnáziu Na Pražačce to byl profesor chemie Jan Žižka, třídní profesorka na češtinu a dějepis Helena Kádnerová. V Domě dětí a mládeže, kam jsem chodil do teraristického kroužku, zase vedoucí Max Galia. Myslím, že hodně důležití byli pro mne vedoucí turistického kroužku pánové Havlíček a Vobořil. A profesor Zdeněk Mlynář, který mi v Entomologickém oddělení Národního muzea určoval brouky. Byl to původně politolog a pracoval tam, když ho po roce 1968 vyhodili z politických funkcí. Emigroval pak do Rakouska. A vzpomínám s úctou na entomologa RNDr. Jana Jelínka.

Zažívali jsme dobrodružství a konflikty v reálném světě a učili jsme se je zvládat, prožívat vítězství a přiznat si prohry. Do třiceti jsem žil na východním okraji pražských Vinohrad, tam, kde jsou dodnes vily a domy s velkými byty. I v době socialismu tam žila převážně jakási honorace. Rodiče spolužáků byli ctižádostiví, děti byly snaživé a vypiplané, většinou vzorní pionýři, na oko hujersky loajální s režimem. Byla to dynamická a nadějeplná šedesátá léta a zpěvačka Pavlína Filipovská zpívala: „Snad v roce šedesátém šestém už bude vážně všude mír...“ Spolužáci nepokrytě obdivovali vše západní, hlavně americké, a snili, že budou žít v kapitalismu, kde budou samozřejmě kapitalisty.

Na gymnáziu jsem chodil na žižkovskou Pražačku. Tramvaj mě každé ráno odvezla pár stanic do úplně jiného světa převážně dělnických baráků s malými byty a s pivními putykami po každých padesáti metrech. Začala sedmdesátá

léta a „normalizace“, doba Leninského svazu mladých a později SSM, kam spolužáci vstupovali hromadně. Měl jsem štěstí, v roce 1972 bylo ještě běžné přijetí na vysokou školu bez náležité politické aktivity a příslušnosti.

Dnes probíhá všeobecné tažení proti „biflování“, tedy z němčiny převzatému „dření jako bůvol“, a také proti nezábavné výuce. Mladí se prý místo toho mají naučit kriticky myslet. Každý neumí učit tak, aby všechny nadchl, zvláště děti, které nezajímá vůbec nic. Ovšem s prázdnou databází myslet nelze, natož kriticky. Škola má zřejmě být zábavná a připravit prázdné hlavy na snadnou indoktrinaci vhodnou ideologií.

Prvním kruhem důležitým pro utváření identity člověka je jeho rodina. Co mi řekneš o svých prarodičích?

Pradědeček z matčiny strany byl švec.

To je náhoda, můj praděda taky! Měl živnost v Olomouci a zničil ho Baťa.

Mého pradědečka nezničil Baťa, jak jsem si dlouho myslel, ale Rakousko-uherská monarchie, protože na začátku první světové války mu zrekvírovala veškeré kůže pro potřeby armády, takže neměl materiál a jako živnostník skončil. Pak byl povolán do rakousko-uherské armády.

Utrpěl zranění a po válce dostal trafikou, doslova. Měl zkomolené německé příjmení, ale jako Čech byl při obsazení Sudet v roce 1939 s rodinou vyhnán z Mostecka. Jeho syn, můj dědeček, se vyučil kovářem a absolvoval průmyslovku. Profesor z průmyslovky ho doporučil do Kovolisu Hedvíkov, kde byl od dvacátých let „závodním“ – něčím jako šéfem mistrů. Účetní této firmy pan Rošický byl rodinný přítel a stal se po válce obětí loupežného přepadení bratry Mašiny. Zastřelili ho,

když přinášel výplaty pro zaměstnance. Děda byl manažer, technokrat. Po válce byl zvolen poslancem a jmenován ředitelem Chemických závodů v Záluží u Mostu a krátce generálním ředitelem ČKD. Matka mi řekla, že ho jednou v noci zastihla, jak rozrušeně chodí po bytě. Přiznal, že mu hrozí jmenování ministrem. To byla doba tak úžasně popsaná v novele tvého otce a skvěle zahraná ve filmu „Ucho“.

Děda patřil mezi první postižené v procesech v padesátých letech, ale byl jen vyslýchán, degradován, ale nebyl popraven, ačkoli figuroval mezi prvními na seznamu „zrádců“ v týchž novinách, které ho nedlouho před tím velebily jako skvělého vedoucího pracovníka. Pracoval pak jako technický úředník v pohraničí. Vykrvácel ze žaludečního vředu v 66 letech cestou do práce.

Matka po válce studovala farmacii, ale bratr onemocněl dětskou obrnou, proto nedostudovala. Celý život pak pracovala jako lékárenská laborantka. Prababička byla v šestnácti letech provdána za muže o mnoho staršího. Ačkoli měla tři dcery a žila na venkově, rozvedla se a sama provozovala hospodu v Třemošnici.

Děda z otcovy strany byl domácí tkadlec a textilní dělník. Otec se učil od čtrnácti let pekařem, protože to byl jediný obor, kde se za vyučení nemuselo platit. Za války byl totálně nasazen na stavbě přehrady na Dunaji v Rakousku. Vyprávěl, že vedle byl tábor pro ruské zajatce, často ještě děti, které ukrajinští dozorcí mučili hladem a ubíjeli k smrti. Po válce pracoval jako dělník v ocelárnách. V padesátých letech vystudoval ekonomii a až do důchodu pracoval v České plánovací komisi. Rodiče se seznámili typicky pro poválečná léta na zemědělské brigádě.

S rodinou mých rodičů žila babička, proto jsme nechodili

do mateřské školy a do družiny. Babička byla přísná, jak byla naučena. Vzpomínám si, že jsem se vzepřel, když mě pohlavkovala kvůli špatnému krasopisu. Obědy nosil starší bratr ze závodní jídelny. Pokud byly hodně hnusné, snažila se nám babička narychlo něco uvařit. Otec i matka byli přísní, jak bylo tehdy obvyklé, otec občas použil rákosku, která bývala na skříní. Jednou mě dlouho pozoroval při psaní úkolů, pak se ke mně naklonil a tiše řekl: „Piš lépe!“

Když jsem začal v šestnácti chodit na pivo, zabavil mi klíč od domu, ale druhý den jsem ho našel a vypiloval si nový. Rodiče nás podporovali v „ušlechtilých zálibách“. Oba hodně četli. Měli jsme obrovskou knihovnu, z větší části po dědovi, ale toho jsem téměř nikdy číst neviděl. Byl workoholik, na čtení si nenašel čas.

Spolužáci v první třídě rychle pochopili, že se nevyčvičen mateřskou školou neumím prát, takže jsem začal být šikánován, ačkoli jsem byl větší a starší než ostatní. Otec mi radil: „Když tě někdo bije, tak mu musíš dát takovou ránu, až upadne.“ Matka byla z té rady zděšena. Byla to dobrá rada, šikana přestala, ale nebyl jsem přijat do pionýra, i když už byli přijati největší lumpové. Vnímal jsem to jako nespravedlnost.

Měl jsem spoustu zájmů samozřejmě mnohem důležitějších než škola, hlavně brouky, takže jsem v šestce začal mít trojky na vysvědčení. Máma pořád opakovala: „Nikam tě nevezmou, budeš vozit špóny!“ Tak jsem se začal snažit a v deváté třídě jsem měl vyznamenání. Mladší bratr měl ovšem stále samé jedničky. Otravovaly mě otázky profesorů gymnázia: „Ten chytrý chlapec v prvním ročníku, není to váš bratr?“

Jsem prostřední ze tří bratrů, starší i mladší jsou inženýři ekonomové. Do třiceti let jsem žil na pražských Vinohradech blízko nemocnice a Olšanských hřbitovů. V blízkém okolí

bývalo tehdy sedm hřišť, kam jsme si chodili hrát. Dnes nefunguje ani jedno z nich a školní hřiště jsou uzavřena. Bydleli jsme v činžovní vile, směl jsem chodit na zahradu majitele. Zajímala mě živá příroda, později jsem byl členem Entomologické společnosti a specializoval jsem se na střevlíky a mandelinky. Na gymnázium Na Pražačce jsem nastoupil v roce 1968. Čtvrtina budoucích spolužáků ještě před nástupem o prázdninách s rodiči emigrovala.

Dost nás všechny poznamenalo, když v druhém ročníku spolužák udal třídní profesorku, že nás neučí v duchu marxismu-leninismu...

Po maturitě sis vybral studium medicíny.

Vždy mě zajímala příroda a psychologie. Jenže jsem měl důvod se obávat, že se nedostanu nikam, takže jsem promýšlel i náhradní program.

Proč?

Rodiče byli jaksí politicky nespolehliví, i když otec mohl zůstat na ministerstvu v podřízeném postavení. Říkal, že mu šéf odboru dává na stůl spisy s poznámkou „Vyřešit gativně!“ Nikdo mu neřekl, že opakem „negativně“ je „pozitivně“. Takovou úroveň často měly po čistkách normalizační kádry.

Na Přírodovědeckou fakultu byl tehdy větší nával než na medicínu, kde přijímali tři z deseti, psychologie jako společenská věda byla úplně nedostupná. Navíc můj přítel z Entomologické společnosti vystudoval na Přírodovědecké fakultě genetiku s červeným diplomem a potom dostal místo laboranta za 1200 Kčs. Tehdy byl průměrný plat něco přes 2000 korun. Každé prázdniny jsem byl měsíc na brigádě, abych mohl někam jet a koupit si věci, na které mi rodiče nedali. Báł jsem

se živoření, i kdybych se na Přírodovědeckou fakultu přece jen dostal.

Dnes už si to asi málokdo pamatuje, ale normalizační režim přituhoval postupně. Dělal jsem zkoušku na jaře 1972. Mladší bratr měl smůlu, dva roky na to ho nepřijali na ekonomii, ačkoli měl na gymnáziu samé jedničky. To jsem já nikdy neměl. Bratr v roce 1968 vyhrál konkurs na lyceum do Francie, ale možnost studia ve Francii pak byla zrušena.

Přihlásil jsem se na medicínu. Ten den mě silně začal bolet zub moudrosti. Jeden ze zkoušejících mi řekl: „Nebojte se, máte dost bodů.“ Body byly za středoškolský prospěch, za znalosti u přijímací zkoušky, ale také třeba za dělnický původ. Přijali mě. Skoro jsem tomu neuvěřil. Strašně jsem si vážil té šance. Rozhodl jsem se, že se přestanu amatérsky věnovat entomologii, abych nedopadl jako jiný kamarád broučkař, který neprošel přes zkoušku z anatomie. Byla to možná chyba. Stejně není možné věnovat sto procent času učení. Jenže mandelinky jsou k vidění na jaře, zrovna ve zkouškovém období.

Proč sis vybral právě psychiatrii?

Máma nevěřila, že mě na medicínu přijmou. Ale pak chtěla, abych se dal na chirurgii, protože jsem manuálně zručný. Jenže mě to táhlo k psychiatrii, a také jsem se obával, že bych se jako chirurg v časové tísní nedovedl rychle a správně rozhodovat. Chodil jsem na slavné veřejné přednášky profesora Vondráčka. Tam tehdy mohli přicházet i lidé z ulice. Chodili tam studenti ze všech fakult včetně uměleckých oborů a techniky. Pan profesor tam demonstroval pacienty. To je něco dnes zcela nepředstavitelného. Dnes, když si pacient postaví hlavu, tak se na něj nesmí student podívat ani z dálky. To je špatně.

Od druhého ročníku jsem dělal „pomocnou vědeckou sílu“ ve Fyziologickém ústavu u pozdějšího profesora etologie

Lud'ka Bartoše. Pak jsem přešel do psychiatrické laboratoře k pozdějším docentům Václavu Filipovi a Karlu Hynkovi.

Přihlásil jsem se do soutěže o nejlepší studentskou vědeckou práci a tu soutěž jsem v roce 1977 ve fakulním kole v Praze vyhrál. V celostátním kole jsem byl myslím třetí, ale v mezinárodním kole jsem už neuspěl. Úspěch v soutěži mi pomohl, takže mě profesor Jan Dobiáš přijal do Výzkumné psychiatrické laboratoře. Strašně jsem chtěl pracovat ve výzkumu. Byl jsem šťastný. Jenže pak jsem šel na rok na vojnu...

Muži na vojnu často vzpomínají. Ty jsi jako vysokoškolák byl v základní prezenční službě rok. Byl to ze zpětného pohledu ztracený rok života?

Samozřejmě známe vyprávění „starých zbrojnošů“, kdy se chlapi v hospodě trumfovali, kdo měl tvrdší výcvik. Jeden z učitelů na fakultě nám připomněl výhodu lékařského povolání: „Pamatujte si, že jako lékaři máte výhodu, že i kdyby vás zavřeli, tak budete pořád lékaři.“ Ano, jako lékař jsem měl na vojně výsadní postavení.

Lékaři mazáci mě doporučili hlavnímu lékaři, což byl voják z povolání, do funkce zástupce. Tak jsem měl odpovědnost za ošetřovnu. Na 1700 příslušníků útvaru a 17 lapiduchů tam byli tři lékaři, takže jsem byl pořád jednou nohou v maléru. Výsadní postavení, ale nekonečná pracovní doba. I v noci mě budili na šití ran, když se základáci poprali, nebo když si podřezali žíly. Zažil jsem několik těžkých i smrtelných úrazů. Je to na knížku povídek, nevím, kolik mladších lidí by to dnes dokázalo pochopit.

Určitě to úplně ztracený rok nebyl, kvůli praxi, ale i kvůli zkušenostem s odpovědností za personál, za fungování ošet-

řovny a za veškeré materiální vybavení. A také s tím, jak vypadá autoritativně řízená organizace. Byla to obrovská zkušenost, potkal jsem tam negramotné světské, lidi z různých národních a krajových komunit, několik druhů křiváků i charakterní muže, mladé s kriminální minulostí i naivní idealisty, spousty lidí, jaké bych jinde nepotkal. Vojna by i dnes byla pro všechny mladé muže užitečná nejen kvůli vojenským dovednostem. Stačilo by, myslím, půl roku.

Jaké hodnosti jsi dosáhl?

Na vojně jsem byl povýšen do hodnosti „četař absolvent“, někteří absolventi byli povýšeni do důstojnické hodnosti. Po vojně na cvičení s jinými lékaři byli skoro všichni kolegové povýšeni do hodnosti podporučík. Soudruh podplukovník mi přišel vysvětlit, že povýšen být nemohu, protože nejsem v KSČ. Po roce 1989 jsem byl asi během dvou let postupně povýšen do hodnosti kapitána, zřejmě právě proto, že jsem nebyl v KSČ. Zajímavé bylo moje zařazení v povolávacím rozkazu: v případě mobilizace jsem se měl dostavit na dostihové závodiště v Chuchli jako náčelník protialkoholního oddělení. K tomu netřeba nic dodat.

A co tě čekalo po návratu do civilu?

Před návratem mi od pana profesora Dobiáše přišel dopis: „Fakultní výbor KSČ nám sdělil, že nevyslovuje souhlas s Vaší interní aspiranturou... Můžete však dva roky pokračovat na našem pracovišti za podobných podmínek na studijním pobytu.“ Vzal jsem to. Ukázalo se, že už nebudu mít šanci dělat zkoušky a obhajovat kandidaturu, budu mít snížený plat a ještě bez nároku na slevu na dani ze mzdy. Celkem 1200 ko-

run měsíčně. S dvouletým studijním pobytem jsem byl ovšem pro výzkum neperspektivní, tak jsem byl poslán i bez atestace na polikliniku, za stejné peníze. Klinická práce se mi započítávala do praxe, ale na výzkum nebyla šance a stejně staří kolegové pracovali za dvojnásobný plat. Řekl jsem si, že to nemá cenu. Vzal jsem místo sekundáře na protialkoholním oddělení docenta Skály, za ten dvojnásobný plat.

Práce na protialkoholním mě bavila, jenže po roce jsem dostal nabídku zpátky do laboratoře jako vědeckotechnický pracovník, a tak jsem odešel. Možná to byla chyba. V té době jsem se ale oženil a potřeboval jsem peníze, takže jsem bral noční a víkendové služby, vlastně od pátku do pondělí. Pracoval jsem na ambulanci v Praze 3, v Praze 5 a na protialkoholní ambulanci... Peníze jsem vydělal, ale při tom zatížení jsem nemohl dělat nic pořádně. Když jsem dostal od tehdejšího ředitele doc. Jaroslava Gebharta nabídku místa ve Výzkumném ústavu psychiatrickém v Bohnicích, s podstatně vyšším platem, lepším technickým vybavením a větším rozpočtem ústavu, tak jsem tam v roce 1986 přešel.

Stručně řečeno jsem pracoval v oboru klinické psychofarmakologie a elektroencefalografie. Účastnil jsem se sice výzkumu, avšak kandidatura mi povolena nebyla. A nepovolili mi ani druhou atestaci, která nebyla povinná, ale bez níž nebylo možné pracovat ve vedoucím postavení. Ještě na fakultě mi mladá perspektivní soudružka v kádrovém oddělení řekla: „Kdybyste byl kandidát věd, tak byste třeba mohl chtít být i docent, a takovou věc si musíme rozmyslet.“ Ve výzkumném ústavu mi kandidaturu zamítl obvodní výbor KSČ v Praze 8. Podílel jsem se na zkoušení léků a vedl EEG laboratoř. Zajímala mě statistika a počítače, a tak jsem absolvoval pět semestrů postgraduálního kurzu „Základy matematických metod v přírodních vědách.“ Organizovala to Filosofická fakulta,

takže se tam přednášely i základy metodologie vědy, logika a další související obory. Jedenáct let jsem byl vědeckým tajemníkem Psychofarmakologické společnosti. Hlavně jsem organizačně připravoval psychofarmakologické konference. To mě sice nebavilo, ale šéf, který mě do toho uvrtal, mě přesvědčoval, že se mi ty zkušenosti budou hodit. Měl pravdu.

Jako nestraník jsem musel jezdit na dva týdny v roce do partnerských výzkumných ústavů v Moskvě. Nikdo jiný tam nechtěl. Nebylo to nezajímavé. Poznal jsem, jaké tam panují poměry. Byl jsem tam myslím devětkrát. Ke stáži na Západě bych býval nedostal schválení KSČ, i když šanci jsem teoreticky měl. Přesto jsem se v letech 1981 a 1983 dostal na mezinárodní konference do Švýcarska a Rakouska. Tam jsem se seznámil se zahraničními kolegy, od nich jsem pak na začátku devadesátých let dostal pozvání do Japonska a zúčastnil jsem se výzkumné studie podpořené Světovou zdravotnickou organizací.

Po roce 1989 pro mne padlo omezení v podobě schvalování, přesněji neschvalování v obvodním výboru KSČ. Tak jsem v roce 1991 mohl složit druhou atestaci a obhájit kandidaturu, přestože mi kolegové říkali, že se to za jeden rok zvládnout nedá.

Téma kandidatury bylo „Možnosti počítačové analýzy ve farmakoelektroencefalografii“. To je obor, v němž nikdo Nobelovu cenu dostat nemůže.

Odkdy tě zajímala politika?

Doma se mluvilo o politice. Děda býval poslanec, než ho během procesů v padesátých letech odvolali ze všech funkcí. Děda pak žil v pohraničí a když občas přijel do Prahy, pozval příbuzné a známé, asi dvacet lidí, nakoupil lahůdky a víno

a pak se u nás doma všichni krásně pohádali kvůli politickým názorům, najedli se, napili, zaspívali si a za pár týdnů se zase u nás sešli a vše se opakovalo. Po mnoha letech se ukázalo, že jedni rodinní známí, bezdětní staří manželé, vše hlásili StB.

V roce 1968 mi bylo šestnáct a společenské dění mě velmi zajímalo, otec denně nosil několikery noviny. Srpen 1968 byl šok, který skoro všem změnil život. Samozřejmě jsem se o politiku zajímal stále. Četl jsem denně noviny, abych se dozvěděl, co by oni rádi, abychom si mysleli. Poslouchal jsem Svobodnou Evropu a Hlas Ameriky, abych se dozvěděl, co si zase tamti přejí, abychom si mysleli. Nebyl jsem v žádné straně, ani jsem nemínil do žádné vstoupit.

Jak jsi prožíval převrat v roce 1989?

V listopadu 1989 jsem se ocitl v jakémsi sále, už ani nevím, kdo mě tam pozval, kde se tvořila organizace v rámci Občanského fóra, která si dala název Levá alternativa. Po osmi letech mi pak jako čerstvě jmenovanému ministrovi v České televizi redaktor, jmenoval se myslím Klepátko, vpálil, že se nemohu veřejnosti podívat do tváře, neboť jsem byl členem anarchokomunistické organizace Levá alternativa. Poučil jsem ho, že je to nesmysl, neboť anarchie se s komunismem vylučuje, a že jsem nebyl jenom členem, ale mluvčím, což byla v této organizaci nejvyšší funkce.

Je ovšem pravda, že anarchisté se do LA hlásili a trvali na tom, že nesmějí existovat stanovy a že hlasovat může každý, kdo zrovna přijde, a není přijatelné zkoumat, jestli je členem. Když jsem chtěl vytvořit program organizace, tak návrh přehlasovali: žádný program nemá existovat.

Později mi jistý Jiří Paroubek naznačil, že se se mnou bavit nebude, protože podle jeho mínění je Levá alternativa extrém-

ně levicová. Zeptal jsem se ho, podle čeho to poznal, když neexistuje program. Neodpověděl mi. Po půl roce jsem byl dostatečně znechucen a z Levé alternativy jsem odešel. Moje původní představa byla, že společnost ovládne pravice a ta by měla být vyvážena levicovou nekomunistickou organizací. Bylo to naivní.

Při svém působení jsem ale potkal mnoho zajímavých osobností doby minulé i budoucí. Například jsem se seznámil s filosofem Ivanem Svitákem, jehož články jsem četl v roce 1968. Uměl úžasně přednášet. Řekl jsem mu, že obdivuji jeho smysl pro humor a vtipné postřehy. Zesmutněl a pravil: „Víte, já jsem přednášel na Kalifornské státní univerzitě marxismus. Kdybych studenty nebavil, nezapsali by si moje přednášky, a já bych přišel o práci.“

Po epizodě s Levou alternativou ses dal zlákat do komunální politiky?

Na podzim roku 1990 mě doma navštívil Ing. Jan Tomčík a zeptal se, jestli bych byl ochoten kandidovat v komunálních volbách do zastupitelstva městské části Praha Dubeč na kandidátce ČSSD. Upozornil jsem ho, že jsem byl mluvčím Levé alternativy. Pravil, že mu to nevádí. Zeptal jsem se ho, na kolikátém místě kandidátky bych asi byl. Řekl, že na devátém. Souhlasil jsem s tím, že to zase nevádí mně, protože mi zvolení nehrozí. Spoléhal jsem na to, že tam sice bydlím pět let, ale nikdo mě tam nezná. Jenže jsem byl jedním ze tří zvolených. Občané uvažovali asi tak, že lékař je solidní povolání, a protože mě neznají, usoudili, že jsem asi slušný člověk. Členem zastupitelstva jsem pak byl 16 let.

Pracoval jsem dál ve Výzkumném ústavu psychiatrickém přejmenovaném po americkém vzoru na Psychiatrické centrum Praha.

Jak se stalo, že jsi pak vstoupil do ČSSD?

Jednoho dne, asi v roce 1993, jsem šel Korunní ulicí a potkal bývalého člena Levé alternativy, průmyslováka s intelektuálními zájmy Frantu Stočese, a tak jsme zašli poklábosit do hospody v Říčanské ulici, která se teď jmenuje Stejkárna.

Franta mi řekl, že vstoupil do sociální demokracie, že Miloš (Zeman) shání lidi do odborných komisí pražské organizace ČSSD a že bych třeba mohl být ve zdravotní komisi. Řekl jsem Frantovi, že jsem jako bezpartijní v zastupitelstvu, a dal jsem mu navštívenku.

Za pár dní jsem dostal pozvánku na schůzku zdravotní komise. Sešli jsme se dva. Já a významný starý lékař. Tajemník komise nám řekl, že se od nás očekává, že napíšeme nový volební program zdravotnictví. Napsal jsem ho na počítači, který jsem si koupil už v roce 1990 a dal jsem za něj veškeré úspory, 42 000 Kč.

Den před termínem odevzdání mi volal onen významný starý profesor. Ptal se, jestli mám napsaný program a jestli by si ho mohl přečíst. Tak jsem mu ho s ohledem na jeho šediny přinesl vytištěný domů. Ptal se mě, kdy ho půjdu do Lidového domu odevzdat. Řekl jsem, že kolem desáté. V sekretariátu pražské organizace se na vytištěný program podíval tajemník Wilda Pešek a řekl, že významný starý profesor přišel před hodinou a přinesl stejný text napsaný na stroji.

Jak je vidět, šediny nemusí být známkou charakteru. Jak to pokračovalo?

Byl jsem pozván na schůzi ústřední zdravotní komise ČSSD. Vypadalo to jako schůzka v klubu důchodců. Každý mluvil

o něčem jiném, což jim zjevně nevadilo. Kritizovali například ministra, který již pár měsíců nebyl ministrem. Miloš Zeman se mě ptal, jak to v komisi vypadá. Řekl jsem, že strašně. Pokýval hlavou, že to tuší.

ČSSD v té době měla volební výsledek 6,5 % a pokud si vzpomínám, 13 poslanců. Bylo známo, že Miloš Zeman jako předseda pražské organizace míní kandidovat na funkci předsedy ČSSD a jedním z trumfů měl být jím předložený návrh programu strany. Na schůzi odborných komisí však bylo proszeno, že Zemanův návrh by štěpil stranu, a proto je na sjezd potřeba předložit návrh společný. Miloš Zeman nahlédl marňost obrany. Problém byl v tom, že ústřední odborné komise vesměs žádné programy neměly. Takže „společný program“ se na místě vytvářel přibližně tak, že každý přítomný člen komise občas do textu prosadil vlastní větu. Výsledek byl samozřejmě šílený, jednotlivé věty si vzájemně odporovaly, „myšlenky“ se opakovaly, v některých větách chyběly.

Nastal den konání Hradeckého sjezdu. Nebyl jsem delegát, sledoval jsem to v televizi. Vítězství Miloše Zemana jsem pokládal za zcela nepravděpodobné. O půlnoci probíhalo asi třetí kolo, předpokládaný vítěz Novák odpadl, postoupili Zeman a Paroubek. Šel jsem spát přesvědčen, že zvítězí Paroubek, protože prakticky všechna vystoupení delegátů byla proti Zemanovi stejně jako všechny články ve sjezdových novinách. Vítězství Miloše Zemana pro mne bylo překvapením. Už se nepamatuji, jestli jsem vstoupil do ČSSD před tím, nebo potom.

Významný geolog a ekologický aktivista docent Kužvart mě pozval do restaurace v Podolí na schůzku s ním, s jeho syny a s Milošem Zemanem. Přišel jsem omylem pozdě, Miloš Zeman právě odešel, ale docent Kužvart mi vyřídil vzkaz, že až vyhrájeme volby, budu ministrem zdravotnictví. Zdálo

se mi to velmi úsměvné. V roce 1996 jsme ovšem volby nevyhráli, získali jsme 26,5%, ODS měla o 3% více. Krajské předsednictvo mi přidělilo spolehlivě nevolitelné místo v druhé desítce a krajská konference kandidátku schválila.

Ale byl jsi nominován do Senátu?

To bylo na podzim 1996. Postoupil jsem do druhého kola, ale zvolen jsem nebyl. V tom roce ODS vyhrála ve všech pražských obvodech kromě jednoho. V listopadu 1997 proběhl v ODS tzv. „sarajevský atentát“ namířený proti předsedovi Václavu Klausovi. Vládní krize vedla k předčasným volbám. Krajské předsednictvo mi opět přidělilo spolehlivě nevolitelné místo, ale krajská konference tentokrát kandidátku neschválila a sama navolila novou, kde jsem se posunul z třináctého místa na čtvrté.

ČSSD zvítězila s 32 %, ODS měla o 4,5 % méně. Jenže nebylo možné složit koaliční vládu. KDU-ČSL a Unie svobody do koalice s ČSSD nechtěly. Proto se Miloš Zeman dohodl s Václavem Klausem na „opoziční smlouvě“. Uzavřením této dohody ODS podmiňovala svou toleranci menšinové vlády. Rozhodně to nebylo spiknutí ODS a ČSSD, jak se to dnes vykládá. ODS předpokládala, že ČSSD selže a že se tak vrátí k moci.

Před volbami se počítalo s tím, že bych byl náměstkem ministra zdravotnictví (spíše ministryně) v koaliční vládě. Na dvoře Lidového domu jsem potkal Miloše Zemana. Když mě mýjel, řekl: „Připrav se, že čtyři roky nebudeš mít dovolenou.“ Takto jsem se dozvěděl, že budu jmenován ministrem.

Co tomu říkala rodina?

Manželce se moje politická aktivita nelíbila a děti byly z nepřiměřeného zájmu okolí otrávené. Myslím, že je to naprosto obvyklý stav.

Jak probíhalo tvoje působení na ministerstvu?

Od prvního dne mi většina pracovníků ministerstva od řidičů po náměstky dávala dosti zřetelně najevo, že „takových už jsme viděli...“. Dali mi velmi zastaralý mobil. Měl jsem mnohem horší počítač než doma, přidělili mi sekretářky, které náměstci nechtěli, atd. Někteří se ovšem chovali korektně, část z nich dokonce aktivně spolupracovala. Odborníci, s nimiž jsem na ministerstvo počítal a kteří mi to slíbili, pak většinou odmítli na ministerstvo nastoupit, když bylo jasné, že menšinová vláda je vratká a budu pod trvalou palbou.

Skoro celá opozice se snažila, aby nic z mých návrhů neprošlo, ani se neobtěžovali si je přečíst. Média na mě útočila už předem a potom denně. Vytvářela kauzy z ničeho s odvoláním na utajené zdroje. Útočila na mne i opozice proti Miloši Zemanovi uvnitř strany, se Špidlou, Buzkovou a Grossem v čele. Nebyla žádná možnost obrany. Cokoli jsem chtěl sdělit, média prostě neotiskla a nevysílala. Internet teprve začínal.

Kdo to sám na sobě nebo alespoň hodně zblízka nezažil, neumí si to představit. Setrávat ve funkci nemělo smysl, moji první žádost o svolení k rezignaci předseda vlády nepřijal. Po pár týdnech se mě zeptal, jestli jsem ještě připraven rezignovat...

Pokud si vzpomínám, předložil jsi coby ministr koncepci zdravotnictví. Ta nebyla vládou přijata. Co tehdejšími ministryni na ní nejvíc vadilo?

Mnohým hlavně vadilo jméno předkladatele. Další se domnívali, že zdravotnictví nepotřebuje koncepci. Například se přihlásil jistý Vladimír Špidla a řekl, že je proti koncepci, protože pokud by byla přijata, tak by se podle ní muselo postupovat, a proto navrhuje, aby se jenom vzala na vědomí. Tak se i stalo.

Co jsi dělal po rezignaci na funkci ministra?

Po odchodu z ministerstva jsem byl stejně jako jiní v té době, například Jaroslav Bašta, několik měsíců „nezařazený“ do sněmovního výboru. Opozice proti Zemanovi v ČSSD nechtěla ve výborech poslance, které se jí podařilo vyšachovat z vlády. Nakonec ale musela ustoupit, protože situace byla velmi trapná, takže jsem byl zařazen do zdravotního výboru. Na konci mandátu jsem sdílel pocity poslance akademického malíře Jiřího Brtnického: „Myslím, že čtyři roky mezi těmito vzácnými charaktery je až moc.“

Bývalý poslanec Karel Šplíchal mi řekl, že byl místopředsdou strany Kučou varován: „Ty to tady v Lidovém domě neznáš, ale tady jdeš po schodech dolů a někdo ti vrazí kudlu do zad...“ K tomu Karel dodal: „A to bylo naposledy, kdy mi v Lidovém domě někdo řekl pravdu.“

Byl jsem pak ještě asi šestnáct let členem Ústředního výkonného výboru ČSSD. Ještě jsem dvakrát kandidoval do Senátu, což bylo v souběhu s Grossovou aférou a s poklesem preferencí ČSSD předem ztracené. Také jsem opět tradičně byl krajským předsednictvem zařazován na spolehlivě nevolitelná místa ve volbách do Poslanecké sněmovny. Stanovy ČSSD už nebyly dodržovány, takže ÚV ztratil vliv, rozhodoval kroužek oblíbenců a loutkovodičů předsedy Špidly. Při jeho projevu si členové ÚV něco četli a neposlouchali,

o čem se jedná. Po zvolení Grosse a za Sobotky se degradace jen prohlubovala. O obsah politiky už nešlo. Důležité bylo jen včas zvednout ruku ke správnému návrhu, protože jiné než správné návrhy už se tam potom neobjevily. Jiří Paroubek to zvrátit nemohl. Sedával jsem vedle profesora Waltra Komárka a sledovali jsme to panoptikum. Byl jsem tam zcela zbytečný. Vzdal jsem se předsednictví v pražském obvodu a nový předseda se rozhodl, že do ÚV místo mě nominují někoho, kdo umí lépe souhlasit. V roce 2015 jsem z ČSSD vystoupil.

Proč jsi byl v klubu skeptiků Sisyfos?

Pracoval jsem ve výzkumu a lékařská věda podobně jako jiné vědy dovede člověka k určitému způsobu nazírání na svět, k určité myšlenkové kázni, ke kritickému myšlení. Začnete řešení problémů vnímat jako hypotézy, které je potřeba ověřovat, víte, že je potřeba ověřovat platnost premis, z nichž vycházíte. Naučíte se pochybovat o závěrech, k nimž jste sami dospěli. Jste rádi, když vám je někdo vyvrací, protože vám to pomáhá hledat argumenty k ověření platnosti vašich hypotéz, a rozšiřuje to tak možnosti dospět ke správným závěrům. Naučíte se uvažovat a diskutovat tak, aby vás ostatní neutvrdili ve vašich omylech. Naučíte se vnímat poznatky jako něco, co možná platí, ale možná také ne, naučíte se mít radost z toho, že jste rozpoznali vlastní omyl, nebo naopak někomu pomohli vyvrácením jeho (možná) chybných domněnek.

Samozřejmě je pohodlnější nějaké tvrzení přijmout a věřit mu. Věřit může být i výhodnější. Přináší to pocit jistoty a s ním klid. Jenže tahle jistota může být falešná. Může jít o omyl nebo o podvod.

Lidé si často pletou skepsi s pesimismem. Je pravda, že víra může vést k pocitu radosti, že jsme na konci poznání

a že jsme se zbavili nejistoty, která bývá doprovázena nepříjemnou úzkostí. Pesimismus je neodůvodněná představa, že věci se budou vyvíjet nepříznivě. Skepse znamená pochybnost o správnosti nějakého úsudku, nějakého tvrzení, nějakého názoru. Bez pochybností nemáte důvod prověřovat, jak se věci opravdu mají. A na ověřování musíte mít znalosti a nejlépe také zkušenosti. Není možné něčemu bezvýhradně věřit a současně kriticky myslet.

Po listopadu 1989 mnozí uvěřili, že „neživotné dogma“, k němuž řadili i vědu, je překonáno a že náhle rozkvete osvobozené lidské myšlení krásnými barevnými květy. Samozřejmě se vyrojili lidé nabízející jako zaručené metody nápravy veškerých vad světa všechno možné od astrologie přes nejrůznější léčitelské metody, až po různé mýty a fantasmagorie. Ta pestrost je fascinující. Nemáte šanci vymyslet nic neuvěřitelného. Tedy vymyslet nesmysl, kterému by nikdo neuvěřil.

Tak jsme se jednou sešli v kuchyni v holešovickém bytě u spisovatelky Věry Noskové. Asi šest vědců, z nichž nejznámější je asi vynikající popularizátor astronomie Jiří Grygar. A vytvořili jsme koncepci spolku Sisyfos. Jiří Grygar mi po letech řekl, že ten název jsem vymyslel já, ale jsem k tomu tvrzení skeptický. Název měl vyjadřovat skepsi, že různá pavědecká tvrzení lze trvale zpochybnit, tak jako bájný Sisyfos nikdy natrvalo nevyvalil kámen na vrchol hory. Ale přesto je to pro společnost užitečná práce.

Stal jsem se prvním předsedou spolku. Zúčastnil jsem se prvního světového kongresu skeptiků na univerzitě v Buffalu v USA. Organizace skeptiků jsou skoro ve všech rozvinutých zemích, asi nejvíc jich je v USA. Setkal jsem se se spoustou zajímavých lidí. Ještě řadu let jsem dostával poštou časopis indických skeptiků. Jako psychiatr jsem k problematice měl co říci. Byl jsem v USA poprvé a bál jsem se, že mě okradou.

Podle rady jsem nosil peníze ve váčku na krku. Všechno mi ukradli po návratu do Prahy, v autobusu z letiště, když jsem na chvíli usnul. Nebyl jsem dost skeptický, věřil jsem, že jsem konečně v bezpečí.

Jenže později jsem jako poslanec a ministr na Klub skeptiků neměl čas. Ještě později mě otrávil, že Český klub skeptiků Sisyfos je nedostatečně skeptický. Že totiž mnozí jeho představitelé věří, že definitivně vyvrátili chybná tvrzení, která neodpovídají vědeckému poznání. Jenže v tom je problém. Mnohokrát v minulosti byly autoritativně odmítnuty závěry zkoumání a později se ukázalo, že jsou platné. Asi ve všech oborech takové případy existují. Například byl odmítnut závěr mladého francouzského vědce, že syfilis je infekční choroba. Profesor, který práci oponoval, měl totiž mnohem větší autoritu.

Jestliže něco ověřitelně funguje, ačkoli to odporuje dosavadnímu vědeckému poznání, pak je potřeba doplnit či zavrhnout to dosavadní poznání. Jen tak lze dosáhnout pokroku. Přestal jsem se aktivit klubu zúčastňovat. Nakonec jsem byl vyloučen pro neplacení příspěvků.

Jak došlo k tomu, že ses stal ředitelem v Psychiatrické léčebně v Bohnicích?

Po skončení poslaneckého mandátu jsem měl problém s tím, že mi Lékařská komora ze msty znemožnila samostatně pracovat v oboru. Argumentovala, že jsem v něm jako ministr a poslanec čtyři roky nepracoval. Z Komory jsem totiž vystoupil, abych jako ministr nebyl vázán jejími stanovisky. Stálo mě dost úsilí, aby mi práci v mém oboru opět laskavě povolila. Měl jsem několik pracovních úvazků a vydělával jsem více než jako poslanec a zhruba stejně, jako když jsem byl ministr,

ale s menším vypětím. Byl bych ale rád dělal něco, co by mělo dlouhodobější smysl. Dostával jsem nabídky, abych se stal ředitelem bezvýznamných organizací pokud možno co nejdále od Prahy. Vedení ČSSD ideově směřující k tomu, co se dnes nazývá „progresivismus“, by se mě bývalo rádo zbavilo. Za vlády Jiřího Paroubka se situace nakrátko vrátila do normálu.

V roce 2005 mi ministryně Milada Emmerová a prezident Lékařské komory David Rath nezávisle na sobě navrhli, abych se přihlásil do výběrového řízení na ředitele Psychiatrické léčebny Bohnice. V duchu jsem to odmítl. S překvapením jsem zjistil, že ačkoli jsem se do výběrového řízení nepřihlásil, v Bohnicích je všeobecně známo, že budu ředitelem. Nakonec jsem se přišel přihlásit pár minut před uzávěrkou. Ptal jsem se, kdo se ještě přihlásil, ale úřednice Ministerstva zdravotnictví mi to odmítly sdělit, neřekly mi ani, kolik je uchazečů.

Překvapilo mě, že výběrová komise měla asi třicet členů. Dokonce jsem mezi nimi zahlédl Miroslavu Němcovou. Tak moc jí záleželo na tom, abych nebyl ředitelem čehokoli. Ale uchazeči byli jen dva. Druhý uchazeč sice nesplňoval kvalifikační předpoklady, ale komise ho nevyřadila. Přesto jsem vyhrál konkurs s nevelkou převahou. Protikandidát později veřejně vynikl, když byl skrytou kamerou usvědčen, že společně se svojí družkou kradou pacientům cennosti z kapes.

V jakém stavu byla léčebna v Bohnicích, když jsi tam nastoupil jako nový ředitel?

Léčebna byla velmi zanedbaná a zadlužená, musela si pravidelně půjčovat na výplaty. Přitom nevykazovala pojišťovněm velkou část výkonů. Týden po začátku funkce jsem dostal shora příkaz na vyčlenění části pozemků na stavbu speciálního velmi nákladného „ústavu pro dětské vrahy“. Šlo evi-

dentně o nesmyslnou lukrativní zakázku patrně pro předem vybranou firmu. Příkaz jsem s využitím osvědčené metody průtahů nesplnil. Podařilo se mi zabránit jeho realizaci. Ministryně školství Buzková, která za projektem stála, to označila za moji mstu. Věděla, že jsem sotva zapomněl, jak například obcházela poslance ČSSD, aby hlasovali proti mému ministerskému návrhu. Budova dokonce měla být postavena za peníze na údržbu a rekonstrukci odborných ústavů (většina kapacity jsou psychiatrické ústavy). Proč by téměř neexistující dětské vrahy měli pobývat v luxusním zařízení, když děti, které nikoho nezavraždily, jsou hospitalizovány v krajně zanedbané budově? Podařilo se mi domluvit se s následující vládou ODS (!) na zrušení projektu a převedení peněz na rekonstrukci dětského oddělení. Když bylo dokončeno, nový ředitel mě ani nepozval na jeho slavnostní otevření.

Co se stalo, že jsi pak přestal být ředitelem?

Spolupráce s ministerstvem řízeným ODS probíhala celkem hladce a byl jsem ujišťován, že jsou se mnou spokojeni. Dostal jsem vysokou odměnu za to, že jsem léčebnu vyvedl z dluhů a stabilizoval její provoz. Mezi tím se na scéně objevil primátor Pavel Bém a začala hrát roli značná hodnota budov a pozemků léčebny. Bém a jeho souputníci argumentovali „reformou psychiatrie“, po níž již budovy nebudou potřebné, protože pacienti budou žít „v komunitě“.

Znal jsem ovšem nejen z příkladu Budapešti, jak to v praxi dopadá. Vláda tam prodala ústav pro duševně nemocné hotelové firmě a většina pacientů se ocitla na ulici jako bezdomovci. Stejně proběhla „reforma psychiatrie“ v USA a v mnoha západoevropských zemích, kde pacienti žijí na ulici, tedy „v komunitě“. Na ministerstvu jsem se dozvěděl, že: „Ten

vzteklej trpaslík nám sem pořád volá, abychom vás vyhodili, ale my vás nevyhodíme.“ Jenže vzteklej trpaslík zastával také funkci prvního místopředsedy ODS, a tak jednoho dne jsem byl povolán na Ministerstvo, kde mi bylo řečeno: „Někde se domluvte, náměstka můžete dělat kdekoli, ředitele nikde.“ Tak jsem se domluvil, že budu zastávat funkci náměstka v Bohnicích.

Vymezená pravomoc byla postupně zužována, až by se nakonec dala označit jako „náměstek pro věci zbytečné“. Domluvil jsem se pak, že můj plat bude zčásti hrazen z výzkumného grantu na ČVUT, který jsem získal. Po letech, když grant skončil, mi ředitel řekl, že plat mi nebude navýšen na původní úroveň. Zabýval jsem se výzkumem, studiem, organizací přednášek a mezinárodních projektů, prováděním zahraničních delegací a podobně. Také jsem ve spolupráci se zahraničními muzei připravil putovní výstavu o historii péče o duševně nemocné „Příběh nemocné duše“. Pak jsem byl laskavostí současného ředitele s poukazem na věk „penzionován“. Projekt na „využití budov Psychiatrické nemocnice Bohnice k jinému (nespecifikovanému) účelu“ visel ještě dlouho na stránkách Ministerstva zdravotnictví, ale nic se ve věci nedělo, protože hlavní iniciátor Pavel Bém byl uklizen do politického záhrobí.

Už ses krátce zmínil o médiích. Můžeš svůj názor na ně a své zkušenosti s nimi rozvést a upřesnit?

Vůbec není náhoda, že nedávno prošla Evropským parlamentem „zpráva“ doporučující Evropské komisi zajistit pro novináře (rozumí se samozřejmě jen novináři „hlavního proudu“) nedotknutelnost. Zato publicisté, kteří nemají toho správného oligarchického zaměstnavatele, který je ovládá korupcí,

mohou být umlčováni cenzurou, šikanováni, případně sankcionováni a kriminalizováni pod záminkou, že šíří škodlivé dezinformace, na rozdíl od dezinformací užitečných, které šíří mainstream, tedy média hlavního proudu.

Ono totiž v posledních desetiletích došlo k zásadnímu obratu, který byl tak plíživý, že uniká pozornosti. Dávno pominula doba, kdy bylo samozřejmostí, že politické a jiné organizace měly v demokratické soutěži myšlenek svá média: noviny, rozhlasové a televizní stanice. Tato média promlouvala různými hlasy a obhajovala různé myšlenky. Ve své různorodosti zajišťovala rovnováhu a bylo na občanovi, aby si vybral, čemu chce dát přednost.

Ta idylická doba demokratické soutěže médií, která se vzájemně vyvažovala, je pryč. Dnes média vlastní oligarchové, nebo ještě hůře, přímo anonymní nadnárodní korporace. A ty mají společné zájmy a hovoří stejným hlasem. Fakticky pominula demokratická soutěž, tato média nehájí zájmy různých skupin. Novinář si nemůže volit zaměstnavatele, jehož politický názor mu lépe vyhovuje, musí se zavázat, že bude konformní s jediným hlavním proudem, že bude sloužit zájmům oligarchy nebo nadnárodní korporace. Proto už novinář není „hlídacím psem demokracie“, ale hyenou totality. Pokud by nešířil správné dezinformace, stává se novinářem „na volné noze“, tedy příležitostným pisálkem.

Někteří novináři slouží rádi tomuto systému, nastupující globalizační totalitě. Mají z toho pocit síly, když mohou beztrestně pronásledovat kohokoli, na koho šéfredaktor, sluha majitele, ukáže, nebo koho si dokonce sami zamanou šikanovat. Cítí se nekritizovatelní. Jestliže si někdo dovolí se ohradit, pak, jak říkají „sedmá velmoc vrací úder“. Jejich největší touhou je „vykostit velkou rybu“, tedy společensky znemožnit nějakou veřejně činnou osobnost. Novinář: „Nežil jsem

nadarmo, jen co nenávisti se mi podařilo vyvolat!“ (Karel Čapek, Bajky a podpovídky)

Zvláštní postavení mají média, která by měla být „veřejnoprávní“. Jsou placena z veřejných zdrojů a měla by tedy sloužit veřejnosti objektivními informacemi a vyváženou publicistikou (kromě zábavy, sportu, atd.). Chovají se ale naprosto stejně, nebo spíš hůře než ostatní média hlavního proudu. Byla veřejnosti zcizena. Skutková podstata krádeže je totiž „zmocnění se věci s úmyslem nakládat s ní jako s vlastní“. A přesně to mocné zájmové skupiny učinily. Využily svého vlivu a dosadily na vedoucí místa ve „veřejnoprávních médiích“ své exponenty. Ti pak najímají redaktory – talentované konformisty. Tím je zaručeno šíření dezinformací, lži a polopravd všemi prostředky, které jsou k dispozici – od výběru hostů do publicistických pořadů až po manipulativní způsob moderování.

U soudu se jako napadený/á v médiu neobhájíte. Po dlouhých průtahách a odvoláních můžete vysoudit omluvu petitem na sedmnácté stránce vlevo dole. Daleko spíš jen zaplatíte soudní výlohy včetně drahých advokátů protistrany.

Pamatují si na nápad ministra kultury Pavla Dostála, že by každý občan měl mít „právo na odpověď“ ve stejném rozsahu na stejném místě, pokud o něm médium píše. Dokonce přišel s předlohou zákona. To byl „hukot“! Média se na něj sesypala, že je nepřípustné zaplevelovat jejich ušlechtilé zdroje bláboly nějakých ukřivděnců... Kapituloval.

A ve stejné době byla přijata soudní praxe, že politici musejí unést „silnější kritiku“, což jsou v praxi často prosté urážky. Tedy je-li někdo demokraticky zvolen, má v důsledku toho méně občanských práv než jakýkoli jiný občan. Proč? No přece aby byl snadnějším terčem útoků a bál se jednat a vyjadřovat názory. Oligarchové a nadnárodní korporace tak

mohou prostřednictvím svých médií ovládat politiky, vyrábět aféry a organizovat kampaně k „vykostění velké ryby“ nebo k potlačení vzpurného politického subjektu.

Objevil se ale nový světový fenomén, sociální média. Tam se donedávna mohl každý vyjadřovat tak, jak mu zaručuje listina základních svobod v souladu s demokratickou svobodou slova. Tu si vznikající totalita nemůže dovolit jen tak popřít. Takže aby si zajistila informační monopol, zavádí cenzuru pod záminkou obrany před dezinformacemi. Zákon na to není, musel by definovat, co je „dezinformace“. Asi jinak než jak to roztomile učinil europoslanec Zdechovský v pořadu Xavera Veselého, kde pravil, že dezinformace je opak informace a informace je „cílená pravda“.

A tvoje osobní zkušenosti s médii, dobré i špatné?

Dobré? Jako profesionální politik na konci minulého století jsem dospěl k poznání, že zdaleka ne všichni novináři lžou, protože jsou bezcharakterní a zlí. Někteří jsou opravdu bezelstně přesvědčeni, že konají dobro, nebo jsou prostě jen blbí. Jenže jsem znal vzácné případy novinářů s osobností velkého formátu, vzdělané, slušné a charakterní. Tento typ byl už tehdy odsouzen k vyhynutí.

Až jednoho dne mě v předsálí jednacího sálu Poslanecké sněmovny oslovil nenápadný muž pravidelně tam postávající, zpravodaj nějakých novin. Dal jsem se s ním do řeči a byl jsem zcela vyveden z míry zjištěním, co všechno ví. On měl totiž informace ze všech stran, svěřovali se mu politici s tím, co jiní neměli vědět. A on byl schopen z toho odvodit reálný obraz skutečnosti. On do detailu naprosto přesně věděl, co se ve skutečnosti v Poslanecké sněmovně děje, na rozdíl od jiných zpravodajů, kteří se dívali a neviděli, slyšeli a nerozu-

měli. Tak jak to popsal už novinář Karel Čapek v podpovídce „Referát parlamentního zpravodaje“. Byl jsem ohromen. „Proč to nenapišete?“ zeptal jsem se naivně. „To už by mně nikdo nic neřekl...“

Byl jsem tou velkou rybou, která měla být vylovena a vykostěna. Ve způsobu lovu se pisálci a televizní redaktoři nijak neomezovali. Byl jsem denně na obrazovce a v několika novinách. Přátelé mimo politiku se mě ptali: „Proč to nenapišeš, proč to neřekneš?“ Říkal jsem to, ale nikdo to neotiskl, z vysílání to vystříhli. Byl jsem zcela bezbranný, sociální média neexistovala a internet a weby byly v plenkách. Kolega Pavel Dostál se mi smál, že si z toho nemám nic dělat: „Není nic staršího než včerejší noviny,“ říkal. Jenže to byly každý den dnešní noviny.

Jednou mě v předsálí jednacího sálu stále natáčeli, jak si jdu pro kávu, jak jdu na záchod, jak jdu tam a zase zpět, atd. Večer pak v TV vysílali sestříhanou „reportáž“, jak jdu zleva doprava, zprava doleva, zleva doprava..., prostě pobíhám sem a tam jako debil. K tomu redaktorka pravila: „Ministr David nám na žádnou otázku neodpověděl.“ To byla pravda. Jenže mi žádnou nepoložili...

Ve zdravotnictví působí množství velmi bohatých a proto mocných zájmových skupin, jen ty největší jsou bezmocné: plátcí zdravotního pojištění a pacienti.

Říkal jsem si, kdo to platí? Kde jsou ty zdroje inspirující nařízenou i vlastní iniciativu ctižádostivých pisálků? Teprve když jsem na funkci rezignoval, řekl mi Miloslav Šlouf, že to platila MAFS (Mezinárodní asociace farmaceutických společností). „Ani to nebylo tak drahý, jen pár milionů...“ Je to možné, zbrzdil jsem růst jejich zisků. Veřejně proti mně vlastním jménem nikdy nevystoupili.

Opakovaně se stalo, že vyšel rozhovor, který jsem vů-

bec neposkytl, nebo jsem poskytl rozhovor a novinářka mi ho ochotně poslala k autorizaci. Byly tam naprosto změněny jak moje odpovědi, tak její otázky. Upravil jsem to tak, jak bych sám odpověděl, a poslal jsem to zpět. Vyšlo to bez mých úprav – tak, jak mi to původně poslala. Ptal jsem se jí, proč to udělala. „Tak, jak jste to napsal, to nemělo žádnou šťávu.“

Nebo... Vyšel jeden tehdy populární časopis a na titulní stránce byla fotomontáž – já za mřížemi, s velkým titulkem „Skončí za mřížemi?“ Koupil jsem si časopis. V článku o mně nebylo nic, co by nasvědčovalo, že bych mohl skončit za mřížemi. Aha. Šlo o tu titulní stránku vystavenou v každé trafice. Na výjezdním zasedání Ústředního výkonného výboru ČSSD v Poděbradech si naproti mně sedl mladík a z deseticentimetrové blízkosti mě natáčel kamerou. Bylo jasné, že je to provokace. Za pár minut mě to přestalo bavit, odešel jsem a snažil jsem se od někoho zjistit, co tam dělá ten mladík s kamerou, kdo ho pozval. Pak jsem šel na WC. Mladík stál před dveřmi na záchod a zastoupil mi cestu. Zdvorně jsem ho požádal, aby mne pustil. Ustoupil, ale pak mě začal natáčet, jak močím. Zastoupil mi cestu ze záchodu. „Pusťte mě ven,“ opakoval jsem. Začal mě kopat do holeně a šeptal: „Ty seš svině, ty kurvo...“ Stále mě natáčel z bezprostřední blízkosti.

Všiml jsem si, že před záchodem u okna stojí druhý muž a jako se dívá ven. Jenže v okně se zrcadlil z odvrácené strany a bylo vidět, že drží kameru. Nenechal jsem se vyprovokovat a v klidu jsem mladíka vytlačil ven a šel do sálu.

Mladík si za chvíli sedl k jinému stolu. Přisedl jsem si k němu a vlídně promluvil: „Děláte to rád? Baví vás to? Jste na to hrdý?“ Rozklepal se a začal koktat: „Je to moje práce... jsem profesionál.“ Večer pak v televizi Nova vysílali jeho záběry z tlačenice a jak říkám: „Pusťte mě ven!“ Nepovedlo se jim to. Nejsem tak vzrušivý, jako byl předtím slovenský pre-

miér Vladimír Mečiar. V televizi tehdy stále opakovali záběry, jak volá na novináře, který mu zastupoval cestu: „Nakopem vám prdel!“

To je jen pár střípků. Jeden „novinář“ o mně dokonce napsal knihu a doufal, že mu to pomůže ke zvolení senátorem. Chlubil se, že na to dostal sponzorský dar, který mu v jednom pivovaru domluvila moje stranická nepřítelkyně.

Zmíněná byla milenkou významného podnikatele. Psal jsem tehdy komentáře do deníku Právo a náhle přestaly vycházet. Ptal jsem se tehdejšího svého přítele, který tam byl komentátorem, proč už mi nic netisknou. Privil, že ani jemu všechno netisknou. Později mi řekl, že zjistil, že je zakázáno mě publikovat, protože onen milenec stranické nepřítelkyně pohrozil, že vyjde-li ještě můj článek, přestane v Právu inzerovat. Napsal jsem tedy článek, kde jsem velmi chválil bývalého ministra Davida. Článek tam poslal pod svým jménem můj přítel a bývalý poslanec. Článek vyšel...

Ještě se vrátím ke chronologii tvého profesního životopisu. Po „odejítí“ z Psychiatrické nemocnice Bohnice jsi pak pracoval jako sekundář v Horních Beřkovicích?

Jelikož jsem se cítil zdravý a ne zcela uplatněn, domluvil jsem se s ředitelem Psychiatrické nemocnice Horní Beřkovic, že tam nastoupím jako sekundář (čemuž se velmi divil). Ukázalo se, že sekundářky na oddělení s dvouměsíční a čtrnáctiměsíční praxí sice mají chabou odbornou úroveň, zato však velké sebevědomí. Jelikož ta „zkušenější“ mi přepisovala ordinaci u mých pacientů a zakazovala vycházky, které jsem pacientům povolil a podobně, byl jsem nucen ji důrazně požádat, aby mě respektovala, s tím, že já ji v jejích rozhodnutích o jejích pacientech respektuji. Tím se situace poněkud vyhrotila.

Tyto kolegyně pak vyprovokovaly konflikt s jednou mojí pacientkou a obvinily mne, že jsem ho zapříčinil. A pan primář mi řekl, že mám sice dvě atestace (on jednu), ale že jsem ve zkušební době. Poradil mi, abych se nepokoušel odvolávat, protože oni si vzájemně všechno dosvědčí. Musel jsem si přiznat, že jsem na jejich úroveň vůbec neměl sestupovat. A odešel jsem. V klidu jsem pak psal soudní posudky, čímž jsem si významně přivydělával k důchodu.

Kromě toho jsem organizoval různé přednášky odborníků o společensky významných tématech, psal jsem nadále jako publicista na webové stránky a občas do časopisů. Už před tím, v roce 2013, jsem s přáteli založil webový portál Nová republika, na který se stále denně přes počítače a mobily přihlašují desetitisíce čtenářů.

K Nové republice se ještě dostaneme podrobněji, protože je to i moje srdcová záležitost. Teď mě ale zajímá, jak by podle tvého názoru a tvých zkušeností mělo fungovat zdravotnictví.

Zdravotní péče bude existovat vždy, protože je po ní poptávka. Přírodní národy měly a mají své šamany, lékaři starověku a novověku až do druhé poloviny devatenáctého století na tom se znalostmi a úspěchy nebyli o mnoho lépe. Do začátku devatenáctého století byli lékaři zoufalci, kteří se snažili vnutit se do přízně bohatých, jinak to byli chudí dobrodinci. Molièrova hra „Zdravý nemocný“ je pro dnešního diváka nerosrozumitelná. Lékař nabízel diagnózu a navrhoval léčení, ale rozhodoval zákazník. V commedii dell'arte byl „dottore“ sice bohatý a nafoukaný, ale přitom podlézavý a záletný ubožák. Rozvoj měst od počátku kapitalismu si ale vynucoval rozšiřování chudinské péče, v níž lékař poprvé společensky dominoval nad pacienty. Epidemie a požadavky hygieny vytvářely

tlak na organizaci zdravotní péče. Vznikaly a rostly nároky na kvalitu a dostupnost. Předválečná levice k nim přidala atribut „bezplatnosti“ zdravotní péče. Po roce 1948 bylo zdravotnictví hrazeno ze státního rozpočtu. Jak to vypadalo předtím, je hezky a bez velké nadsázky vylíčeno v komedii Vlasty Buriana „U pokladny stál“. Po roce 1989 byly znovu stvořeny zdravotní pojišťovny za účelem usnadnění privatizace péče. Hlavně se ale podařilo rozbít jakýkoli systém. Systém územní příslušnosti v „zemských ústavech“ existoval už na konci 18. století a povinné provádění úkonů důležitých pro stát bylo lékařům vnuceno již v roce 1888, protože už za císaře pána politici chápali, že zdraví není jen individuálním zájmem a odpovědností, ale také veřejným zájmem a odpovědností státu.

Aby zdravotnictví fungovalo ke spokojenosti občanů, je nutnou, ale nikoli postačující podmínkou, aby stát určoval koncepci a měl nástroje k jejímu prosazení. Ani jedno, ani druhé neexistuje, takže dnešní ministři zdravotnictví, když jsou vystaveni požadavkům něco řešit, vypadají jako tajtrlíci. Veřejnost netuší, že ministr nástroje k řízení zdravotnictví nemá. Pokud by stát nástroje ve formě kompetencí měl, nějak by konal a veřejnost by si časem vynutila veřejně prospěšné změny.

Zdravotnictví ovládají zájmové skupiny, jejichž zájem je komerční, zcela v rozporu s veřejným zájmem. Pokud by byly navíc zprivatizovány státní zdravotní pojišťovny, situace by se přirozeně ještě dramaticky zhoršila, neboť i ty by chtěly „tvořit zisk“, tedy ukusovat stále více z peněz určených na zdravotní péči. Nebudou-li regulovány ceny, a ty i dnes stále ještě alespoň částečně regulovány jsou, bude za stále více peněz stále méně zdravotní péče. Státy jsou ovšem dnes podřízeny nadnárodním korporacím. Pokud to tak bude pokračovat, situace se bude jen zhoršovat. Budeme-li jako země

nadále vykrádání, pokud budeme nadále chudí a budou zde v porovnání se zahraničím nízké platy, kvalifikovaní zdravotníci budou nadále utíkat, ceny budou růst a péče v rámci solidárního pojištění bude omezována tak, jak si přáli ministři z ODS a teď i ministr z TOP09. Proto bude zdravotní péče stále nedostupnější. Komerční princip obecně brání efektivitě veřejného systému zdravotnictví, protože prioritami pro většinu vlád nejsou kvalita a finanční i územní dostupnost, ale maximální komerční prospěch zájmových skupin.

Je zřejmé, že vesničané nemohou mít stejnou územní dostupnost jako obyvatelé velkých měst, ale rozdíly mezi kraji jsou neakceptovatelné. Reforma veřejné správy z roku 2002 situaci dále zhoršila. Varoval jsem marně. Místopředseda vlády Rychetský tehdy řekl: „Chápu obavy pana ministra Davida, ale my těm krajům nějaký majetek dát musíme.“

Převedení zdravotní péče do správy krajů vede k tomu, že je v každém kraji jiná, někde ještě horší než jinde. Zdravotnictví mělo zůstat v kompetenci státu a v krajích mělo fungovat v přenesené působnosti, ne být ponecháno nekontrolované lokální korupci, mimo nezávislou kontrolu. Zdravotníci svou práci stále umějí, odborná úroveň je pořád dobrá, jen systém nestojí za nic.

Ptala ses, jak by mělo fungovat zdravotnictví. Politický program je možno pojmout dvojím způsobem. Buď akceptujeme všechna současná zákonná omezení, a pak nelze změnit skoro nic, nebo lze popsat cíl bez ohledu na existující zákonné překážky. Pak vám politici rutiněří řeknou, že je to nereálné. Jenže politik je tu od toho, aby prosazoval zájem svých voličů, ne zájem těch, kteří jsou ochotni platit jeho kampaň, korumpovat ho, nebo naopak ohrožovat jeho kariéru. Koncepci jsem napsal. Místopředsedu vlády Špidlu vyděsila, protože chtěl jako budoucí předseda vládnout s těmi, kteří si

změny nepřejí. I předseda vlády věděl, že menšinová vláda nemůže nic zásadního prosadit a že by takové snahy neustála. A tak byla koncepce „vzata na vědomí“. Tím mi dali na vědomí, že ji nechtějí.

Jak je na tom současná péče o duševní zdraví?

Duševní zdraví přišlo do módy, chopila se ho i Evropská komise a Evropský parlament, jenže deklarují hotová řešení následků, aniž by se zabývali příčinami. Ty nechtějí vidět. Duševního zdraví se nedostává. Společnost si za to může sama. Nemůže sice za to, že se více lidí dožije své demence, rozhodně ale odpovídá za nárůst návykových onemocnění. Tím jsou jistě vinni lékaři, říkám si ironicky, neboť bez nich by nebyly stanoveny diagnózy, které lze sčítat ve statistikách.

Statistický nárůst depresí jistě souvisí s podrobnější diagnostikou a dostupností zdravotní péče a také s propagací antidepressiv ze strany farmaceutického průmyslu, schizofrenie však nepochybně přibývá v důsledku masového zneužívání drog, jako je pervitin a také marihuana. Poruch v dětství přibývá kvůli nedostatečné výchovné péči a nízké odolnosti dětí. Potřeba hospitalizace dětí roste také ze sociálních příčin, v souvislosti s rozpadem rodiny. Někdy by se dítě z hlediska závažnosti poruchy mohlo léčit ambulantně, ale například tatínek je ve vězení, maminka se živí prostitucí, dědeček od rodiny utekl a babička je nemocná. Některé děti se brání propuštění, protože v nemocnici je to lepší než doma. Je to bída... Místo řešení příčin vymýšlejí neodborníci s politickým vlivem nesmysly.

Vratme se k tvému životopisu. Proč jsi vystoupil z ČSSD?

V průběhu času, jak už to bývá u všech politických subjektů, se ČSSD proměňovala. Místo vášnivých diskuzí o programu se obsah sporů zúžil na obsazování volitelných míst kandidátek a různých lukrativních postů. O zásadních věcech rozhodovalo předsednictvo předem a nikdo neprotestoval, že je to proti stanovám. S růstem úspěchu strany přibývalo bezduchých kariéristů a křivých vyžírků. S pokračující proměnou a po ztrátě původních cílů začaly preference klesat, slušní lidé začali odcházet. Postupně si vedení strany začalo osvojovat sluníčkářskou levičácky liberální ideologii a vlastenectví bylo nahrazeno levičáckým globalizačním internacionalismem. Musel jsem si, stejně jako mnozí jiní, přiznat, že situace se už zvrátit nedá, a z ČSSD jsem po 23 letech odešel.

Po čase jsi pak vstoupil do hnutí SPD. Proč, a jak k tomu došlo?

Jednoho dne mi zavolal Tomio Okamura a navrhl mi, abych kandidoval do Senátu za SPD. Překvapivou nabídku jsem neodmítl, ostatně jsem v předchozích volbách do Sněmovny SPD volil. Bylo opět předem jasné, že zvolen být nemohu, ale kandidaturu jsem přijal, pokládal jsem za čest reprezentovat politické hnutí, které jako jediný politický subjekt je skutečně vlastenecké, myslí na budoucnost národní komunity a odmítá všechny zhoubné nesmysly, které prosazují nebo pasivně přijímají jiní. V souladu se svým očekáváním jsem zvolen nebyl.

V následujícím roce mě opět oslovil Tomio Okamura a nabídl mi kandidaturu do Evropského parlamentu na volitelném místě. To je mnohem náročnější než působení v domácí politice, a proto jsem pár dní váhal. Nakonec jsem souhlasil a později jsem přijal i následující nabídku místa v čele kandidátky.

Když jsi jako levicově orientovaný intelektuál vstoupil do SPD, může to mít různé příčiny. Které to jsou, kromě evidentní rezignace ČSSD na svůj původní charakter historicky formované strany pro lidi (tedy pronárodně smýšlející a prací se živící občany, kteří vnímají svá práva a své povinnosti jako dvě strany téže mince)?

Moje levicovost spočívá výhradně v tom, že jsem přesvědčen, že každý má dostat příležitost k uplatnění. Když totiž lidé neuplatňují svoje schopnosti, společnost přichází o hodnoty.

V SPD jsem znovu dostal příležitost dělat něco užitečného v politice, tedy ve veřejném zájmu. Samozřejmě jsem cítil smysl i v publicistické činnosti mimo stranickou politiku. Víím, že mi to mnoho lidí neuvěří, ale ve snaze ovlivňovat vývoj společnosti vidím velký smysl, i když se to zatím moc nedaří. Mnozí politici dosahují možnosti prosazovat vlastní záměry až po mnoha letech usilovné práce. Nejdřív musí vyrůst jejich politické uskupení i oni. Chápu, proč lidé nemají trpělivost, zvláště když se situace zhoršuje, ale krize je příležitostí ke změně. Příležitost ovšem mají i darebáci. Záleží pak na tom, kdo je lépe připraven a tím i silnější.

Vždycky jsem pracoval na plné obrátky a vždy jsem měl velmi slušný příjem. Představa o tom, proč jsou lidé v politice, je obecně velmi zkreslená. Je velmi rozšířená představa, že politici nedělají nic, jen si užívají vysokých příjmů. Zapomíná se, že vždy předcházelo období usilovné práce a žádných nebo nízkých příjmů. Ostatně ve velké většině případů po takovém období žádný úspěch a prospěch nenásleduje.

Rozšířená představa, že politik nic nedělá, má velkou slabinu. Těžko se někdo do vysokých pozic prosadí tím, že nedělá nic. Úspěšní politici jsou vždy velmi aktivní a stále v časové tísní. Snaha dosáhnout změn návrhů nebo prosadit zákony,

projekty, normy a tak dále vyžaduje studium dokumentů, spoustu konzultací a jednání, včetně tzv. neformálních. Ovšem v dosti velkém procentu případů ona usilovná práce vedoucí k úspěchu spočívá v pilném intrikování, korumpování, podlézání výše postaveným lidem a v likvidaci možných konkurentů.

Lidé, kteří jsou politice vzdáleni, si nedovedou představit, co vlastně politici dělají. Vidí je v televizi jen řečnit a představují si, že jejich úkolem je sedět v zasedací síni a naslouchat projevům ostatních politiků.

Syn jednoho mého kolegy musel vzít s sebou do zaměstnání pětiletého synka. Dal mu pastelky a papír a věnoval se své práci, vyhodnocoval psychologické testy. Babička se později synka ptala, čím by chtěl být, až bude velký. Překvapil ji rozhodnutím, že bude psychologem. „Proč?“ ptala se babička. „Protože psycholog nic nedělá, jenom si čte.“

Některí, zejména mladí funkcionáři, bez ohledu na partajní příslušnost, se domnívají, že čím budou větší svině, tím udělají větší kariéru. Za pár let o nich už neuslyšíme, protože se znemožní. V politice jsou nezřídka úspěšní lidé s problematickou morálkou, ale sama morálka k úspěchu nestačí a může být i podstatnou překážkou. Partajničení je děsivá věc, jenže bez stran nebo bez dobře organizovaných hnutí ničeho dosáhnout nelze. I vzbouření jednotlivci nakonec utvoří formální skupinu.

Výjimky existují, ale politiků, jako byl Mahátma Gándhí, který ke svému politickému vlivu nepotřeboval žádnou stranu, je velice málo, a doba tomu obvykle nepřeje.

Jsi členem SPD již několik let. V čem se hnutí liší od mediálně vytvářeného obrazu o něm?

Naše hnutí jde proti proudu. Jeho specifickou charakteristikou je spojení pocitu zklamání z dosavadního vývoje s odhodláním pomoci řešit společenské problémy jinak. V SPD jsou bývalí členové snad všech politických stran, i lidé, kteří se nikdy dříve politicky neangažovali. Jsou v opozici, protože společenská situace je nepříznivá, vláda funguje špatně a je třeba to změnit. Nevím, jestli má smysl pouštět se do boje proti účelovým nálepkám, jako že jsme „extrémní pravice“, extremisté, populisté, nacionalisté, div ne nacisté. Je to naopak. I v naší politické frakci v Evropském parlamentu. Nikdo tolik nevystupuje proti fašizaci společnosti jako právě my. Nikdo není tak důsledný demokrat jako právě my. Nikdo jiný, než my, si pro občany nepřeje možnost přímé demokracie. Nikdo tak nebrání ohroženou svobodu slova jako my. Nikdo tolik neprotestuje proti nepříznivému vývoji a hrozbám v sociální a hospodářské oblasti jako právě my. Nikdo se tolik nesnaží to změnit.

To oni podporují zhoubný Green Deal, masovou imigraci, islamizaci a islámský terorismus, militarizaci, nacisty na Ukrajině, izraelský šovinismus, to oni mlčí k tureckému expanzionismu, to oni ignorují postupující degradaci společnosti a úpadek hospodářství, pokud je přímo nepodporují. V Evropském parlamentu někdy hlasujeme o otázkách imigrace a Green Dealu společně s konzervativci, o otázkách hospodářství někdy s částí lidovců a s liberály, v zahraničně politických otázkách se shodneme někdy s levicí, protože jsme proti vměšování do vnitřních záležitostí jiných států. V jiných oblastech se s nimi rozcházíme. Se zelenými, socialisty a „progresivisty“ mezi liberály se rozcházíme skoro ve všem a hlasujeme skoro vždycky proti nim.

„Extremus“ je latinsky nejvzdálenější. My jsme z jejich pohledu extremisté, protože jsme od nich nejvzdálenější. Oni

jsou zas extrémně daleko od nás.

Slovo „populismus“ má původně pozitivní konotaci, populist je někdo, koho lid, latinsky „populus“, přijímá. V tomto smyslu jsme populisté. Nenabízíme líbivá, zdánlivě snadná, ale neuskutečnitelná řešení podle současné zavádějící definice „populismu“. Víme, že řešení nebudou snadná, protože leží za hradbou překážek. A nezastíráme to. Naši dnes vládnoucí oponenti ovládají média a mohou očekávat vděk od korporací, pro které pracují. Naše řešení, která umožňují snížit ceny pro občany, mohou znamenat snížení profitu pro korporace. Politici mají být advokáty svých voličů, ale občané politiky neuplácují. Ti, kteří ovládají média hlavního proudu a zavádějí cenzuru, spoléhají, že občany před volbami zmanipulují. Občané jsou největší zájmovou skupinou a pro nás také nejdůležitější. Aby se mohli rozhodnout podle vlastního zájmu a po volbách nebyli znovu zklamáni, musí mít přístup k necenzurovaným informacím.

Když se naše republika po speciálním referendu stala na jaře roku 2004 členským státem EU, slavilo se to ve stylu „Zítřka se bude tančit všude!“ Sdílel jsi onu proklamovanou euforii, nebo ti už tehdy v hlavě blikala nějaká skeptická signálka, že naše naděje budou zklamány?

Já jsem byl skeptický už od listopadu 1989. Ne snad, že bych věděl, jak to všechno dopadne. Po letech mi přátelé, kteří mi na počátku nerozuměli, říkali: „Měl jsi pravdu.“ Ale neměl jsem pravdu, jen jsem nevěřil na čestné úmysly lidí, kteří se rvali o funkce, pozice a majetek. Nebyla to další „Bílá hora“, byl to majetkový a ideový převrat ještě hlubší než Bílá hora, která tehdy na podstatě vlastnictví a společenských vztahů nezměnila nic, přišli jen jiní páni.

Už v listopadu nebo v prosinci 1989 přijel do Prahy francouzský historik českého původu Fišera-Horský. Ptal se mě a mých přátel, co hodláme dělat. Jeden ekologický aktivista mu řekl, že pád komunistického režimu umožní úspěšněji bojovat proti poškozování životního prostředí, například proti průmyslovým exhalacím. Dr. Fišera-Horský mu na to řekl: „To je hezké, že chcete bojovat proti znečištění prostředí, ale vy budete mít brzo závažnější problémy, protože ve vaší zemi vám nebude nic patřit.“ Tehdy jsme nechápali.

V letech 1998-9 jsem byl členem vlády, nebyl jsem úplně naivní, ale vnímal jsem vstup do EU jako nevyhnutelný. Běžely horečné přípravy, aby byly splněny podmínky pro přijetí do EU. Všechny politicky relevantní strany a hnutí si členství kladly za cíl. Byl jsem skeptický, ale přestože jsem se jako ministr podílel na „harmonizaci“, měl jsem málo informací o celkovém stavu mého resortu a o záměrech souvisejících se začleněním do EU. Pak po ztroskotání pokusu o unijní ústavu přišla Lisabonská smlouva. Minimum příznivých informací mi nikdy nestačilo k bezstarostné radosti. „Zítra se bude tančit všude!“ byl optimistický film z roku 1952. Viděl jsem ho jako dítě, nepamatuji si z něj nic. Byla to naivní agitka. V roce 2003 byly šířeny takové naivní agitky bez filmu. Pokud se pamatují, Špidla jako předseda vlády řekl, že na informace před referendum bude vynaloženo 15 miliard. Tou informací byly plakáty s nápisem „Ano.“

Toho referenda se tehdy zúčastnilo asi 55% oprávněných voličů, z nichž 77% hlasovalo pro vstup. To není nijak oslnivý výsledek, nicméně byl platný a 1. května 2004 se naše republika stala členem EU. Bylo to vlastně jediné celorepublikové referendum. Ústavní zákon o něm schválily obě komory Parlamentu. Bylo to speciální referendum vyhlášené

pro tuto „speciální“ příležitost. Hnutí SPD však opakovaně usiluje o projednání ústavního zákona o referendu obecném a pokaždé jsou jeho návrhy zamítnuty. Přitom platná ústava institut obecného referenda předpokládá. Na Slovensku je situace jiná a obecné referendum (i k mezinárodním otázkám) je ústavním zákonem už od vzniku SR. Proč myslíš, že u nás je to zatím neprosaditelné?

To je prosté. Držitelé moci si nepřejí, aby občané rozhodovali o důležitých otázkách. Volit poslance a zastupitele zatím mohou. Vládnoucí garnitura se bojí změn, i když zatím není těžké většinu občanů, kteří se o veřejné věci nezajímají, zmanipulovat dezinformacemi médií hlavního proudu. Nechtějí, aby si občané prostřednictvím referenda uvědomili svoji moc. Současně s polskými volbami probíhala čtyři důležitá referenda. Jak to dopadlo? Výsledky jsou neplatné, protože se hlasování v referendech zúčastnila méně než polovina voličů.

V tom je ten problém. Mnozí politici se k referendu hlásí, ale rádi by ho uzákonili tak, aby bylo prakticky nemožné referendem cokoli prosadit. Například chtějí předem vyloučit možnost rozhodování o důležitých otázkách, jako je členství v EU a NATO nebo daňová problematika, dále se snaží, aby referenda nebyla pro politiky závazná, případně aby se stala závaznými jen za nedosažitelných podmínek. Záleží i na formulaci otázek. Potřebují, aby otázky byly formulovány tak, aby z nich pro vládu nevyplývala žádná povinnost.

Sám vidím problém v tom, že by měli hlasovat dostatečně informovaní občané. Proto by měla předcházet otevřená, svobodná diskuzní kampaň. Jenže informacím vládnou vždy prorežimní média hlavního proudu. Všechna píší a mluví stejně. Dávno to není tak, že každá partaj má svoje noviny a lidé mají možnost se seznámit s více názory. Manipulace je směro-

vána na lidi, kteří se o veřejné věci nezajímají, nebo je sledují jen povrchně. Jen menšina občanů informace aktivně hledá v nezávislých zdrojích. A tak se může stát, že zmanipulovaný volič rozhodne ve svůj neprospěch...

Oba europoslanci zvolení za SPD (ty a generál Blaško) jste v Evropském parlamentu členy frakce ID (Identita a demokracie). Bylo to dané programem SPD?

To bylo jasné předem, protože Identita a demokracie je celoevropské hnutí a SPD je jeho součástí skoro od svého počátku. V naší frakci je v Evropském parlamentu osm národních delegací, ale některé politické strany, které jsou členy, své zástupce v Evropském parlamentu nemají. Jednotlivé členské strany se samozřejmě liší. Některé jsou hodně konzervativní nebo mají blízko k církvím, jiné jsou spíše liberální, některé jsou ostře vyhraněné proti EU a členství v ní, některé jsou kritické, ale smířlivější. Všechny jsou ovšem vlastenecké, chtějí ponechat rozhodující pravomoci národním státům a rozhodně žádná není rasistická nebo dokonce radikálně nacionalistická. Myslím, že přes všechny tyto rozdíly je v naší frakci oproti jiným největší shoda v tom, jak členové jednotlivých národních delegací hlasují.

Kdo rozhodl o tom, že frakce Identita a demokracie bude v karanténě (cordon sanitaire)? Má toto opatření něčemu zamezit? Snad šíření nějakých „nakažlivých“ myšlenek?

Je to výsledek dohody všech ostatních frakcí. Ty nás prostě nevolily do žádné vedoucí parlamentní funkce, jako jsou místopředsedové parlamentu, předsedové a místopředsedové výborů, předsedové a místopředsedové meziparlamentních

delegací, kvestoři, atd. Vyhlásil to velmi emotivně italský předseda Evropského parlamentu David Maria Sassoli z frakce „progresivních socialistů a demokratů“, který opakovaně ukázal, že vyniká arogancí. Jeho frakce už dávno nesdružuje ani skutečné socialisty, ani demokraty, ale levičáky sluníčkářského typu a příznivce totality. Ta karanténa má být určitě hrozbou pro každého, kdo by se přičil diktátu. V české Poslanecké sněmovně bývaly funkce proporcionálně rozděleny mezi všechny politické strany. Je to tak správně, všichni reprezentují voliče, kteří jsou si rovni. V posledním volebním období už to tak není, už i tady je SPD v částečné karanténě. S dvaceti poslanci nemá místopředsedu, zatímco Piráti se čtyřmi poslanci jej mají. Evropský parlament je ještě podstatně méně demokratický než národní parlamenty, dokonce méně než ten současný český. Evropská unie také není demokratická organizace.

Rozhodně není demokratické, že jsi byl spolu s kolegou Blaškem řádně zvolen a teď jste ve frakci, která má nerovnoprávné postavení. Existuje v EU mechanismus, jak si na toto zařazení k poslancům „druhé kategorie“ podat stížnost?

Stížnost by se musela opírat o jednací řád nebo Smlouvu o Evropské unii, případně o Smlouvu o fungování EU, ale ty podobnou diskriminaci připouštějí. Ovšem i Jednací řád české Poslanecké sněmovny to umožňuje. Přesto se politické strany až donedávna vždycky dohodly na proporcionálním rozdělení. Je to součást politické kultury.

Často zmiňuješ ve svých politických komentářích, že ve srovnání s naší Sněmovnou působí Evropský parlament jako parodie na demokracii. Můžeš své zkušenosti shrnout?

Hlavní problém, který se obvykle označuje jako „demokratický deficit“, je skutečnost, že Evropský parlament, tedy demokraticky zvolení zástupci, nemají zákonodárnou iniciativu. Tu nemá ani Evropský parlament jako celek. Zákony tvoří výhradně úředníci v Evropské komisi. I v národních státech píší zákony úředníci, ale ti je nepředkládají, a navíc to jsou úředníci vládní, kteří jsou kontrolováni vládou vzniklou z demokratických voleb. V Evropské komisi jsou politicky dosazení komisaři, kteří se ale nezodpovídají vládám, které je do EU vyslaly. Úředníky, kteří fakticky rozhodují, najímají personální agentury.

Úředníci však obecně rozhodovat nemají, ti mají analyzovat a „porovnávat stav zjištěný se stavem náležitým“. Teoreticky sice rozhodují poslanci Evropského parlamentu a Evropská rada složená ze zástupců všech členských států, ale nemohou nic navrhnout, mohou jen schvalovat nebo neschvalovat to, co dostanou z Evropské komise. Ta vytváří jednak směrnice, které musí členské státy po projednání v jednotlivých parlamentech implementovat do své legislativy, jednak nařízení, která platí přímo, bez projednání. Nedávná rezoluce v Evropském parlamentu dokonce navrhovala, aby do budoucna převládala nařízení, protože projednáváním v parlamentech členů „se věci jen zdržují“. Také se navrhuje, aby volby do Evropského parlamentu neorganizovaly státy, ale přímo Evropská unie, a to tak, že část kandidátů na europoslance bude k volbám v každé zemi nominována z jiných členských států...

V národních parlamentech jsou návrhy zákonů předkládány poslanci nebo vládou, v Evropském parlamentu jsou „přikázány“ do výborů, kde je projednávají všichni poslanci výboru, ale často některé podstatné věci projednávají jen koordinátoři z jednotlivých frakcí a někdy stínoví zpravodajové.

Jsem sice koordinátor ve Výboru pro zemědělství a rozvoj venkova a někdy stínový zpravodaj, ale tuto praxi nepokládám za správnou. Navíc koordinátoři vystupují po řadě podle velikosti frakcí a tři největší mají většinu, protože zastupují většinu poslanců. Když se shodnou, což obvykle nastane, ostatní koordinátoři a členové výboru už nemají co řešit. Nemohou uplatnit vlastní návrhy. Navíc funkcionáři jsou většinou z největších zemí, proto mají největší šanci být nominováni, takže se rozhoduje ve prospěch těchto zemí.

Existují i další zvláštnosti. Například, že hlasy „zdržel se“ se ve většině případů nepočítají, takže některé návrhy jsou občas přijaty, aniž by dosáhly většiny.

V EP je také běžné, že pozměňovací návrhy jsou dodávány nebo měněny jen pár hodin před hlasováním. O většině návrhů se v plénu hlasuje zvednutím ruky, a to v rychlém tempu. A výsledek vyhláší předsedající. Lze s úspěchem pohotově protestovat a v tom případě se hlasy přepočítávají. Nežřídka se ukáže, že se předsedající mylil. Přitom není žádný rozumný důvod, proč by se všechna hlasování nemohla provádět elektronicky. V době Covidu to tak bylo, ani to jinak při hlasování na dálku být nemohlo. Zásadně elektronicky probíhá hlasování v Poslanecké sněmovně. Občané také mají právo vědět, jak hlasovali jejich zástupci.

Někdy se i o personálních návrzích nejen nehlasuje tajně, ale jen „aklamací“, což není veřejné hlasování s počítáním hlasů, jak to známe z České republiky. „Aklamace“ v EP znamená, že předsedající vyhlásí návrh (třeba i navrhne sám sebe), a pár lidí, které nikdo nepočítá, zatleská. Tím je „volba“ provedena.

Který z europoslanců zvolených za ČR si získal tvou pozornost před tvým rozhodnutím kandidovat do EP?

S některými jsem se znal z Poslanecké sněmovny, například s Janem Zahradilem (ODS), Jiřím Maštálkou (KSČM), Milošlavem Ransdorfem (KSČM), z Psychiatrické společnosti jsem se znal s Jaroslavem Zvěřinou (ODS), z velvyslanectví v USA s Alexandrem Vondrou (ODS), z Českomoravské konfederace odborových svazů s Richardem Falbrem (ČSSD), z Úřadu vlády s Liborem Roučkem (ČSSD), s Janem Kellerem jsme léta přátelé. Vztahy s těmito lidmi mám různé bez ohledu na stranickou příslušnost, od přátelských, kolegiálních, chladně formálních až po opovržení z mojí strany a asi i z té druhé. Mě samotného nikdy nenapadlo, že bych se mohl ocitnout v Evropském parlamentu.

Bývalá kancléřka Angela Merkelová, ale i další vrcholní politici EU už několik let mluví o tom, že suverenita členských států je přežitek. Při nedávném sčítání lidu v České republice se už někteří mladí lidé chlubili, že do kolonky národnost napsali „evropská“. Je v plánu vzít Evropě její rozmanitost a vypěstít univerzální bytosti se stádním smýšlením?

Podle takových politiků je ve skutečnosti přežitkem i demokracie. No jistě, má být vytvořena masa snadno zaměnitelných pracovních sil a univerzálních spotřebitelů. Prý by to mělo napomoci řešení globálních problémů. Spíše se počítá s tím, že občané zbavení identity nebudou klást globálním elitám překážky. K tomu by se museli sjednotit.

Někteří komentátoři poukazují na to, že v zemích EU a nejen tam roste nacionalismus a dokonce, že země Západu hnědnou...

To jsou dva související procesy. Potlačování národů a postupná likvidace svrchovanosti členských států ze strany orgánů Evropské unie, tedy prosazování globalizace vytvářením EU jako „unitárního státu“ se všemi atributy pokračuje, ačkoli EU je jen mezinárodní organizace založená mnohostrannými smlouvami. To vede k přirozené reakci podobně jako kdysi útlak národů v Rakousko-Uhersku spolu se společenskými změnami vedl k lavině národních obrození a ke vzniku národních států. Někde ambice sebeprosazení vedou k autoritářství a směřují ke konfliktům. Někdo v tom může vidět „hnědnutí“ a analogii se situací ve Výmarské republice, kde z pocitů ponížení vznikl nacismus.

Jenže nepřehlédnutelné prvky totality připomínající nacistický režim jsou čím dál více patrné jinde – v politické praxi globalizátorů. Roste nespokojenost obyvatelstva se zhoršováním sociálních podmínek, přibývají konflikty s masami neintegrováných imigrantů urychlujícími dezintegraci společnosti. Totalitní praktiky globalizátorů – cenzura, kriminalizace vyjadřování nesouhlasu a potlačování občanských práv – jsou podporovány užitečnými idioty z „progresivistické levice“, která konzervativní většině občanů vnucuje „dobro“ vypjatého feminismu, ideologie LGBT, dekarbonizace, atd. Postupující totalitní praxe připomíná stále více nacistické Německo, protektorátní správu za druhé světové války nebo padesátá léta či normalizaci v zemích „socialistického tábora“.

Někde jsem slyšel formulaci, že „stát si říká vlast, když se chystá k vraždě“. Agresi často předchází ideologická příprava. Vlastní komunita je propagandou popisována jako nadřazená komunitě, která má být zničena. Je zdůrazňována morální a fyzická převaha, vyšší kulturní vyspělost, atd. Členové komunity připravované k „vraždě“ jsou posilováni v pocitu

práva silnějšího, jemuž je nutno ustoupit. Komunita, kterou se chystají potlačit nebo zničit, je popisována jako primitivní, barbarská, a proto bez nároku na přežívání. Lze uvést bezpočet příkladů, ať už jde o „nevěřící psy“ bez náboženství nebo jiného vyznání, Indiány překážející kolonistům, Židy, Slovany nebo Palestince.

Velmi mnozí členové komunit, jimž je sugerován pocit nadřazenosti, samozřejmě vůbec nejsou kulturnější, inteligentnější, ušlechtlejší... Svůj pocit nadřazenosti opírají o příslušnost ke komunitě. Pologramotný německý nádeník se tak mohl cítit nadřazený židovskému univerzitnímu profesorovi. V hloubi duše mohl stále pociťovat vlastní méněcennost, ale o to víc posilovat své sebevědomí šikanováním nebo vraždou „méněcenného“ Žida. Ve jménu silného národa, který potřebuje rozšířit svůj životní prostor, mohl mírný německý milující otec rodiny házet běloruské děti do studny. Ve jménu nadřazenosti může osadník vykřikovat, že má na půdu, z níž vyhnal původního majitele, nárok, protože mu ji svěřil Bůh.

Na pocit nadřazenosti jsem velmi citlivý. Je-li někdo od přírody lépe vybaven, neboť v tom si opravdu nejsme rovni, nebo zvýhodněn životem v kultivovaném prostředí kladoucím důraz na vzdělání a společenský vzestup, nebo je krásnější, zdravější, silnější, odolnější... pak z toho pro něho vyplývá o to větší povinnost k jeho komunitě včetně jedinců méně dobře vybavených. Víím, že toto moje stanovisko konflikty ve světě nevymýtí...

Nejbohatší tohoto světa připravují a už započali genocidu s cílem ponechat jen půl miliardy obyvatel Země, nejvýše „zlatou miliardu“. Jejich pocit nadřazenosti plyne z bohatství, které nakradli v posledních staletích a zejména desetiletích pomocí finančních operací, korupcí a na základě politického vlivu, který z tohoto bohatství vyplývá. Ve snaze o „depopu-

laci“ vůbec nemusí téci krev. Potřebná úmrtí a nenarození mohou zajistit epidemie a podpora zhoubné ideologie a životního stylu. Používá se samozřejmě i krvavá cesta pomocí vyprovokovaných válek.

Na nedávném plenárním zasedání Evropského parlamentu ve Štrasburku (14. září 2023) jsi ostře vystupoval proti změnám pravidel. Můžeš svůj příspěvek, který byl tehdy omezen na jednu minutu, rozvést? Víím, že ty změny pak bohužel hlasováním prošly. Čeho se týkaly a proč je pokládáš za nebezpečné?

Protestoval jsem proti návrhu, který počítá s tím, že každý občan některého ze států EU by se mohl napříště účastnit voleb v kterémkoli jiném členském státu pouze na základě toho, že tam bydlí. Trvám na tom, že podmínkou pro právo volit musí být občanství dané země. Současně je prosazováno zrušení práva veta, kterým dosud mohl v Evropské radě představitel kteréhokoli státu zablokovat návrh, který poškozoval zájmy občanů jeho země. Proti tomu vystoupili poslanci za frakci Identita a demokracie a za konzervativní frakci někteří lidovci a nezařazení. Jde o zahraniční vměšování do voleb. Je to další důkaz snahy likvidovat zbytky svrchovanosti členských států.

Šlo o návrh A-9-0249/2023, který předložili dva mladí poslanci, Alin Mituța za liberální frakci Renew, v níž jsou též poslanci za Progresivní Slovensko, ale také za hnutí ANO, a Niklas Nienass za frakci Zelených, v níž jsou Piráti. Na internetu lze najít výsledky hlasování. 316 poslanců bylo pro návrh, hlavně lidovci, liberálové, socialisté, Zelení a část levice. Za ČR Niedermayer (TOP09), Zdechovský (KDU-ČSL), Maxová (ČSSD) a samozřejmě Piráti (Gregorová, Kolaja, Peksa). Naše frakce byla kompletně proti.

Mimochodem, proč bylo v sále tak prázdné?

Poslanci, zástupci Evropské komise, případně Evropské rady jsou zcela lhostejní k mínění ostatních. Vystoupení jsou vlastně fakticky určena pro veřejnost v domovském státě poslance. Ten se hlavně snaží přesvědčit své voliče, že neudělali chybu, když ho zvolili. Pokud je vystoupení pro někoho hodně pobuřující, má příležitost z toho doma udělat aféru. To je tak všechno, čeho lze vystoupením na plénu dosáhnout. Poslanci jsou rozhodnutí konat bez ohledu na vystoupení jiných poslanců, zvláště z jiných frakcí a jiných zemí. Ale pro domácí veřejnost mají jejich projevy cenu. Proto až na výjimky poslanci mluví rodným jazykem, aby se vyhnuli zkreslení způsobenému tlumočením.

Překvapilo mě, že sis jako europoslanec vybral členství v Zemědělském výboru. Co tě k tomu tehdy vedlo? A nelituješ svého rozhodnutí?

Zdravotnictví, o které bych měl mít především zájem, není v kompetenci Evropské unie, i když o to Komise v poslední době usiluje, asi proto, že se ukázalo, že pomocí epidemií lze manipulovat s občany, a vakcíny, i když jsou prakticky neúčinné, jsou velký kšeft. Výbor pro životní prostředí, kde jsem náhradníkem, má v kompetenci zdravé životní prostředí a potraviny, zatímco výbor pro průmysl má v kompetenci farmaceutický průmysl.

Mám přírodovědné vzdělání a tedy mám k zemědělství mnohem blíž než neziskovkáři, absolventi genderových studií. Za naši frakci jsem koordinátorem ve výboru.

Zvolil jsem si zemědělství, protože je pokládám za zásadně důležité pro potravinovou bezpečnost. Jak je důležité, to

bude brzo stále zřejmější, protože obchodníci mají zájem na dovozech levných zemědělských komodit ze zemí mimo EU bez ohledu na kvalitu, čímž způsobí, že budeme závislí na dovozu. Jakmile odpadne domácí konkurence, budou moci hnát ceny ještě více nahoru. To je, myslím, hlavní důvod snahy o likvidaci zemědělství v zemích EU. Toto moje tvrzení se může zdát přehnané, ale uskutečňování plánu Green Deal, které vede ve svých důsledcích k růstu cen vstupů a k omezení výroby pod záminkou ochrany životního prostředí, zdraví obyvatel a pohody zvířat, vytváří prostor pro zvýšený dovoz ze třetích zemí. Životnímu prostředí v EU to pomůže minimálně, ale hodně to poškodí životní prostředí v zemích, kde se likvidují pralesy a ze stepí se vytvářejí pouště kvůli možnosti vývozu masové zemědělské produkce do Evropy. Kromě toho se tam likviduje domácí zemědělská malovýroba, využívá se práce dětí a samozřejmě se nedodrží evropské sociální standardy. Nelze se ani spolehnout, že se tam nepoužívají pesticidy zakázané v EU, hormony, antibiotika...

Zmíněný výbor se jmenuje Výbor pro zemědělství a rozvoj venkova. Zemědělská politika EU, jak jsem naznačil, však vede naopak k degradaci venkova. Zanikají nejen zemědělské podniky, ale i celé vesnice. Na vlastní oči jsem to viděl v Řecku, Itálii, Španělsku, Portugalsku a Lotyšsku. Ale děje se to i jinde. Nejhorší na tom je fenomén „opouštění půdy“ a celoevropský nezájem mládeže o práci v zemědělství. Nechtějí ani přebírat soukromé podniky po rodičích. Práce ve městě je pohodlnější a lépe placená. Zemědělci patří k profesím s největší sebevražedností i v Evropě, nejen v USA.

Dnes je velká móda „bojovat“ proti „průmyslovému zemědělství“, tedy zemědělské velkovýrobě. Průmysl živí moderní společnost, ale dočkal se nelibosti jako zdroj znečištění životního prostředí, i když zelené rostliny polykají kyslík

uhličitý, údajného původce „klimatické krize“. Kouřící komíny bývaly do poloviny minulého století symbolem pokroku a rozvoje společnosti, byly chápány jako příležitost k obživě lidí, ale od té doby získaly negativní konotaci.

Obecně platí, a snad to není třeba zvlášť dokazovat, že hromadná výroba, velkovýroba, je efektivnější, produkty mají nižší výrobní náklady, takže i prodejní cena může být nižší, a také lze dosáhnout vyšší kvality. Ano, „může“ a „lze“. Ale nemusí. Hnusné produkty velkovýroby mohou být v obchodech relativně drahé. Manažeři obchodních řetězců musí maximalizovat zisk, a tak natáhnou obchodní příirážku, ale na výrobce tlačí, aby dodal za co nejnižší cenu, za takovou, která vylučuje použití kvalitních surovin. Lidé s nižšími příjmy to koupí, ale nadávají. Po laciných produktech je poptávka. Jíst se musí.

Stále slyšíme heslo, že patříme na Západ. Jakoby to byla záležitost aktuálně probíhajícího přeformátování.

Kulturně a historicky jsme tradičně patřili a stále patříme více na Západ. Jenže Západ je v kulturním, sociálním a politickém rozkladu a začíná zaostávat i hospodářsky.

Rozhodně pro nás už nepředstavuje dobrou perspektivu. Pokud i u nás zvítězí „zelení“, piráti a další bizarní levičáčtí „progresivisté“, budeme sdílet neblahý osud Západu. Je v našem zájmu udržovat se všemi zeměmi co nejlepší vztahy a ne se orientovat na jednosměrnou závislost. Nemáme minulost koloniální země a trvalého parazitismu, bez kterého Západ nedokáže prosperovat, ale který už mu bývalé kolonie nedovolí provozovat. Ani v rámci „sovětského bloku“ jsme kulturně nepatřili na Východ, ale Východ jako trh má pro nás do budoucna lepší podmínky. Jako montovna a subdodavatel pro

skomírající Západ prosperovat nebudeme. Východ má také suroviny a vysokou dynamiku růstu. Premiér Fiala se asi domnívá, že stálým opakováním výroku, že patříme na Západ, a trvalou podporou naší závislosti se zavděčí USA a ty ho udrží u moci. Ne, Západ se stará jen sám o sebe a ještě k tomu špatně, pro něj jsme periférie a náhrada ztracených kolonií.

Nedávno ses účastnil panelové debaty o přepisování dějin. Je to stará metoda spoléhající na to, že až pamětníci zemřou nebo otupí, bude cesta k budoucnosti jednoznačná, bez pochybovačných hlasů. Český národ se pokaždé při pokusech o vymazání paměti dokázal vzchopit. Máme naději i dnes?

Tou nadějí by mělo být zdravé vědomí mladé generace, ale právě o ní je třeba mít pochybnosti. Nemohou za to, že jsou manipulováni. Ale bohužel nenajdou korekci ani v rodičích. Vyrůstá už druhá generace manipulovaných. Říká se, že za socialismu nejvíc trpěli ti, kteří v té době ještě nebyli na světě. Dovedu si představit podmínky příhodné pro regeneraci. Jestli to nedokážeme, zmizíme, rozplyneme se jako mnoho národů v historii. Nestačí jenom školství orientovat na nejvyšší náročnost, aby další generace obstála v konkurenci se zeměmi jako je Čína, Korea a další, je nutné mladé lidi zocelovat, otužovat. Mluví se o tom, jak přibývá duševních poruch u dětí. To nemá biologické opodstatnění, to je hlavně důsledek zmenšení nároků na děti a mládež, což vede ke snížení jejich psychické odolnosti. Zástupy lékařů a tuny psychofarmak na tom nic nezmění. Jestliže polovina třídy je osvobozena od tělocviku, aby se nenamáhali, doma civí na monitory a displeje, nestýkají se s vrstevníky a chybí jim tudíž sociální zkušenost, pak se nelze divit. Dříve se mladí řezali žiletkou jen v pastácích.

Často se mluví o národním charakteru. I já o něm mluvím a píšu. Ale existuje skutečně něco takového?

Vadí mi bědování Čechů nad Čechy, jací jsme špatní. Jiné evropské národy na tom nejsou lépe. Všude jsou hrdinové i zbabělci, slušní i křiváci, informovaní i ignoranti, přemýšlející i zbedněnci, samaritáni i agresori, vlastenci i kolaboranti s cizí mocí. Každý národ ale žije ve specifických podmínkách. „Támhleten člověk,“ ukazoval jsem muže jdoucího kolem plotu kanadskému studentovi, se kterým jsme hovořili v roce 1990 na zahradě, „...je plukovníkem tajné služby.“ Neřekl jsem mu, že byl prověřen a pracuje v tajných službách dál. „Jak tady s někým takovým můžete žít?“ vyděsil se Kanadčan. Nojo, neumí si představit, že tady máme každých dvacet, třicet let válku nebo převrat.

Každý národ žije v jiné tradici, s jinou historickou zkušeností. „Vloni oslavila tato obec 900 let od první zmínky o ní,“ řekl jsem tomu kanadskému studentu sociologie. „To jste spletl,“ smál se, „chtěl jste říci devadesát...“

Ve Francii se organizovaně demonstruje, často několik politických stran a odborových organizací současně. Má to tradici a dokáže to zorganizovat ze dne na den. To u nás neumíme. Zúčastnil jsem se takové demonstrace v Grenoblu proti záměru vlády zpoplatnit návštěvu praktického lékaře částkou 1 € (!). Organizátoři byli zklamaní, že náměstí před prefekturou bylo zaplněné jen ze tří čtvrtin, zatímco v Paříži přišlo půl miliónu lidí.

V Německu teď protestují velké davy a vláda se snaží ještě víc než ta „naše“, aby je rozzuřila. Protestní akce nicméně musí být do detailu připraveny, včetně vůdců, kteří vědí, kde a jak uplatnit požadavky. Silná, byť líbivá slova nic nemění. Víme, jak skončily francouzské „žluté vesty“ nebo protestující-

cí řidiči kamionů v Kanadě.

O charakteru jakéhokoli národa se toho objektivně mnoho říci nedá. I národy jsou formovány svým prostředím, ale jednotliví lidé se chovají různě.

„Co bys dělal, kdyby ses narodil jako Cikán v kolonii na východním Slovensku?“ ptám se lidí, kteří kritizují národy pro povahu, která je jim připisována. „Snažil bych se, abych se z té situace vymanil,“ je obvyklá odpověď. Nesmysl. Kdo od malička vyrůstá v takovém prostředí, má šanci blízkou nule, že z něj unikne. Pologramotný a bez potřebných návyků a přitažlivých pozitivních příkladů skončí jako ostatní.

Lidé mají tendenci chovat se v souladu se svojí představou o tom, co si o nich myslí druzí. Kdo předpokládá, že je vnímán jako darebák, sotva se bude chovat slušně. Od utrpení k parazitismu je jenom krůček.

Před deseti lety jsi na Vratimovském semináři ve svém projevu oznamoval založení občanského sdružení Nová republika. Měli jste už sepsaný manifest, stanovy, ale nakonec z projektu zbyl jen nezávislý web Nová republika. Na čem ten původní plán ztroskotal?

Je pravda, že webové stránky Nová republika měly být jenom jednou částí činnosti občanského sdružení Nová republika. Měl jsem totiž představu, že se podaří oslovit skupinu odborníků, kteří pak vytvoří program alternativní k programům existujících parlamentních stran. Byl to velmi ambiciózní cíl, který se nám nepodařilo naplnit, protože lidé, kteří umějí něco takového napsat, jednak zpravidla pracují za peníze, které jim nemůžeme nabídnout, a jednak nemají zájem spojit se s organizací, která není konformní s hlavním proudem. Slyšel jsem takové věty jako: „Já teď vystupuji hodně v televizi a oni by

mě už nepozvali.“ Nebo: „Pracuji teď na grantu z EU, ne- zlob se, nechci mít potíže...“ Nakonec se tedy to, co mělo být doplňkem, tedy web Nová republika, stalo naší hlavní náplní. Z hlediska zájmu veřejnosti má náš web větší úspěch, než jsme doufali. Vedle toho organizujeme různé besedy, natáčíme videa se zajímavými hosty, atd. Koncepční práci na projektech pro budoucnost se nám nedaří organizovat.

Zkoušejí se toho ujímat jiní. Nic proti tomu. Nemyslím, že musím být u všeho, třebaže bych byl možná užitečný. Za úspěch ale pokládám i to, že jsme tě získali jako autorku exkluzivních příspěvků a už několik let pro Novou republiku pracuješ jako redaktorka. Za těch deset let vznikly desítky podobně koncipovaných webů, konkurence je vysoká, čtenost už dál neroste, náš „podíl na trhu“ jistě poklesl, protože se objevilo mnoho jiných. Nevnímáme je jako soupeře, které chceme přetlačit, ale jako kolegy, s nimiž se podílíme na stejném díle, totiž na rozvíjení demokratické diskuze, která chybí v médiích hlavního proudu.

Samozřejmě čelíme snaze o cenzuru, která se vládnoucím nepřátelům demokracie částečně daří. Patřili jsme mezi zablokované weby. Jenže zoufalci, kteří si myslí, že budou škodit svým vládnutím donekonečna, pokud nás umlčí, zavedou totalitní jediný správný názor a zakáží „nepříjemné informace“, nutně prohrají. To není žádný dějinný optimismus páchnoucí blbostí. Pokud totiž bude cenzurou vyloučena kritika a tedy i možnost korekce chyb, systém vlády se nutně zhroutí. To se stále opakuje, stejně jako nové pokusy zastavit pomocí cenzury zveřejňování informací a odlišných názorů nepříznivých vládě.

Já jsem původně začínala v samizdatu a vypadá to, že v samizdatu i skončím, protože Nová republika je současný samizdat.

Na rozdíl od osmdesátých let ale nemusíme články rozepisovat v průklepech na psacím stroji a kolportovat prostřednictvím sítě sympatizantů. Internet je úžasný vynález a velmi přispívá k informovanosti lidí o stavu světa našeho vezdejšího. Nicméně je to křehké médium. O tom jsme se přesvědčili loni v únoru, když nás (tedy web Nová republika) a desítky dalších nezávislých internetových serverů zablokovali. Můžeš čtenářům připomenout, proč k tomu došlo?

Došlo k tomu v okamžiku, kdy ruská armáda vstoupila na území Ukrajiny po osmi letech ukrajinského ostřelování obytných čtvrtí v ruskojazyčných oblastech na východě Ukrajiny. Tedy po osmi letech genocidy, která je v EU oficiálně popírána stále opakovaným lživým tvrzením, že ruská agrese byla nevyprovokovaná. Vládnoucí moci jde o plnění úkolu zadaného USA: odtrhnout západní Evropu od ruských surovinových a hlavně energetických zdrojů a učinit ji závislou na USA nejen mocensky, ale i hospodářsky.

Současně tím má být oslabeno Rusko jako strategický spojenec hlavní globální konkurence USA – Číny. Výsledkem je zdražování energie v EU, které vede ke snižování konkurenceschopnosti. V Evropském parlamentu stále slyším, že USA jsou hlavním strategickým partnerem Evropské unie. Jenže výsledkem této politiky je inflace a stagnace. V těchto dvou oborech je Česká republika vinou své nynější vlády v čele pelotonu. No a vláda nechtěla, aby zazněla slova kritiků. Bylo to protiústavní a rozhodně protidemokratické. Vidíme, že Evropská unie směřuje k totalitě. Jenže i její „spojenci“ kráčí stejným směrem – není náhoda, že poslanci v kanadském parlamentu tleskali vestoje esesákovi. Chceme je na této cestě doprovázet?

Kam se vlastně dostala západní společnost? A jaké jsou příčiny jejího současného stavu?

Jsem přesvědčen, že současný tragický vývoj západní společnosti, k níž patříme, i když v kulturním úpadku jsme trochu pozadu, nelze vysvětlit jednoduchým konstatováním příčin. Je jich mnoho a určitě zde působí mnohé z faktorů, které způsobily úpadek velkých civilizací minulosti, ale i menších lidských společenství.

Příčiny si můžeme rozdělit do dvou skupin: na jedné straně jsou to ty, které úpadek podporují, na druhé straně ty, které by ho měly brzdit a nebrzdí. Určitě se na současném vývoji podílí snaha hyperburžoazie (největší podílníci na největších nadnárodních korporacích) o depopulaci, tedy o genocidu, a o zavedení „nového světového řádu“. „Sorosovy peníze“ by na to nestačily, pokud by ve společnosti existoval organizovaný odpor. Západ má minimum státníků, které opravdu zajímá osud národních komunit, z nichž pocházejí. Řešení problémů teprve když nastanou a výhledy na čtvrtletí, nejvýše do příštích voleb, jsou zárukou úpadku. Možná mě k tomu vede stereotyp lékařského uvažování, ale vždy je třeba jít ke kořenům problému a tam začít s řešením.

Velké celospolečenské problémy nelze řešit za jedno volební období. Pozornost velké části občanů se podařilo odvést od uvažování v kontextu celospolečenského zájmu, tedy od politiky. Mizí společenský aktivismus typický pro období před několika desetiletími. Sdělovací prostředky už nevyjadřují zájmy společenských skupin, ale zájmy několika málo vlastníků – oligarchů. Vždy trvá dlouho, než většina, která se o politiku nezajímá, pochopí vývoj z příkladů ve své životní praxi. Do módy přišly primitivismus, ošklivost a agresivita. Vzorem jsou „frikulíni“, tedy ti, kteří jsou free, cool a in. To

znamená lidé bez pocitu odpovědnosti a spoluúčasti, necitliví a žijící přísně v současnosti, bez zájmu o minulost a budoucnost. Nemají pocit dluhu vůči společnosti, ale jsou přesvědčeni, že ostatní jsou jim dlužní. Nežijí, aby pracovali, ale v tísní pracují, aby žili. Nejsem jistě jediný, kdo si těchto skutečností povšiml. Možná nejhorší ze všeho je orientace společnosti na takovýto život v bezčasi, s neznalostí minulosti a tedy s neschopností představit si budoucnost, která na minulost navazuje.

Kam bychom měli směřovat? Jak se vyhnout nepříznivému konci?

Právě opačným směrem, než jaký pozorujeme. Západem déle než polovinu století probíhá vlna rušení psychiatrických ústavů doprovázená výklady samozvaných reformátorů, že duševní nemoc v reálu neexistuje, že je to jen sociální konstrukt a lidé neprávem „nálepkovaní“ jako duševně nemocní mají žít „v komunitě“. Reformátoři nechápou, že mnohé lidi vyloučila z běžné společnosti neschopnost se do ní integrovat právě v důsledku nemoci. Pro většinu z nich se nakonec tou komunitou stává útulek pro bezdomovce, kde bez léčení polehávají ponechání vlastnímu osudu. Šílenství a blázince byly v umění tradičně představovány jako karikatura existující společnosti.

Dnes lidé v západní společnosti žijí jen málo „v komunitě“, mají pocit, že se bez ní obejdou, protože vše, co potřebují, si zatím ještě mohou zcela anonymně koupit. Neuvažují o tom, že vše musí být někým vyrobeno, nemají pocit, že by měli být společensky prospěšní. Žijí s postojem dítěte, které pokládá za samozřejmost, že se o něj rodiče starají. Jejich socializace zůstává nedokončena, nestávají se zodpovědnými členy společnosti. Lidé jsou vůči sobě anonymní, izolovaní, zahledění do displejů mobilů na virtuální svět. Problém je, že se to týká

i generací, které jsou, nebo by měly být, rodiči. Nevedou své děti k pocitu spoluodpovědnosti za společenský vývoj. Vývoj se nezmění vlivem hlasitých projevů na ulici. Lidé už nežijí v komunitách propojených solidaritou a spoluprací, žijí izolovaní ve městech, která se stále více podobají blázinci, v němž se nikdo ani nepokouší o léčení. Společnost není jen rozdělena, je rozdrobena.

Je třeba docílit, aby se lidé vrátili k pospolitosti, protože společně dosáhnou více. Napoleon údajně řekl, že jeden mameluk je lepší bojovník než jeden voják jeho armády, ale deset vojáků rozhodně překoná deset mameluků. Neorganizovaný nespokojený dav jen krátkodobě demonstruje společnou bezmoc. Organizovaná skupina občanů spojená společným zájmem může být schopna účinně působit.

Pohled na hromady zákonů a nařízení ze strany autoritářských institucí vede často k pocitu, že se nedá nic dělat. Nikoli, to vše lze měnit, ale jednotlivci to nezvládnou. Jestliže se lidé nestarají o sebe, zpustnou, jestliže se nestarají o společnost, zpustne společnost. To se právě děje, a právě to vyhovuje fakticky vládnoucím parazitům, kteří chtějí dosáhnout depopulace, zániku společnosti. Nemám na mysli jimi dosazené politiky, ti jsou jen loutkami.

Sociolog David Riesman v knize „Osamělý dav“ již v roce 1950 popsal nepříznivé směřování společnosti. Rozlišil „lidi s kompasem“ (vnitřně řízení), kteří si vytkli cíl a jdou za ním, a lidi s radarem (gyroskopem), řízení zvenku a vyhýbající se všemu, co by je mohlo ohrozit. Potřebujeme vůdce s kompasem, ale volby nám nabízejí skoro výhradně uhejbáky, kteří umějí jen souhlasit s těmi, kteří je řídí.

Aby se společnost obrodila a mohla přežít, musí být aktivně organizována svými členy, nesmí strpět parazity a zrádce. Pokud je složena z netečných individualistů, pokud přibývají

paraziti a zrádci nerušeně pracují proti zájmům vlastní komunity, ocitla se na cestě k zániku.

Dál je to „jednoduché“. Výchova musí být socializující, náročná, podporující zdatnost. Já vím, že se to nenosí. Ale společnost sebestředných lemplů v konkurenci neobstojí, nutně zanikne.

Lidem v jejich snažení pomáhá víra. Ne nutně náboženská. Nebo ne?

To je pravda. Má to ale háček. Víra musí stát na konci procesu poznávání, ne na jeho začátku. Kdo věří dříve, než poznal, je zabrzděn už od začátku.

Nevěřit je trochu přepych. Vystavuje nás nepříjemné úzkosti, protože nevíme jistě. Rozhodnutí, kterému věříme, a víra, pro kterou jsme se rozhodli, zbaví úzkosti, uklidní, přinese jistotu. Ta může být falešná, ale funguje to. A hlavně sdílení víry, pocit, že nejsem sám, kdo věří, sebedůvěru posiluje. Snadno pak lze uvěřit věrozvěstům. Z tohoto hlediska nezáleží na tom, čemu se věří. Málokdo je tak silný, aby žil v přepychu nejistoty, věřit je výhodnější. V geniální zkratce to vystihl Karel Havlíček Borovský ve „skeptické modlitbě“: „Bože milý, jsi-li, chraň duši mou, mám-li jakou.“

Kdo pracuje ve vědě, ví, že výsledky jeho experimentů nebo jiných zjištění získávají úplně jinou váhu, když jim badatel uvěří. A současně ve vědě mnohé pravdy pomíjejí, to, čemu se věřilo, je překonáno. Polovina tezí ve vědě je nesprávných, bohužel nevíme, která. Lidská psychika umožňuje, aby i skutečný vědec dokázal žít s upřímným náboženským přesvědčením.

Lidé, které spojuje nějaká víra, dokáží víc. Komunita potřebuje víru ve smysl vlastní existence, jinak pomine.

Co ti říká pojem svoboda?

Nemám rád „pozlátková slova“, jak je nazýval psychiatr Miroslav Plzák. O jejich obsahu lze donekonečna polemizovat. Za zvlášť problematické pokládám slovo „svoboda“. A to proto, že svoboda jednoho má končit tam, kde začíná svoboda druhého. S tím asi každý souhlasí, jen ty hranice by měl každý rád co nejdál na území druhého. Svoboda je tedy absence překážek. Ale překážky jsou nutné, jinak se svoboda rozpíná a stává se ze svobodné vůle svobodnou zvlí. Mnozí by rádi byli osvobozeni od povinností a svobodně prosazovali další a další svoje práva.

Pojem „svoboda“ je ošidný. Vzpomeneme-li na Velkou francouzskou buržoazní revoluci s jejími proklamacemi „volnost, rovnost, bratrství“, tak „volnost“ znamená vlastně svobodu. Rovni si můžeme být před zákonem, ale nejsme stejní a bratry nechceme vidět v každém, zejména ne v parazitech, kolaborantech a jiných škůdcích. A vlastně ani v těch, kteří si dovolují nám konkurovat...

A teď hodně osobní otázku. Často zmiňuješ brouky. Jistě znáš Kafkovu povídku Proměna. Kdybys ses ty jednoho dne proměnil v brouka, kterým bys chtěl být?

Projekce do zvířete, to je klasická technika skupinové psychotherapie. Musím přiznat, že jsem ji na sobě nezkoušel. Brouci jsou takzvaný hmyz s proměnou dokonalou – tedy vajíčko, larva, která se několikrát svléká z „kůže“, kukla a dospělý hmyz. Někteří brouci se množí rychle a mají i více generací za rok, někteří, například roháč nebo někteří tesaříci, žijí jako larva několik let a jako dospělý hmyz sotva pár týdnů. Asi by

mě nebavilo hlodat ztrouchnivělé dřevo, nebo okusovat celý den listy jako mandelinka, nejen ta pruhovaná, která původně brambory ani nežrala. Rozhodně by pro mne bylo zajímavější být dravý brouk, slunéčko, páteříček, drabčík, pestrokrovecník, nebo ještě lépe střevlík nebo svižník, který dokonce dobře létá. Asi bych si vybral být velký střevlík, třeba střevlík kožitý *Carabus coriaceus*, který loví velký hmyz a může žít dva nebo tři roky. Myslím, že by podobně volila většina lidí.

Většina? Připadá mi, že mnoho lidí zná brouky jen jako The Beatles. Poslouchal jsi je? A který druh písni a obecně hudby máš rád?

Hudba může být libá, uklidňující, inspirující, ale nejráději mám písni s vtipnými texty, tím nemyslím, že musí být k popukání, ale musí obsahovat nápad, originalitu, pointu. Mám rád poetické šansony, jaké zpívala například Hana Hegerová, „songy“ s básnickým textem, jaké dokázal skládat Karel Kryl, nebo třeba písni z her Voskovce a Wericha.

My dva jsme dospívali při stejných písničkách. Přestože šlo o písni populární, mám dojem, že jejich texty (podobně jako kdysi lidové písni) zachycovaly různé životní situace a reakce na ně, že rozvíjely naši představivost pomocí detailů, vtipu, zkratek, přirovnání. Mnohé z nich se tenkrát líbily i našim rodičům a později i našim dětem. Texty současných písni, které občas zaslechnu z rádia, mi v tomto srovnání připadají méně zdařilé. Totéž bych mohla říct o filmové tvorbě. Jak se to jeví tobě?

Já bych tak negeneralizoval, i dnes vznikají takové písni, některé hudební skupiny mají velmi kvalitní texty. S filmy je

to horší. Píseň trvá obvykle dvě až tři minuty. Není tak těžké napsat dvacet vtipných veršů, které dávají smysl, vyjadřují náladu a vzbuzují emoce. Napsat devadesátiminutový příběh vyžaduje opravdu nosnou myšlenku k udržení dějové osnovy, kontinuitu postav atd., to víš samozřejmě lépe než já. Problém je v tom, že mladí tvůrci sice nejsou méně inteligentní, ale mají prázdnější databázi, mají zřejmě většinou méně načteno a obávám se, méně kritické sebereflexe. Vycházím-li z toho, že jsem skvělý, pak nemohu vyškrtat špatné nápady, protože je nepoznám.

Kinematografie různých zemí kolísají ve své kvalitě. Bylo zlaté období italské, francouzské, české, polské kinematografie. A kde jsou dnes? Velkou roli hrají peníze a ti, kteří je mají, kteří je rozdávají na projekty, které se jim líbí a od kterých si slibují kasovní úspěch. Těžko pak uspokojit „náročného diváka“.

Je pro lidstvo přínosná LGBT politika?

Jako psychiatr jsem k lidem tolerantní. To, že jsou lidé různí, je třeba brát jako fakt. Samozřejmě nemám nic proti homosexuálům. Není to perverze z vlastní vůle, ale druh lidského údělu, který si nikdo nevybírání. Stejně touží, milují, žárlí jako heterosexuálové. Samozřejmě, ač nejsem sexuolog, jsem se vícekrát setkal s lidmi, jejichž prokletí spočívá v rozporu mezi tím, jak vypadají, v jakém těle žijí a jak se cítí. Je naprosto v pořádku, aby transexuálům, pokud o to stojí, bylo pomoheno chirurgií a hormony k přeměně těla na takové, které by jim lépe vyhovovalo. Je to pro ně těžké, často ani potom nejsou příliš šťastní, hlavně ti, kteří touží mít ženské tělo, ačkoli žili v mužském. Náš zákon na to dlouhá desetiletí pamatuje a podobné změny umožňuje. Jsou na to kritéria a komise odborníků.

Jenže... stalo se módou znejist'ovat lidi v otázce jejich sexuální orientace. Pohlaví jsou sice jen dvě, ale prý existuje množství „genderů“. Lidé mají nejroztodivnější pocity a přání, ale není na místě zveličovat jejich význam. Normální člověk s menšinovou orientací nestojí o zvláštní pozornost a mimořádné ohledy, stačí mu přiměřený respekt.

Není na místě padat před někým na zadek, protože je „nebinární“. „Progresivisté“, kteří vedou společnost k regresii, z pohlaví a genderu vytvořili ideologii. Zúčastnil jsem se rozhlasového diskusního pořadu, v němž pirát Kolaja, tehdy místopředseda Evropského parlamentu, předložil „zásadní problém“, a sice že například estonský nebinární jedinec na dovolené v Portugalsku by měl mít v nemocnici nárok, aby byl informován o zdravotním stavu partnera ve svém jazyce, tedy mělo by být zajištěno i tlumočení.

V každé druhé zprávě v EP se řeší podobné problémy a neustále se hlasuje o situaci LGBT komunity v té či oné zemi nebo profesní skupině. Nikdo se nezabývá uplatňováním demokratických nebo sociálních práv většiny lidí v členských zemích, nejdůležitější jsou práva a požadavky LGBT, ve srovnání s naléhavostí prosazení jejich privilegií je nepodstatná cenzura, zajištění spravedlivých voleb nebo dodržování pracovního práva. Máme na „menstruující muže“ a „ženy“ s penisem brát zvláštní ohled. Jsem zvyklý na lidi za hranicí normy, ale nevím, proč bychom je měli oslavovat.

A nejhorší je, že v některých zemích chirurgicky mrzačí děti a jejich budoucí život podle přání rodičů nebo nezralých předstev nedospělců. Proč by nám pak měla vadit ženská obřízka v muslimských komunitách? Ta vadí, ale amputace prsů osmiletým dívkám nám asi vadit nemá. U nás to ještě Piráti neprosadili. Zatím.

Po parlamentních volbách na Slovensku, kdy zvítězil Ficův Smer, se na facebooku objevil slogan: Stačila jediná noc, aby se na Slovensko vrátila jen dvě pohlaví! V Maďarsku a v Polsku je tento „konzervativní“ postoj ustálený dlouhodobě. V ČR jsme na tom jinak, genderová témata se čím dál častěji objevují v televizních seriálech a filmech, prostřednictvím „neziskovek“ se uhnízdila ve školách. Některým dětem je to nepříjemné, ale mnohdy se stydí postěžovat si rodičům, takže ti často ani netuší, jaké podněty škola jejich potomkům dodává a jaká dilemata jim sugeruje.

Nejen genderové, ale i proimigrační trendy cílí na mladou a nejmladší generaci, tedy na velikou vrstvu společnosti, lapidárně řečeno na budoucí voliče. Někteří představitelé katolické církve v Čechách a mnoho obyčejných farářů se sice snaží národ varovat, ovšem deset let od přijetí neoprávněných církevních restitucí má katolická církev notně pošramocený kredit i u mnohých věřících. Můžeš, nejen jako skeptik, ale současně i jako léčitel nemocných lidských duší, předpovědět, zda má národ, zabydlený ve středu Evropy a nazývaný dokonce jejím srdcem, naději na přežití?

Národ je nesamozřejmý. Mohu jen doporučit knihu „Zrození Evropanů: Skutečný příběh našich předků vyprávěný geny“, autoři jsou Johannes Krause a Thomas Trappe. První jmenovaný je vědec zkoumající geny na základě kostních pozůstatků předků dnešních Evropanů, druhý je novinář dodávající správné ideologické zacílení, a sice, že imigrace je vždy prospěšná, protože v historii byla také prospěšná. Jsme nositeli genů neandrtálců, sběračů, lovců a pravěkých zemědělců, všech národů, které naším územím prošly.

Ale po Slovanech v severní a východní části Německa zbyly jen místní názvy stejně tak jako po Němcích v našem

pohraničí. Důvody byly různé, většinou migrace a odpor proti ní. Severovýchodně od Moskvy jsem se ptal na název místní řeky. Zněl podivně. Ptal jsem se, co to slovo znamená. „To nikdo neví, to je ugrofinské,“ řekli mi. Tamní ugrofinské národy se živily lovem a rybolovem, nepřijaly křesťanství, neměly písmo, a proto jejich jazyk upadl v zapomnění. Splynuli se zemědělci, Slovany.

Tak nějak můžeme zmizet i my a naši potomci. My byli jsme a možná nebudem.

To mi připomíná básničku, kterou jsem napsala kdysi dávno, ještě v minulém století.

*JSME TU,
ale dlouho tu nebudem.
I náš hrob rozfoukne kosmický van.
A jenom tomu kusu země se nějaký čas
bude říkat Čechy.
Nikdo už nebude vědět proč.
A v cizí hranaté řeči
uvízne slovo j a v o r
(název pro punčochy
zdobené pestrými pentlemi).*

*Ale i oni příští
budou nad našimi mrtvými hlavami
žít jen tak dlouho,
dokud i je neposedne přízřusivost.
A z jejich řeči se zachová slovo s t ů l
a bude znamenat v jazyce
tamtěch dalších vodu.*

V mládí člověk snadno žongluje se slovy. V průběhu života se naučí zvažovat je mnohem pečlivěji. Snaží se spíš lidi povzbuzovat než děsit. Což mi připomíná pasáž ze Salingerovy knihy „Kdo chytá v žitě“, kde učitel v soukromém rozhovoru říká svému „rebelskému“ žáku Holdenovi přibližně toto: Zatímco v mládí chce člověk KVŮLI NĚČEMU vznešeně zemřít, v pozdějším věku chce PRO NĚCO v pokoře žít...

Tu knížku jsem poprvé četla asi v šestnácti a hodně mě ovlivnila. Nejspíš to ale byla generační (či dvougenerační) záležitost. Když jsem ji na Literární akademii doporučovala svým studentům, většině z nich už připadala nudná a ukecaná. Nezajímala je ale ani světová klasika. Když jsem se jich ptala, proč se tedy chtějí učit psát, když sami nechtou, svěřovali se, že chtějí být slavní a bohatí.

Pochopitelně mezi nimi byly výjimky. Nicméně mám pocit, že současná přemíra uměleckých a mediálních škol vzbuzuje u uchazečů iluzi, že když se naučí pravidla a zákonitosti oborů a žánrů, stanou se po získání diplomu žádanými profesionály. Odborníci vyučující na těchto školách ale mnohdy svým studentům zamlčují, že umění není (jenom) zboží, ale i potrava pro duši, a že nad veškerou zákonitostí žánrů a tvůrčích postupů, nad vším, co se lze naučit, panuje jediný zákon – ten, který nám diktuje vlastní svědomí. Jak ty vnímáš důležitost svědomí pro život člověka a společnosti?

Antonín Dvořák si v jednom z dopisů psaných domů z Ameriky, kde byl ředitelem hudební školy, postěžoval, že se ho jeho žáci často ptají, jak to zařídit, aby byli slavní. Myslím, že člověk má žít skromně s velkým a ještě skromněji s malým nadáním a s pílí nedostatečnou k dosažení úspěchu. Dnes by kde kdo chtěl být influencer, ale je to podobné, jako když si frekventanti zvláštní školy přejí být kosmonauty. Zralý člověk

se má snažit přijmout úděl definovaný jeho omezenými možnostmi. Je to těžké. Gabriel Laub je autorem aforismu: „Je to smutné poznání, ale nejsem největší génius na světě. Není to ovšem spravedlivé.“

Moje matka mě a mé bratry vedla ke skromnosti. Možná to přehnal. Mám ale pocit, že dnešní děti jsou velmi často vedeny k neskromnosti. Je pak těžké se „natáhnout podle deky“. Současně se prosazuje tendence spoléhat na intuici. Někdy je to nutnost, když databáze je prázdná a z paměti není co vylovit. Může vzniknout klamný dojem, že k tomu, aby se člověk vydal na cestu umění a došel ke slávě, stačí intuice.

V každém národě se vždy vyskytuje „pátá kolona“. Nepřipadá ti ale, že ta naše současná je početnější než kdy jindy? Možná si někteří ani neuvědomují, že k ní patří...

To nedovedu posoudit. Mnozí hledají příležitost k co nejlepšímu uplatnění a myslí, že tato revoluce a tento režim jsou ty poslední. Oni si často upřímně myslí, že se podílejí na úžasném epochálním procesu směřujícím k lepším zítřkům, ale ve skutečnosti pracují na zániku vlastní komunity. Ale jistě je nemálo takových, kteří tak činí vědomě. Kolaborují tak se zločinci, kteří vedou Západ včetně nás k rozkladu. Je to zločin a bude nutné je potrestat.

V roce 1989 jsem zíral na pětadvacetileté ambiciózní „revolucionáře“. Takové, o kterých J.R. Pick napsal v roce 1968: „Nevědí zřejmě, co je to se bát, to jenom dřív to nedávali znát.“ Bylo to tak i u nás ve výzkumáku. Ptal jsem se na schůzi „Občanského fóra“ primáře Pavla Baudiše: „Chápeš to?“ Odpověděl: „Víš, oni si myslí, že je to poslední revoluce v jejich životě.“

Já za „pátou kolonu“ pokládám ty, kteří zrazují naši národ-

ní komunitu a pracují pro „globálního prediktora“, jak říká teorie. Jenže oni za pátou kolonu označují nás, protože nespolutracujeme na velkolepém cíli zničení vlastního národa ve prospěch globalizace. Ve skutečnosti zrazují práci na našem společném zániku i sami sebe.

Co je třeba, abychom jako národní komunita přežili?

Občan musí být suverén. Jestli občan v množném čísle dostatečně projeví vůli k pokračování existence České republiky a k zachování způsobu její existence, nikdo to nezvrátí. Jestli ji neprojeví, na zániku se pracuje a k zániku dojde.

Musíme si vynutit respekt. Bohužel po svých zkušenostech nemohu věřit na reformovatelnost Evropské unie. Ale vidíme, že Orbánovo Maďarsko do značné míry dokáže prosazovat svoje zájmy. Dokázal to i János Kádár v sedmdesátých a osmdesátých letech, i tehdy si Maďaři žili volněji, ačkoli také patřili do „tábora míru a socialismu“. Dnes většina Evropského parlamentu opakovaně žádá potrestání Maďarska za jeho samostatnou politiku odebráním evropských dotací, a dokonce ostře kritizuje Evropskou komisi, že k tomu dosud nepřistoupila. Ale Orbán licituje, že v konečném důsledku nemusí Maďarsko v EU být. Evropská komise se asi právem obává, že trestáním Maďarska by kopla do laviny a mohl by začít proces rozpadu.

Evropská unie teď spěchá s ambiciózními projekty jako je Green Deal nebo podpora masové imigrace, aby je prosadila dřív, než se občané vzchopí k obraně. Důsledky už jsou vidět a budou ještě více nepřehlédnutelné. Dělejme to také tak. Vystoupit z Evropské unie je opravdu těžké, jenže zůstat v ní je zhoubná pro zbytky svrchovanosti ČR a sebevražda naší národní komunity.

Moc děkuji, Ivane, za rozhovor a za možnost podílet se na vzniku této knihy. Líbí se mi, že ses rozhodl pro název „My byli jsme a budem!“ Od skeptika je to obdivuhodný projev víry. Ale ty jsi současně i psychiatr. A tak ze zkušeností víš, že při léčbě nemocné duše někdy dokáže víc pomoci skupinová terapie než medikamenty. Pro nemocnou „duši českého národa“ může být takovou skupinovou terapií i tato kniha. I když ji každý bude číst o samotě, je to naše společná diagnóza.

ČÁST II.

VÝBĚR Z ČLÁNKŮ, ROZHOVORŮ A PROJEVŮ PUBLIKOVANÝCH OD ROKU 2013 DO SOUČASNOSTI

Kde není uvedeno jinak, vycházely v posledních deseti letech na serveru Nová republika.

Témata:

Konflikt na Ukrajině, NATO, Evropská komise a Evropský parlament, potravinová nesoběstačnost, Green Deal, mainstream a nezávislá média, velikáni a trpaslíci v české politice, ekonomická, energetická a mravní krize Západu, imigrace, důvody a podmínky k přežití národního státu.

Čtyři leva

(10. 12. 2013)

Lze dnes nebo zítra očekávat nápravu zleva? Zkusme kategorizovat „levice“, jak je známe v ČR, ale i jinde v Evropě.

„Blbá nálada“ v Česku je způsobena nejen stagnací až poklesem téměř všeho, ale nepochybně i absencí „světla na konci tunelu“. „Blbou náladu“ nevyvolávají bezdůvodně nespokojení, jak naznačuje Miroslav Kalousek, ale tvůrci „reforem“ s Kalouskem v čele. A rovněž i ti, kteří se „reformám“ neprotiví, přihlížejí a nanejvýš kritizují. Chybí totiž alternativní projekt.

Dnes nadávají skoro všichni včetně těch, kteří mají konat. Nadává i pravice, která problém vidí v odklonu od pravických hodnot. Trochu to připomíná stanovisko předsedy Maa k nepřehlédnutelným neúspěchům. Příčinu viděl v nedůsledném prosazování „kulturní revoluce“.

Pokusme se spíše o provedení inventury na levici. Nezapomívejme se „politickými subjekty“, ale spíše motivacemi, postoji a přístupy k rostoucím společenským problémům. Lze dnes nebo zítra očekávat nápravu zleva? Zkusme kategorizovat „levice“, jak je známe v ČR, ale i jinde v Evropě:

Neoliberální levice

Má levicový původ, ale postupnými pragmatickými revizemi ideologické výbavy a programu se proškrtala k prázdnotě.

Hlavním rysem jejich představitelů je přizpůsobování poměrům za účelem uspokojení vlastního zájmu a tím je uplatnění vlastní osoby ve vrcholných funkcích veřejné správy. Veřejnost nespokojená s poměry by očekávala naopak přizpůsobování poměrů svým zájmům. Hodnotová orientace velké části veřejnosti je modelována úsilím médií, ale při velkém rozdílu mezi pozorovanou realitou a mediálním obrazem také vlastní zkušeností.

Neoliberální levice se podílem na pravolevých koalicích a závislostí na velkokapitálu zbavuje levicového nátěru a postupně se přizpůsobuje neoliberálním režimům. Samy strany jsou formovány médii, která útočí na politiky stojící „příliš“ vlevo. Tak postupně nabývají vrchu politici typu Blair, Schröder, Hollande, Papandreu nebo jejich lokální imitace. Neoliberální levice je charakterizována organizovaností v klientském systému udržovaném korupčními vztahy vzájemné prospěšnosti podobně jako stranické hierarchie obecně. Řádoví přívrženci nejsou patronům příliš užiteční. Neoliberální levice se tak nespolehá na masovou podporu vlastních členů, ale na politický marketing a předvolební soutěž hesel.

Funkcionáři neoliberálních levicových stran mají zkušenost s mocí a odpovědností. Vyrostli a byli zoceleni vnitrostranickými boji. Mají-li podíl na moci, chovají se podobně jako představitelé pravicových stran. Na centrální úrovni někdy využívají příležitosti k brzdění neoliberálních reforem, někdy se na nich aktivně podílejí. Hlavními tématy jsou hospodářský růst a daňová politika, neboť se stále věří, že růst podstatně mírní nezaměstnanost a zvyšuje životní úroveň všem. Otázka sociálních práv často zůstává na úrovni deklarací. Hlavní oblastí soutěže s pravicí je boj o příležitost rozdělovat peníze z veřejných fondů soukromým firmám. Individuálním motivem aktivistů a politiků je hlavně příležitost ke kariéře

ve veřejné správě. Vzdělání se snaží dosáhnout hlavně kvůli vylepšení životopisu.

Neoliberální levice neshledává neoliberální režimy v principu špatnými, ale pokládá je za standardní moderní demokratické systémy, v nichž má jakousi náhodou převahu pravice, která má dočasně větší iniciativu a uplatnění svých priorit trochu přehání.

Tato levice se pokládá za „moderní“, což je lichotivá nálepka médií odměnou za odklon od uplatňování tradičních levicových hodnot jako je solidarita a rovnost příležitostí. Tato „modernost“ ostře kontrastuje se skutečností, že se nejen svou pasivitou, ale někdy i aktivně podílí na regresi společnosti ke vztahům připomínajícím spíše 18. než 19. století.

„Lidskoprávní“ levice

Má pravicový původ, z něhož si přinesla vypjatý individualismus tradičních středních tříd. Programové priority mají původ zejména v šedesátých letech. Na rozdíl od neoliberální levice je intelektuální a vysoce nepragmatická, pokud jde o dosažení společenských cílů. Spolehá na individuální nebo skupinové akce typu prohlášení, výzev, demonstrací a happeningů nebo schůzí a konferencí bez jasného plánu a dlouhodobých cílů. Sama nemá podíl na státní moci, někdy bývá zastoupena ve veřejné správě tam, kde je rozhodování namísto státních orgánů pracujících za jasných pravidel svěřeno „nevládnímu“ a „neziskovému“ sektoru. Její zástupce je možné potkat zejména ve vysokoškolském, hlavně humanitním univerzitním prostředí, v neziskových organizacích závislých na grantech, v nadacích, ve svobodných povoláních, na veřejnosti v kavárnách, restauracích, knihovnách a levných klubových prostorách.

Někdy se věnují společensky záslužné, jindy bezvýznamné nebo parazitní činnosti. Dominujícími tématy jsou jinakost, rovnoprávnost pohlaví (v jiných oblastech na rovnoprávnosti nelpí), práva minorit, životní prostředí a svoboda (bez odpovědnosti). Sociální práva často nepokládají za důležitá, často se naopak věnují různým formám charitativní činnosti. Motivem ke vzdělání jsou intelektuální zájmy. Individuálním motivem k účasti na akcích „lidskoprávní“ levice je částečně intelektuální exhibice, částečně názorová konformita ve specifickém pracovním a sociálním prostředí. Někdy se takto orientovaní jedinci s „levicí“ neidentifikují a své postoje pokládají jen za „moderní“ a „racionální“. Neoliberální režim není obvykle identifikován jako problém, každý stoupenec této orientace hledá individuální příležitosti pro sebe a pomoc (většinou spíše charitativní) pro znevýhodněné skupiny.

Retrospektivní levice

Jde o levice ulpívající na tradici dělnického hnutí 19. a 20. století. Vyznačuje se vysokou organizovaností s důrazem na kolektivní rozhodování a závaznost přijatých usnesení. Jednotlivci přijímají závazek osobní odpovědnosti a kázně. V podmínkách bývalých socialistických zemí staví na zkušenostech minulého režimu. Většinou byli organizováni v komunistické straně a představují menšinu jejich původních členů, která stranu neopustila, když členství od devadesátých let začalo být nevýhodné. Zkušenosti a ideologie, jichž jsou nositeli, jsou těžko uplatnitelné v podmínkách současné společnosti. Funkcionáři se v politické praxi na lokální úrovni chovají zcela pragmaticky, na celostátní se snaží o minimalizaci vlivu neoliberálních reforem. S rostoucím věkovým průměrem klesá jejich iniciativa. Vlastní vzdělání často pokládají

za vklad ve prospěch celé společnosti, nikoli za osobní „konkurenční“ výhodu.

Radikální levicové skupinky

Existuje mnoho skupinek s radikální rétorikou a obvykle autentickou a intuitivní deklarovanou snahou napravit neduhy současné společnosti. Příčinou jejich mnohosti a skutečnosti, že příliš nestojí za zevrubnější popis, je okolnost, že vynikají nesnášenlivostí nebo jsou tolerantní v tom smyslu, že důsledně respektují odlišnosti jiných skupin, a jejich nechut se s někým spojit. Stýkají se s jinými skupinami proto, aby si pohovořili o vzájemných odlišnostech a vzájemně se ujistili, že se rozhodně nespojí. To neznamená, že tyto skupiny nejsou schopny společné akce, pokud ovšem jde o společný odpor proti něčemu. Odporem, je-li přiměřeně masivní, lze něco rozbít, odporem nelze nic vytvořit. K tomu je třeba projekt.

Ten musí mít minimálně tři parametry: kdo (s kým), jak a do kdy. Na parametrech se tyto skupinky ovšem nedohodnou. Samozřejmě se nedohodnou ani s neoliberální levicí, ani s retrospektivní levicí (někdy s „lidskoprávní“, k níž mají nejblíže). Zpravidla nemají vlastní demokratickou reprezentaci pro volby, takže nutně dochází k jevu, který mi kdysi popsal jeden radikální aktivista ve Francii: „Nenávidíme je, ale pak přijdou volby a my je volíme...co máme dělat?“ Pro účinnou akci je nutné se dohodnout, ale to je právě to, co radikální skupinky zásadně neudělají.

Kudy by tedy vedla cesta?

Žádná z těchto čtyř typů levice nemůže zlidštit současné vládnoucí neoliberální režimy. Neoliberální levice si to ne-

klade za cíl, „lidskoprávní“ levice a radikální levice jsou si vědomy vlastní slabosti a roztržiténosti a o změny ani vážně neusilují. Retrospektivní levice je dlouhodobě v defenzívě a společenské poměry jí neumožňují uplatnění staré teorie v nové praxi. Jednotlivé typy postojů, motivací a priorit nelze jednoznačně ztotožnit s členstvím v konkrétních stranách nebo s volební preferencí. Například v komunistické straně najdeme členy orientované liberálně, někteří členové socialistických stran jsou orientováni „lidskoprávně“ nebo radikálně levicově.

To, co mají všechny tyto skupiny společné, není ideologie, ale absence projektu (a programu) překonávajícího vládnoucí neoliberalismus v jeho současné podobě. Buď nebojují, nebo bojují neúčinně, nebo jsou dobře připraveni na minulou válku. Jednotlivé levice se vzájemně nerespektují až nesnášejí nikoli jen z důvodů vzájemné konkurence, ale i z ideologických důvodů.

Má-li být neoliberalismus působící společensky rozkladně překonán, je třeba nového projektu. Chybí samotné vymezení takového cíle, takže nutně i potřebné intelektuální úsilí k jeho dosažení.

Chybějící levice pro 21. století

Chybí levice, která by byla pragmatická jako levice „neoliberální“, intelektuální jako levice „lidskoprávní“ a využívala by zkušeností z historické praxe, které uchovává retrospektivní levice, a současně by byla natolik radikální, aby dosáhla potřebných hlubších změn. Tyto všechny vlastnosti je třeba uplatnit současně.

Podmínkou pro vznik prakticky uplatnitelného projektu je správné chápání současných společenských procesů, ale i předvídání technického i společenského vývoje. Je nutné

chápat reálnou motivaci lidí, případně je motivovat ke změně, nestačí reálnou motivaci prostě ignorovat, jak tomu bývalo v minulosti. Je nutno podporovat individuální iniciativu, ne ji potlačovat. Novým projektem nejsou radikální deklarace odvozené z teorií odtržených od reality. Dynamika rozkladu společnosti je v posledních letech velmi rychlá. Nový projekt nevznikne „nutně“ z potřeby zachování soudržnosti společnosti. Evropská společnost mezilidské solidarity může brzy zcela zmizet a být nahrazena ultrakonzervativní diktaturou v podmínkách existence tenké bohaté vrstvy, úzké vrstvy privilegovaných sloužících a široké masy lidí žijících v bídě. Pracuje se na tom.

Politolog politikem a ódéésáctví v krizi

(19. 1. 2014)

ODS nezachrání ani politolog v čele, pokud ODS zůstane sama sebou. Nestačí zvolit bílého koně. Bylo toho moc...

„Divím se, že se najednou tolik lidí hlásí k tomu, že jsou politologové“, řekl mi na začátku devadesátých let filosof osmašedesátník a čechoamerický profesor Ivan Sviták: „V Americe to označení zní jako nadávka... Tam jsou politologové prodejní lidé, které si najímají politické strany k apologii své politiky.“

Zneužitá autorita vědy

Pojem „politologie“ má sugerovat představu, že jde o vědu. Někdy o vědu jít může, pokud je předmět zkoumán nezaopatřeně, vědecky. Také „ekologie“ může být věda, ale není vědou v případě, že se stane štítem „ekologického aktivisty“, který nemá skutečnou ekologickou kvalifikaci. Tím není řečeno, že takový aktivista nemůže konat dobro. Koná ho ale z naivního přesvědčení, nikoli z kvalifikovaného rozhodnutí odborníka. Rovněž kvalifikovaný ekolog může konat zlo, a to jak z upřímného přesvědčení, že koná dobro, tak i třeba proto, že je podplacen firmou, které se zavádění „ekologické technologie“ náramně hodí k odklonění peněz z veřejných fondů do vlastních kapes.

Politika je prosazováním zájmů ve společnosti. Politolog

sám jistě nepostrádá osobní politickou preferenci. A tak politolog může svá osobní stanoviska prezentovat jako stanoviska vědecká, tedy jako výsledek procesu objektivního zkoumání. Je jasné, že pravicové vlády a zastupitelské sbory potřebovaly k prosazení neoliberální ideologie pravicová média, s pravicovým vedením a s pravicovými redaktory. Ti pak, aby se vedení zavděčili, zvali a zvou do vysílání či k poskytnutí rozhovorů odborníky, na které je spolehnouti, že budou čtenářům, posluchačům a divákům nabízet naprosto vědeckou pravdou.

Politika v době prozření lidu

Teprve v posledních letech jsou (byť jen sporadicky) do médií zváni také odborníci, jejichž stanoviska nejsou pravicová. Dokonce i levicovní novináři mohou někdy uplatňovat své komentáře pod svým jménem. Tisku či vysílání je třeba dodat zdání objektivity, když se pozorovaná realita příliš odchyluje od mediálního obrazu. Ve zpravodajství jsou však nadále skryty komentáře a realita k prezentaci se nehodící je včas vyškrtána.

Nový předseda ODS Petr Fiala po „nestranickém“ vládním angažmá konečně definitivně přestoupil od ódéésáctví nepřiznaného k ódéésáctví přiznanému. Přešel tak od ódéésáctví vědeckého k ódéésáctví praktickému. Zřejmě proto, že nestranické předsedy stran politologie nezná. V den svého zvolení musí hovořit s přiměřenou vzletností o budoucích úspěších.

Přesto poněkud pochybuji, že je může myslet vážně. Neoliberální pravice už splnila to, co slíbila. A to, co splnila, je v očích lidu převážně nazíráno jako průšvih. Hlásit se k průšvihu není cesta k úspěchu. Značka „ODS“ včetně jejího letícího ptáka a možná i modré barvy získaly negativní konotaci.

Při chronické neschopnosti levice zmobilizovat nespokojenou většinu může pravice ve volbách vítězit dál, avšak skryta mimikry hesel jako: „Neflákáme se, makáme!“; apod., lidovým vtipálkem shrnuto výstižným „Nejsme jako my!“

Teorie nabízené a masově přijímané v devadesátých letech, že až se vše zprivatizuje a bohatým se sníží daně, bude dobře všem, a že lidé musí za veřejné služby platit, aby si jich vážili, atd., nelze dnes nabízet ani v mateřské škole. Tvrzení, že nezaměstnanost je komunistický strašák, je dnes snadno rozpoznatelná lež. Nelze ani s vážnou tváří říkat, že bezdomovectví je životní styl, když je nanejvýš obtížné vysvětlit, proč tento životní styl zřejmě stále více získává na oblibě.

Za pětadvacet let lidé mnohé pochopili a aspoň trochu identifikovali své zájmy, a tak politice ODS příliš nepomůže ani politolog. Přesto může pravice skrytá za populistickými hesly vítězit, pokud se levice nebude jevit natolik užitečná, aby se dosavadní nevoliči obtěžovali k volebním urnám.

Depolitizace politiky: Konec demokracie

(6. 2. 2014)

„Polis“ znamená obec – společná věc, společný zájem a předpokládá se, že by obec měla být spravována svými občany.

Protože velkou „obec“ přímo spravovat nelze, musí se konat volby zástupců občanů, kteří mají záležitosti „obce“ spravovat. To je demokracie.

Všichni jsme se smáli britskému sitkomu „Ano, pane ministře“, ale málokdo chápe, že to není nadsázka. Část západní Evropy už dospěla k onomu „ideálu“, kdy volbami nelze nic změnit, a proto je zbytečné je zakazovat. Ať je zvolen kdokoli, rozhodují neodvolatelní úředníci. Představa, že úředník je automaticky loajální vůči zvolenému zástupci lidu, je dětinská. Naopak dobře ví, proč byl do úřadu dosazen a komu a jak má sloužit („a když to všechno budeš dělat, dobře se ti povede“). V případě britského sitkomu tuto funkci vykonával sir Humphrey Appleby úspěšně udržující ministra mimo rozhodovací proces. Naivní námitka, že přece nejvyšší neodvolatelný úředník projde „výběrovým řízením“, zaslouží vysvětlení pro bystřejší čtenáře. Ano, ovšem záleží na tom, kdo vybírá a jmenuje výběrovou komisi...

Někdo může namítnout, že mluvit o „depolitizaci politiky“ v souvislosti se „služebním zákonem“ je nepřípustná demagogie, má přece jít „jen“ o depolitizaci státní správy. Jenže co je to státní správa? To je aparát státu. V demokracii má zajiš-

ťovat uplatňování rozhodnutí volených zástupců lidu. Volené zákonodárné sbory sice zákony přijímají, ale složitější normy nejsou samy schopny připravit. To dělá státní správa, v horším případě si je dělají zájmové skupiny samy podle vlastní potřeby a přes zkorumpovanou státní správu (včetně vlády) je protlačují do parlamentu, kde je přijmou naivní zmanipulovaní plus zkorumpovaní poslanci (těch ostatních bývá malá menšina).

Státní správa nezávislá na volených zástupcích je státní správa nezávislá na vůli voličů, tedy fungující mimo demokratické procesy.

Jako ministr jsem zažil úředníky zhruba trojího typu:

1) Typ 1 - univerzálně loajální: „Dejte nám zadání a my ho zpracujeme“. Tito lidé sloužili stejně po předchozích i následujících volbách tomu, kdo byl na základě voleb zmocněn vykonávat rozhodovací pravomoci: „Od toho tu jsme“. Byli většinou dobře až výborně odborně kvalifikovaní, s dlouholetými zkušenostmi. Byl to zbytek těch, kteří přežili předchozí pravicové vlády dosazující zprostředkovatele odkloňování veřejného vlastnictví do soukromých kapes. Přežili jen tam (v těch odborech), kde nepřekáželi. To jsou úředníci, jaké si teoretici představují. Jde ovšem o vymírající druh. Už před 15 lety tvořili sotva třetinu aparátu. Proč nepřejdou za vyšší plat na druhou stranu? „To bychom ani neuměli, celý život se snažíme bránit nepravostem...“

2) Typ 2 - Dosazení kvůli uplatňování soukromých zájmů. Hleděli na ministra s málo potlačovaným postojem: „Takových už jsme viděli...“ Bez ohledu na výsledek volby byli a jsou loajální vůči tomu, kdo je tam dosadil a často odjinud královsky platí. Byli a jsou alespoň v čele všech ministerských odborů, v nichž se rozhoduje o penězích a majetku. Když jsem se jich zbavoval, pravicová média řvala, že vyhazují schopné

odborníky. Pro stručnost a jen jako drobnou ukázkou uvádím příklad inženýra L., kterého jsem vyhodil, nicméně i v následujících měsících jsem ho stále potkával na ministerstvu na chodbách, když vytrvale obcházel kanceláře a pracoval podle zadání kohosi - prý na ministerstvu financí. Zjevně mu nepřekáželo, že není na ministerstvu zaměstnán, pokračoval „na plný úvazek“ jako lobbista.

3) Typ 3 - Úředníci neužiteční nebo škodliví svojí neschopností. Ochotní se nechat zaměstnat na ministerstvu, protože to tam mají z domova blízko a stačí jim malý plat (v soukromém sektoru by se neuplatnili). Hodí se na jednoduchou rutinní práci. Jejich iniciativa, pokud ji mají, je nebezpečná, musejí být stále kontrolováni.

Všechny tři skupiny formálně splňovaly kvalifikační předpoklady. Titul inženýra dnes není zárukou ničeho, tím méně Mgr. či Bc. V případě, který nastane s pravděpodobností hraničící s jistotou po přijetí „služebního zákona“, bude každý jednotlivý sir Humphrey na příslušném ministerstvu dbát na obsazení pracovníky loajálními k jeho osobě, tedy především „typu 2“. Úředníci loajální vůči ministrovi nebudou tolerováni, pokud budou proti mysli zájmové skupině, která dosadila sira Humphreyho, typ 3 ochotný dělat rutinu za minimální plat při naprosté oddanosti siru Humphreymu bude tolerován. Bude-li chtít občan něco změnit, má to marné, k volbám se nemusí obtěžovat, ti, které zvolí, budou bezmocní. Demokracie bude po stu letech opět zrušena, vládnout bude vrchnost.

K té budou patřit ti, kteří nejvíce vydělali, ukradli nebo zdědili (jako ve staletích předchozích). Zákony přispívající k jejich vydělávání, tolerující jejich kradení a neomezující jejich dědění už mají a na dalších pracují. „Zákon o úřednících“ rozhodně patří do této kategorie. Proto ho prosazuje EU, která je neoliberalním projektem „hyperburžoazie“. V EU také roz-

hoduje především Evropská komise nevolených, nýbrž jmenovaných za zásluhy. Například v případě někdejšího komisaře Vladimíra Špidly to byla kompenzace za ochotu odstoupit z funkce premiéra poté, co byl nucen po hlasování v ústředním výboru odstoupit z funkce předsedy strany. Do Evropské komise byl jmenován premiérem, jemuž uvolnil místo a který později musel odstoupit kvůli korupci. To jsou elity...

Vrchnost rozhodně nepotřebuje, aby jim do rozhodování někdo kecal, nebo dokonce chtěl podíl na moci. Vrchnost potřebuje loajální úředníky rozhodně odmítající novoty z „nějakých volebních programů“. Vrchnost ovšem vždycky loajální úředníky měla nejen na soukromých statcích, ale i ve státní správě monarchie, od starověkého Egypta po konec devatenáctého století. Do té doby, než si tehdejší uvědomělý lid prosadil, že o státní správě budou rozhodovat jeho volení zástupci. Tedy do prosazení všeobecné přímé rovné volby. Tehdy ještě (a i několik desítek let potom) některé strany skutečně více či méně zastupovaly zájmy svých voličů. V posledních desetiletích ovšem spíše méně až vůbec ne. Také užší vedení i mnohých takzvaných levicových stran v Evropě slouží tomu, kdo platí jejich volební kampaň nebo je přímo uplácí. Lid jim přesto buď věří, nebo je volí ve víře, že jde o menší zlo.

A tady končí demokracie a začíná nový příběh - návrat do 18. století s technickými prostředky století jednadvacátého.

Český ministr zahraničí by se neměl ukvapovat

(7. 2. 2014)

Nejsem si jist, zda má ministr zahraničí pracovat pro zahraničí, bez ohledu na to, pro které.

Média nedávno přinesla zprávu, že ministr zahraničí Lubomír Zaorálek chce po nástupu do funkce pozvat do Prahy Vitalije Klička, případně jiného z lídrů ukrajinské opozice: „Už dříve jsem říkal, že jako jsme pozvali prezidenta, stejně tak později můžeme pozvat představitele opozice. Jednat se dvěma stranami, vystupovat proti násilí a dělat kroky proti jeho eskalaci.“

Poukazovat na okolnost, že prezident Miloš Zeman pozval prezidenta Viktora Janukovyče, je malinko problém, protože k tomu došlo před „vypuknutím nepokojů“. Naproti tomu Lubomír Zaorálek pokládá po „vypuknutí nepokojů“ Vitalije Klička za partnera pro jednání s ministrem zahraničí. Dává tím najevo, jak vnímá svůj úřad a jeho úlohu. Takto se dozvídáme, komu si myslí, že by měl sloužit, a za co si myslí, že ho občané ČR platí. Soudím, že jednání právě s Vitalijem Kličkem lze chápat spíše jako morální podporu násilí.

Včera se objevil v internetové službě Youtube s ruským překladem zřejmě ilegálně odposlechnutý telefonický rozhovor, údajně mezi náměstkyní ministra zahraničí Victorií Nulandovou, která má v Kyjevě zprostředkovat rozhovory mezi

vládou a opozicí, a velvyslancem Geoffrey Pyattem. Nulandová, která je radikální zastánkyní intervencionistické doktríny „Responsibility to Protect (R2P)“, sprostě nadává na Evropskou unii a vysvětluje plány ohledně budoucnosti ukrajinské opozice. Hodlá prý odstavit šéfa strany Udar Vitalije Klička a naopak vyzvednout do vlády předsedu nacionalistické strany Otčina Arsenije Jaceňuka, který má podle ní ekonomickou kvalifikaci. Rozhovor zřejmě odposlechla a zveřejnila ruská tajná služba.

Český ministr zahraničních věcí by se zřejmě neměl ukvapovat s pozváním proamerického politika, dokud není úplně jasné, že ho diplomacie Spojených států skutečně vybrala. Mohlo by začít být nejisté, zda je Česká republika onou skutečně pevnou hrází demokracie. Předčasná iniciativa českého ministra by pak nemusela být náležitě oceněna. V Kosovu se paní Madeleine Albrightová brzy po americkém humanitárním bombardování nechala vyfotografovat s Hashimem Thaçim, šéfem „Demokratické strany Kosovo“, a hned bylo jasné, komu bude svěřena příležitost spolupracovat při vybudování americké vojenské základny v Kosovu.

Tehdejší ministr zahraničí Jan Kavan zaregistroval ihned volbu Madeleine Albrightové, která mu rovněž sprostě nadávala, ale Thaçiho nepozval. Možná proto byl jako předseda Valného shromáždění OSN českými médii důsledně ignorován. Naproti tomu Václav Benda pozval Augusta Pinocheta na večeři a jeho světlá památka je dnes připomínána Cenou Václava Benda udělenou například Rudolfovi Beranovi, předsedovi Agrární strany, po válce zrušené pro kolaboraci s hitlerovským Německem, avšak nyní v osobě jejího předsedy oceněné přímo na půdě Ústavu pro studium totalitních režimů. Cena Jana Kavana se asi udělovat nebude, určitě ne na stejné půdě, ale Cena Lubomíra Zaorálka by se ještě udělovat mohla. Pokud se nebude ukvapovat.

Kdo seje vítr a co kdo sklídí...

(1. 3. 2014)

Poslední vývoj na Ukrajině ukazuje, kteří stratégové dovedou myslet jen na jeden tah dopředu a jakou výhodou je domácí hřiště se zaujatými diváky.

Po roce 1990 se z podvratných živlů a separatistů stali bojovníci za svobodu a lidská práva a z bojovníků za svobodu a sociální práva se stali teroristé. Ne všichni, kteří pamatují dobu před tím a po tom, věřili propagandě před tím i potom. Pro mnohé je pořád důležitější, co kdo říká, než kdo co říká.

Strany konfliktu na Ukrajině nelze snadno definovat. Na žádné nestojí jen teroristé nebo jen vyznavači demokracie respektující práva jiných. Stranami konfliktu jsou USA se spojenci v evropských strukturách a „zase už supervelmoc“ Rusko. Skutečnými hráči jsou ale miliardáři na obou stranách a miliardáři na Ukrajině, kteří kolísají podle toho, kdo může dát nebo vzít.

Z louže pod okap

V mocenské hře jde ze všeho nejméně o občany Ukrajiny, jejichž jménem se vede boj. Chudá většina si rozhodně nepolepšila ani v jedné chudé zemi, jíž se ujala Evropská unie nebo dokonce Mezinárodní měnový fond a Světová banka. Bída v Bulharsku, Rumunsku nebo Lotyšsku se za poslední desetiletí jen prohloubila, společnost se ještě více rozložila a kdo mohl, emigroval. Nejinak tomu nutně bude i na Ukra-

jině, s Evropskou unií nebo bez ní. Zdroje budou odsávat miliardáři. Dnes ještě nevíme jistě, kteří.

Bojovníci za svobodu nebo teroristé jsou nanejvýš jen pěšci na šachovnici - „užiteční idioti“, kteří čekají, že je někdo vytáhne z louže, a ještě nevědí, že je pak postaví pod okap. Vůdci bojujících stran mají naději na kariéru. Mohou se stát pohůnky.

Čí triumf?

Domnělé vítězství „Majdanu“ vedlo jako každé podobné k triumfalismu lidí nezvyklých zacházet s vlastní mocí. Velikášství vede k okázalé demonstraci síly, která neví, jak je silná. Rozhodnutí ve vyhrocených dobách zkratkovitě diktují fanatici, ne moudří a zkušení. Přijímají se maximální a nikoli možnostem a situaci přiměřená opatření. Rozhodují ti, kteří neumějí realisticky odpovédět na otázku, co udělá druhá strana, pokud si takovou otázku vůbec položí. Domnělí hybatele dějin se tak rychle dostanou do vleku událostí.

Upřímně řečeno, „obyčejných lidí“, ať už jsou na kterémkoli konci Ukrajiny, je mi líto. Ekonomicky si nepolepší, zato jejich nedůvěra ke krajanům z druhého konce země se vyvinula v nenávisť, s níž budou těžko dále žít v jedné zemi. Místo toho by měli nenávidět štváče. Nejspíš budou mít podobný osud jako Srbové, Chorvati, Slovinci, Makedonci, Bosňáci, Černohorci a další národy, které dokázaly žít v jedné zemi, než byly rozeštvány.

Komu slouží štvání, střelba a bombové útoky? Kdo měl zájem, aby se na Majdanu vraždilo? Vláda, která byla v defenzívě? Těžko...

Zní to dětinsky, ale kladme si především otázku, kdo nás okrádá a kdo nás štve. Komu to slouží, proč někdo seje vítr

a jestli jsme neskočili na špek cizí propagandě, která využívá našich frustrací, obav a ambicí – to jsou důležité otázky. Ovšem jak známo, proletáři všech zemí se nikdy nespojili a jejich volení zástupci budou znovu hlasovat pro válečné dluhopisy.

Cui bono - Komu to prospívá?

(6. 3. 2014)

Která strana konfliktu vyvolaného v Kyjevě potřebovala mrtvé? Samozřejmě, že ta, která měla důvod financovat ozbrojené „demonstranty“, ta, která chtěla svrhnout vládu.

Ta musela nakrmit veřejné mínění oběťmi a nabít ostrými politickými argumenty země NATO.

Byli to spojenci těch, kteří zorganizovali útok sarinem v Sýrii. Jak se ukázalo, střela nemohla přiletět z příliš dalekých oblastí ovládaných vládními vojsky. Byli to spojenci těch, kteří potřebovali útok na tržiště v Pířtině, aby bylo usnadněno vytvoření Kosovského státu a v něm vojenské základny. Atd., atd.

Koho tedy může překvapit odposlechnutý rozhovor estonského ministra zahraničí Urmase Paeta a šéfky diplomacie EU Catherine Ashtonové? Z odposlechu je patrné, že Paet řekl: „Panuje stále silnější a silnější přesvědčení, že za snipery nebyl Janukovyč, ale někdo z nové koalice.“ Ashtonová odpověděla: „Domnívám se, že bychom to měli vyšetřit. Tím nemyslím, že to chci navrhnout.“

Když rozhovor vyšel najevo, Paet řekl: „Je velmi nešťastné, že se rozhovor dostal k těm, kteří ho neměli slyšet...“ Paet si uvědomuje, že na to, aby strkal nos do velké politiky, není Estonsko dost významná země.

Většinu toho, co nemáme slyšet, jistě neslyšíme. Taková je

povaha demokracie, že lidu do vládnutí oligarchů a jimi najařtých politiků nic není.

Paet měl zprávy o tom, že stejní ostřelovači zabíjeli lidi na obou stranách. Totéž se prokázalo i při současných nepokojích ve Venezuele. To jsou náhodičky...

Odposlech byl pravý, střely byly ostré a válka je zatím prý jen studená.

Kde je morální převaha „bojovníků za svobodu, demokracii a lidská práva“?

Česko, jak je ti 25 let po Listopadu?

(30. 10. 2014, Parlamentní listy)

Jak hodnotím 17. listopad s odstupem 25 let? Kriticky, samozřejmě. A není to jednoduché. 25 let je celá generace a na dnešek nelze pohlížet z hledisek roku 1989 a naopak ten rok nelze posuzovat z dnešních hledisek. Jinak budeme stejně směšní jako redaktor Československého rozhlasu kdysi v roce 1969, který chválil rozvoj výpočetní techniky v Sovětském svazu srovnáním: „...zatímco v carském Rusku nebyl počítač ani jediný...“

Tedy, položme si otázku: odpovídá stupeň společenského pokroku potenciálu České republiky? Odpověď zní: neodpovídá, protože se příliš krade a příliš vysoký podíl z produkce českých rukou a mozků odplývá do zahraničí. Příliš mnoho lidí nemá příležitost se na ní podílet svým uplatněním a neodůvodněně příliš vysoký je podíl těch, kterým se žije hůře než před 25 lety.

Samozřejmě, u nás není taková bída jako v Bulharsku, Rumunsku nebo Lotyšsku, abych jmenoval jen členy EU, ale uplatňovat takové srovnání by připomínalo onen výrok o počítačích v carském Rusku.

Za nejdůležitější ze všeho pokládám kvalitu života. Ta se nedá měřit jen penězi nebo okamžitým subjektivním pocitem. To by na tom byli nejlépe feťáci s chemicky navozenou euforií.

Snadné cestování a dostupnost informací ze zahraničí, která je navíc zvýšena internetem a digitalizací, dávají lidem

příležitosti, které před 25 lety neměli. Na druhé straně se prohloubil úpadek vzdělání a mnoha dovedností. Stěžují si všichni učitelé od mateřských školek po vysoké školy. Výjimkou je snad jazykové vzdělání nebo oblasti, které před 25 lety neexistovaly.

Prohloubily se některé jevy sociální patologie počínaje obrovskou nezaměstnaností, která podstatně převyšuje oficiální čísla, protože nezahrnuje lidi, kteří se o práci neucházejí, a ty, kteří vypadli z evidence, aniž by získali zaměstnání. Bezdomovectví narostlo tisícinásobně. Porodnost poklesla značně pod úroveň nutnou pro pouhé zachování populace. Není to zdaleka jen proto, že lidé využívají příležitosti, které dříve neměli. Je to daleko víc proto, že mít děti s sebou nese riziko chudoby. Přibýlo jednočlenných domácností a dvoučlenných „rodin“ svobodné matky a dítěte. Abych jmenoval jen některé hrůzy... Nejhorší na tom je, že se vůbec nikdo nechystá s nimi něco dělat.

Máte nějaké osobní vzpomínky z doby před a po listopadu, o které byste se podělil?

Samozřejmě spoustu. Namátkou dvě příhody. Byli jsme s kolegy z práce na Václavském náměstí s dalšími 250 000 lidmi a kolegyně se ujišťovala: „Teď už nám nemohou nic udělat, když je nás tady tolik...?“

Seděl jsem s kolegy ve vedení Občanského fóra, které projednávalo „případ“ ředitele ústavu. Jeden ze starších kolegů pravil: „Nemůžeme ho přece hodnotit tak jednostranně..., má přece také zásluhy...“ Mladší kolega v revolučním nadšení oponoval: „To není důležitý, my hledáme argumenty, abychom ho mohli vyhodit!“ Naklonil jsem se k jinému staršímu kolegovi psychiatrovi a šeptal mu: „Chápeš to? Rozumíš

tomu?“ A on mi pošeptal: „Víš, voni si myslejí, že je to poslední revoluce v jejich životě...“

Proč podle vás padl „komunistický“ systém, přesněji řečeno reálný socialismus?

Byl zdegenerovaný, nedržel krok s dobou. Degenerace Komunistické strany se značně prohloubila po roce 1969 čistkami ve straně. Funkcionáři, kteří si udrželi moc, se zbavovali schopných konkurentů. Ti, kteří byli schopni se zbavovat schopných konkurentů, se obklopovali méně schopnými, kteří je nemohli ohrozit. Tato generace podlézavců a podržtašků pak postoupila v hierarchii a obklopila se ještě méně schopnými, než byli oni sami. To je univerzální proces degenerace nejen ve všech politických stranách. Dá se mu jen těžko čelit, protože držitelé moci si nastaví pravidla tak, aby byli neodvolatelní a nakonec i dědiční. Stejný proces vedl k degeneraci i téměř všech současných významných politických stran. Ty ostatní mají jiné vážné problémy. Zdegenerovaná politická elita zaujata sama sebou pak nestačí na své úkoly. Neřešených problémů přibývá, napětí ve společnosti narůstá a politická „elita“ není schopna nabídnout řešení. Protože ztratila autoritu, nemůže nabídnout ani falešná řešení, nikdo by jim neuvěřil. Dnešní analogie „souboru opatření ke zdokonalení plánovitého řízení“ nikoho neohromí. Pak může přijít někdo jako Mesiáš a slibovat to, co lidé chtějí slyšet. Tak tomu bylo i kolem listopadu 1989.

Chcete tím naznačit, že v důsledku degenerace politické elity jsou dnes opět podmínky pro revoluci?

Přesně tak. Elity jsou zdegenerované, rostou neřešené problémy a napětí... Jedna důležitá podmínka ale chybí. Není

tu vůbec nikdo, kdo by byl schopen nabídnout důvěryhodný plán řešení. Babiš je sice další falešný Mesiáš v radě, ale příliš mnoho lidí už ví, že oligarchové jsou přinejmenším spíš součástí problémů než řešení, takže je otázkou krátkého času, kdy vyprchá účinek slibů. Babiš má asi tolik příznivců jako odpůrců a nemůže dlouho tajit, že nemá vůbec žádný program. Drobné změny parametrů nic podstatného nezmění, a proto lidi neohromí. Některé skvrny nelze vyčistit beze změny kvality látky.

Jak vnímáte roli Václava Havla?

Jak jsem už před lety napsal – jako bílého koně, umělou modlu a po letech už i jenom maskota společenství darebáků. Nevyučuji, že si to neuvědomoval nebo nepřiznával. Lidé netuší, jak vypadá samota tam nahoře mezi tolika lidmi poplácávanými po ramenou. To většinou přehluší sebereflexi i zralých a silných osobností. Dochází k tomu, co psychiatr prof. Dobíáš nazýval „funkční zblbnutí“. Pozorovali jsme to všichni u mnohých osob povýšených do funkcí, které nemusely přesahovat jejich odborné kompetence, ale přesáhly formát jejich osobnosti.

Proč je podle Vás Havel symbolem pokrytectví a ti, kteří říkají „Havel navždy“, jsou dle Vás tajtrlíci, jak jste řekl na Hovorrech pravice s levicí?

Já ho tak vnímám a nejsem zdaleka sám. Pro některé zůstává modlou a mnozí by ho rádi dále využívali jako maskota, jako zosobnění „pravdy a lásky“. Ani z Hradu nemohl nevidět, že vítězí lež a nenávisť, protože jsou agresivní. Pravda je bezbranná proti falzifikaci a láska je vždycky v defenzívě, chrání svůj objekt. Když útočíte s „láskou“, už to není láska. Havel

nikdy ani nenaznačil, že by prozřel. Vyhlašování dalších revolucí „proti temným nitkám“ není sebereflexe, je to agresivní nenávisť.

Havel nebyl přirozenou vůdčí postavou, naopak byl při výběru zaměnitelný. Byl vybrán podobně jako později a jinde třeba Jacenjuk. Loutky jsou zaměnitelné z vůle režisérů a loutkovodců.

V době odhalení kultu J.V. Stalina mi nebyly ani 4 roky, takže s kulty mám jen velmi zprostředkované zkušenosti. V šedesátých letech, „kdy jsem bral rozum“, nebyl žádný kult myslitelný, všichni byli více méně pro srandu, každý byl kriticky nahlížen. Neznal jsem naprosto nikoho, kdo by hesla „Se Sovětským svazem na věčné časy!“ nebo „Lenin je věčný!“ bral vážně.

Naše společnost je velmi skeptická a dospělí lidé relativně velmi opatrní v úsudku a velmi málokdo je ochoten být za blbce hlásáním nekritického obdivu s vážnou tváří. Proto autor hesla „Havel navždy!“ je tajtrlík.

A jak hodnotíte roli Václava Klause?

Václava Klause těžko milovat, ale nutno respektovat. Při zásadních majetkových přesunech sehrál hlavní roli, ať už je prosazoval nebo jim pouze nezabránil, ač mohl a měl. V druhém kole se zasloužil o beztrestnost zlodějů a o potrestání jejich obětí. Co dodat?

Co říkáte názorům, že během privatizace se rozkradla republika?

„Privatizace“ byla bezpochyby gigantickým přesunem vlastnictví. Můžeme též hovořit o „přerozdělení“. Hodnocení tako-

vého jevu může být předmětem sporu. Hezky to vystihl Karel Havlíček Borovský: „Zloděj bližního že nemiluje, vždyť on se s ním rozděluje!“ Naivní veřejnost nahlížející přes západní hranici uvěřila, že s privatizací přijde kapitalismus a s ním blahobyť. Do kapitalistického Turecka nedohlédli. Mysleli si, že kdyby snad náhodou neprokázali svoje nepochybné schopnosti a zlou hrou osudu nezbohatli, že také o nic nepřijdou. To byl ovšem základní omyl.

Nedovedli si představit, že je bude děsit chvíle, kdy jim budou doručeny složenky. Netušili něco tak přirozeného, jako že privatizace veřejných služeb bude znamenat růst cen. Krádež je definována přibližně tak, že se někdo zmocňuje cizího majetku s úmyslem nakládat s ním jako s vlastním. Splňuje privatizace tuto definici nebo ne?

Mají se dnes lidé lépe než před listopadem?

Zkusme používat kvantifikátory jako v logice. Je jisté, že existují takoví lidé, kteří se mají dnes lépe než před listopadem. Sám patřím mezi takové šťastlivce, kteří se materiálně nemají hůře. Tímto přiznáním se vystavuji závisti. Za 25 let společnost nijak zvlášť nezbohatla, zřejmě méně než za dvacetiletí 1948- 1968 nebo dvacetiletí 1968- 1988. A to i při velké neschopnosti tehdejších vlád využít potenciálu země. Při současném každoročním stěhování zisku ve výši asi 250 miliard za hranici při obrovské neefektivitě, korupci a rozkrádání to ani jinak být nemůže.

Velké majetkové rozdíly vytvářejí pozitivní zpětnou vazbu: čím víc – tím víc. Úsudek naivních lidí, že kdo je bohatý, netouží po dalším majetku, je dětinský. Velké příjmové rozdíly vedou k narůstání konfliktů ve společnosti, jak je to patrné ve všech oligarchátech včetně České republiky. Ve veřejnosti

rychle narůstá uvědomění této skutečnosti, účinek řízené propagandy klesá asi jako v roce 1967 nebo 1988. Mění se atmosféra ve společnosti. Asi právě proto právě Vy kladete veřejně takovéto otázky například také právě mně. Před pouhými pěti lety by se to nestalo.

Co říkáte návrhům na zákaz KSČM?

Jsou nepochybně projevem slabosti. A to slabosti těch, kteří je předkládají, i slabosti KSČM. A z toho také vyplývá, že se takové návrhy budou periodicky opakovat. Slábnoucí, protože stále trapnější antikomunismus bude předkládat návrhy na okraji veřejné pozornosti. Nic na tom nezmění ani úporná snaha některých médií. Vždyť voličům zjevně nevádí minulost oligarchy Babiše, bývalého člena KSČ a spolupracovníka StB...

Třetí významnou polistopadovou osobností je Miloš Zeman, kterého znáte osobně. Jak hodnotíte jeho?

Jsem přesvědčen, že jeho snaha napravit některé věci byla autentická. Miloš Zeman je klasický liberál, nikoli neoliberal (přesněji nekonzervativec), tedy ve srovnání s většinou české pravice patří relativně k levici. Politika je umění možného a dobře si pamatuji, co bylo v Zemanově menšinové vládě proti většinové pravicové opozici a mainstreamovým médiím opravdu možné. Moc toho nebylo. Upřímně řečeno bych toho dnes od něj čekal víc, protože si myslím, že dnes je hranice možného dál. Podbízení potenciálním zahraničním investorům nás z krize nevyvede, a to nemám na mysli jen hospodářskou stagnaci nazývanou „mírné oživení již v druhém kvartálu“.

Někteří lidé u nás říkají, že Putin je kágebák a komunista, že nám z Ruska přichází ohrožení demokracie, že hrozí návrat komunismu ze strany Putina a obnovení Sovětského svazu. Jak se díváte na tyto názory?

Nositelé takových názorů toho o Rusku a Putinovi vědí asi opravdu málo, jinak by nepoužívali nesmyslných nálepek. Putin je pragmatický politik a chová se k občanům Ruska odpovědně, rozhodně odpovědněji než představitelé naprosté většiny evropských zemí k občanům jejich zemí. A to Putin čelí opravdu velkým hrozbám. Nejde jen o hrozby Putinovi, ale o hrozby občanům Ruska. Rusko je v defenzívě, ale není bezbranné a už vůbec ne izolované. Pokud bude Rusko donuceno k vojenské akci, budeme patřit mezi cíle tím spíše, jestli dovolíme, aby zde vznikly cizí vojenské základny. Zbytky demokracie u nás rozhodně nejsou ohroženy Putinem.

Podobně, jako se varuje před Putinem, tak někteří, například Miroslav Kalousek, varují před Babišem, že je to prý estébák, a ve spojení s Babišem varují před návratem komunismu, před návratem estébáků...

Že by oligarcha představoval hrozbu návratu „komunismu“? K podobně inteligentní argumentaci se vyjádřil jeden diskutující pod jistým článkem na jistém portálu: K tomu mohu říci jediné: „Muhehe“.

Poločas Miloše Zemana

(13. 8. 2015, Parlamentní listy)

Jak hodnotíte dosavadní prezidentování Miloše Zemana?

Záleží na tom, s čím ho poměříme, s jakými sliby. Ale hodnotím ho v podstatě jako relativně úspěšné.

Můžete ho poměřit s jeho největším sokem v bitvě o prezidenta Karlem Schwarzenbergem? Bylo by Schwarzenbergovo prezidentství o hodně jiné než to Zemanovo?

Bylo by zcela jiné, v zájmu určitých skupin. Což je podle mého soudu v rozporu se zájmy většiny občanů naší republiky. I když někteří by ho ve své naivitě volili, protože má hezké číro.

Karel Schwarzenberg – i jako bývalý ministr zahraničí – kritizuje Miloše Zemana i kvůli jeho zahraniční politice. Tvrdí, že se příliš orientuje na Východ. Co si myslíte o Zemanově východní politice vy?

Je velmi racionální hledat zdroje a odbyt tam, kde jsou. Je velmi iracionální je hledat tam, kde nejsou. Takže se domnívám, že je to přístup správný.

Miloš Zeman zastává velmi tvrdé postoje k tématu, které se teď nejvíce řeší – imigrace, islám, Islámský stát. Postupuje správně, nebo je jeho tvrdost až přehnaná?

S ohledem na mínění většiny občanů České republiky postupuje zcela správně. Což je vidět na průzkumech veřejného mínění, kdy s touto politikou souhlasí 80 procent respondentů. Z tohoto pohledu si myslím, že jedná správně. Já na jeho místě bych se vyjadřoval asi trochu jinak, ale zhruba ve stejném smyslu.

Miloš Zeman má občas takové „blikance“ či výstřelky. Kromě potáčení se u korunovačních klenotů asi nejvíce upoutaly pozornost jeho vulgární Hovory z Lán v Českém rozhlase. Jak se stavíte k tomuto?

Když popisujeme něco vulgárního, tak musíme použít vulgárního slova. Což se týká i názvu té skupiny, která byla vyhoštěna z USA, a pan Schwarzenberg o ní řekl, že jsou to statečný holky. Jestli tu jejich produkci – třeba veřejnou soulož natočenou na video, navíc ve vysokém stupni těhotenství – někdo pokládá za umění a projev statečnosti jako pan Schwarzenberg, je to jeho věc. Prezident Zeman uvedl přesný a správný překlad názvu té skupiny. Je pravda, že ho uvést nemusel. Ale pokud ho chtěl uvést, těžko se mohl vyhnout náležitému překladu.

Chová prezident Zeman k někomu na naší politické scéně své politické sympatie, fandí někomu? Mluví se třeba o údajném tichém spojení s Andrejem Babišem. Je to možné?

Velmi pochybuji o tom, že by někomu fandil, protože Miloš Zeman je politik. Politici mají spojence, samozřejmě občas i přátele – i když ne příliš často. Pokud vystupují z titulu své funkce a hájí nějaké zájmy, tak hledají především spojence.

Myslíte, že Miloš Zeman už odpustil takzvaným zrádcům, kteří ho údajně připravili o prezidentský post v roce 2003?

Pokud bude Zeman živý a nezačne trpět demencí, nemůže jim odpustit.

Jak bude asi vypadat druhá polovina Zemanova prezidentského mandátu? Pojede na klidnější vlně, nebo to bude zhruba stejné jako v první půlce?

Klidnější to nebude. Předpokládám totiž, že bude ještě neklidnější doba. Tomu bude odpovídat Zemanův přístup. Takový razantnější a méně kompromisní než doposud. Jeho vyjádření se ještě zostří.

Bude se Miloš Zeman ucházet i o druhé prezidentské období? Myslím, že ano. Pokud mu to dovolí zdravotní stav, tak určitě. Uspěje a vyhraje?

Záleží na konkrétních okolnostech. Podle mě má poměrně dobrou šanci uspět.

Kdo budou jeho nejvýraznější protikandidáti. Koho si tipnete? Mluví se o Tomáši Halíkovi, Janu Švejnarovi?

Ne. Oba jmenovaní nemají šanci. To nejsou lidé, kteří by za-

ujali většinu veřejnosti. Ani při veškeré snaze všech veřejnoprávních médií.

Je někdo, kdo by tu šanci měl?

V tuto chvíli o nikom nevím. Je ale možné, že se někdo takový vyskytne. Přece jenom je to ještě za poměrně dlouhou dobu. Může se někdo pozitivně zviditelnit a vyjadřovat se vůči voličům takovým způsobem, že bude mít šanci na úspěch.

Možná je má závěrečná otázka předčasná. Ale jakou stopu Zemanovo prezidentství zanechá, co se o něm bude psát v učebnicích dějepisu?

Závisí to na tom, kdo ty učebnice dějepisu bude psát. Pokud to budou ti, kteří je píše dnes, tak to bude nelichotivé. Jestli je budou psát ti, jež budou hodnotit veřejný zájem v dané době, tak to bude asi pozitivní.

ANO MÍRU, NE VÁLCE!

(25. 6. 2016, projev na demonstraci na Václavském náměstí)

Zdravím občany, kteří mají odvahu. Není odvaha přijít na Václavák. Je odvaha nezávisle myslet a jednat. Neustále si klást otázky, jestli věci jsou takové, jak nám kazatelé oficiálních pravd tvrdí.

Ptejte se svých sousedů, svých spolupracovníků, svých příbuzných, jestli chtějí válku.

Řeknou vám, že ne. Je to důležité. Ať se naučí říkat „ne“. Naučme se jim říkat ne, třebaže se nás nechťejí na nic ptát. Naučme se vynucovat si odpovědi na otázky. Oni se musejí zodpovídat nám, ne naopak.

Referendum o Brexitu nám ukázalo, že oni nejsou všemocní. Pokud by někdo namítal, že to nesouvisí s mírem, pak připomínám jiné britské referendum, a sice britské parlamentní volby v červenci 1945. Nevyhrál ani tak labourista Attlee nad konzervativcem Churchillem. Zvítězila nechuť britského obyvatelstva k třetí světové válce, kterou, jak nedávno potvrdily archivy, Churchill opravdu připravoval.

EU je projekt sjednocování Evropy pod vedením Německa. To je sedmdesát let okupováno Spojenými státy. Máme v Evropě dočasně umístěná vojska USA. EU, to je také NATO a NATO je příprava na válku.

Představitelé našeho státu říkají: „Jsou to naši spojenci.“ Mají pravdu. Jsou to jejich spojenci. Naše armáda je ve sku-

tečnosti jejich. Nebránila by nás, ostatně je vycvičena pro boj v poušti.

Mají nás rádi. Jak napsal Gabriel Laub: „Kočka nijak nepřehání, když tvrdí, že má ráda myši.“ Prý nás chtějí chránit. Ale mafiáni také nabízejí ochranu. Pokud budeme platit.

Nebojme se používat slovo nepřítel. Otevřeně. To jsou ti, kteří nám vědomě škodí. Už dlouho nebyly evropské národy reprezentovány vlastními nepřáteli tak, jako je tomu dnes. Oni varují před xenofobií, protože se obávají, že jsme rozpoznali, že nejsou naši, ale cizí.

Naši nepřátelé v čele státu vyjednávají za našimi zády smlouvu TTIP. Proč tajně, když je údajně tak výhodná?

Místo Výboru pro neamerickou činnost, který pronásledoval jinak smýšlející lidi ve Spojených státech padesátých let, vymysleli jakýsi „výbor pro neevropskou činnost“. Jmenuje se „Evropské hodnoty“. Zdá se, že pro ně jsou nejvyššími evropskými hodnotami cenzura a tupost a největším nebezpečím je demokracie.

Oni nás vlečou do otroctví a oni připravují válku. V generálu Pavlovi vidím talentovaného plukovníka Emanuela Moravce z protektorátní vlády. Podle obou je největší hrozbou Rusko. Jenže Rusko nemá motiv ke zločinu války.

Na rozdíl od Západní Evropy má suroviny a obrovské možnosti rozvoje. Nepotřebuje vlastnit Evropu s jejím stagnujícím hospodářstvím, chce s ní obchodovat.

Oni ale nechťejí nakupovat ruské suroviny, oni je chtějí prodávat. Připravují ozbrojenou loupež a genocidu. Polní maršál vévoda z Wellingtonu, který vedl vítěznou bitvu proti Napoleonovi u Waterloo, proslul výrokem, že to nejhorší po prohrané bitvě je bitva vítězná.

V příští válce bychom zcela určitě nebyli na straně vítězů. Příští světová válka by měla jen poražené. Moderní války

jsou stále více genocidami. Genocida je mezinárodně uznávána jako největší zločin. I když ke stíhání dochází prozatím jen v tom případě, že jejími viníky nejsou Američané nebo jejich spojenci. Ve skutečnosti největší zločin je válka. Válka je zločin, který by měl být trestný už ve stadiu přípravy.

Oni, stejně jako Hitler, spoléhají na to, že vítěze nikdo ne soudí. Hitler tehdy neztřížil, ale jeho duch kráčí světem dál. Nechceme vyhrát válku, ale když budeme stateční, aktivní a neústupní, můžeme vyhrát mír!

Miloš Zeman spojuje lidi

(24. 2. 2017, Parlamentní listy)

Prezident Miloš Zeman se rozhoduje, zda bude podruhé kandidovat. Je jeho rozhodnutí, a pak i výsledek volby, důležitý mezník, který určí další fungování této země, nebo vzhledem k významu jeho funkce fakticky o nic nejde?

Pan prezident vyslechne úvahy, rady a doporučení a rozhodne se sám. Podle mého soudu se těžko může vyhnout rozhodnutí, že bude kandidovat. Je-li někdo jediný, kdo cítí odpovědnost a může, pak musí. Miloš Zeman ve funkci prezidenta ukazuje, co je to síla osobnosti. Má značnou neformální autoritu, ačkoliv je funkce prezidenta Ústavou ČR koncipována jako víceméně ceremoniální. Naše současnost se zdá být klidná, ale je dobou pozvolného rozkladu a rostoucí bezradnosti a z toho vyplývajících rizik.

Ukazuje se, že prezident Zeman spojuje zdravé síly společnosti. Je integrující osobností, jakou společnost v současném stavu potřebuje. Je to tedy přesně naopak, než vykřikují jeho, no řekněme „oponenti“. Posloucháme-li tyto výkřiky, vzpomeneme si na Zemanův oblíbený aforismus S. J. Lece: „Nedívejte se, že vám trpaslíci okopávají kotníky, výš nedosáhnou.“ Myslím, že Miloš Zeman bude muset kandidovat. Není v tom touha po moci. Navštěvoval jsem ho v Novém Veselí a vím, jak tam byl spokojený. Těm, kteří ho přemlouvali, aby kandidoval, dal několik podmínek, za nichž by byl eventuálně

ochoten kandidovat. Řekl mi pak: „Všechny podmínky splnili, tak co mi zbývá?“

Nejobecněji řečeno, v čem Miloš Zeman jako prezident republiky prospívá české společnosti, a v čem jí škodí? Vadilo vám například, když Zeman dal veřejně najevo radost nad vítězstvím Donalda Trumpa, či jak si počíná v tématu migrace? A co jeho podpora vůči ministru financí Andreji Babišovi?

Jak jsem řekl, Miloš Zeman prospívá tím, že je integrující osobností. Pražskou kavárnu nikam integrovat nelze. Osoby exhibující s vyčtenými „moudrostmi“ filozofů Frankfurtské školy mezi racionálně uvažující a ke společnosti odpovědné lidi vklínit nelze. Můžeme škrtnout i sugestibilní jedince, kteří bez kritiky přijímají žvásty z mainstreamových médií, a samozřejmě vynechme ty, které další směřování společnosti a národní komunity vůbec nezajímá. Od Miloše Zemana ovšem nemůžeme očekávat, že bude aktivně organizovat lidi, kteří by mohli pomoci. Na to je příliš velký solitér. S chutí bojuje proti přesile, ovšem pokud možno sám.

Od Donalda Trumpa neočekávám zázraky; na jeho zvolení je nejdůležitější poznání, že se někdy lze úspěšně vzepřít „hlubokému státu“. To vzepření Miloši Zemanovi imponuje, sám je těžko ohebný a obtížně říditelný. Může se zdát, že Zeman i Trump „přehánějí“, jenže obecnstvo chápe teprve v nadsázce a v metafoře. Navíc, pokud chcete odklonit trajektorii zaoceánské lodi o pár stupňů, musíte otočit kormidlem mnohem víc, než je těch pár stupňů.

Islám je nebezpečný. Začal jako malá agresivní sekta, a kde je dnes? Migrace v existující míře a kvalitě je ohrožující. Poučme se z míst, kam už migrační vlna došla – a nečekejme, až budou tady. Starejme se o sebe a chtějme, aby se oni

starali také o sebe. Státník s velkou odpovědností nemůže být plachý a přecitlivělý, hledá řešení i v něčí neprospěch. Řešení nepřinese zoufalec s duší úředníka čekajícího na instrukce z Bruselu, Berlína nebo Washingtonu. Pokud jde o vztah Miloše Zemana k Andreji Babišovi, nehledal bych jej v prvním plánu, šachista myslí na několik tahů dopředu. Vztahy jsou jistě jiné, než se zdají být. V politice se na přátelství nehraje a spojenectví je vždy účelové.

U Zemana se střídaly z hlediska důvěry veřejnosti průšvihové periody – evergreenem se staly zvláště kauza Peroutka, či Mynářova bezpečnostní prověrka. Později to byla aféra s neudělením vyznamenání pro pana Jiřího Bradyho a kauza údajného vydírání hradního protokoláře Jindřicha Forejta. Čihá podle vašeho soudu někde na prezidenta průšvih, který mu případnou kandidaturu může totálně zborit?

Velcí mužové vrhají dlouhé stíny. Miloš Zeman není bezchybný. Psal jsem o tom už dávno v Britských listech. Miloš Zeman bezvýhradně spoléhá na svoji paměť, ale ta je jen devětadevadesátiprocentní. Jeho omyl, pokud jde o Peroutkův článek, byl naprosto bezvýznamný, ale trpaslíci spustili kano nádu. Podobné je to i s dalšími „kauzami“, které věcně neznamenají nic. Vyznamenání neudělili ani prezidentí Klaus a Havel, ačkoli byl Brady rovněž v širší nominaci. V momentě, když Bradyho nevyznamenal prezident Zeman, antizemanovci vytáhli druhý metr, který měří jinak. O „údajném“ vydírání nemá cenu mluvit.

Zajímavé je, že se v češtině používá slova „údajný“ právě tam, kde chybějí věrohodné ověřitelné údaje. Zeman je prostě „sprostý podezřelý“. Myslím, že další „údajná“ pochybení jsou připravena, nebo se na nich usilovně pracuje. Příliš

mnoho lidí cítí, že když se prostřednictvím odstranění Zemana nezbaví jeho vlivu na lidi, půjdou od válu. Jenže atentáty, i kdyby byly úspěšné, většinou stejně nestačí.

Venkov má Zemana raději než město, ti starší spíš než ti mladší, ti chudší spíš než ti bohatší. Co pro ty, kteří mají Zemana rádi, prezident znamená? A které skupiny spíše mohou, přemluvit“ ty druhé? A mimochodem, co často sdílené obavy Zemanových voličů, že přijde „majdan“ a prezidenta svrhne?

Venkov, starší a chudší mají blíž k reálnému světu. Bohatí a humanitně vzdělaní často „žijí“ ve světě idejí. Nezřídka blbých. Tak to bylo, jest a bude. Pro velmi mnoho lidí znamená Miloš Zeman jako prezident naději. Není to úplně dobře, ale bývá to tak, že lidé hledají naději v lidech, hlavně v jiných lidech, hlavně velikánech a celebritách, místo aby ji hledali v sobě a spojovali se. Ale tak to je.

Má smysl se argumentací zaměřovat na lidi, kteří mají vliv a autoritu. Tzv. „opinionmakeři“. To nemusí být ti, kteří mají nejvyšší postavení a funkce, to jsou osoby, na jejichž úsudek lidé spoléhají. Jsou to jedinci, kteří vnímají, aby pochopili – a předávají dál svoje interpretace jevů.

Kdyby měli antizemanovci a jiné opory stávajících pořádků, kteří jsou na cestě do ztracena, takový vliv „majdan“ by už proběhl. Jenže po „slavné“ oslavě 28. října v Horáckově režii, která byla totálně neúspěšná, ztratili naději. Ale budou to zkoušet. Bez naděje.

Máte pocit, že by se měnil vztah médií k Miloši Zemanovi? Platí ještě vzorec „Zeman řekne něco skandálního, média rozjedou cirkus a Zeman se jim směje“? Anebo už to novináře přestalo bavit?

Za vším je třeba vidět člověka. Jestliže se mainstream snažil Miloše Zemana nejdřív tupit a pak ignorovat, utrpěl tím více mainstream než Miloš Zeman. Lidé, kteří o Miloši Zemanovi nebudou chtít číst žlučovité ptákoviny, budou ignorovat mainstream, který zvolna přestává být „main“, tedy hlavní. Lidé budou opouštět nechutné zdroje manipulací a dezinformací.

Útočit za cenu takové ztráty je skutečně Pyrrhovo vítězství mainstreamu. K čemu je Bakalovi Economia se ztrátou 150 milionů ročně a s prodaným nákladem Hospodářských novin pod 25 000. To i Nová republika má větší čtenost a bez ztráty, a Parlamentní listy uvádějí 350 000.

Trpaslíci nejen nad kotníky nedosáhnou, ale také nic jiného, než okopávat, nedovedou. Představa, že prezidenta Zemana lze před občany úspěšně potupit nebo dokonce utajit, je slabomyslná. Bojkotu využijí alternativní média, to je jasné. A lidé si najdou, co je zajímavé.

Není zrovna málo sportovců, herců, umělců, ale i vědců, či intelektuálů, kteří se proti Zemanovi veřejně ohrazují. Jen v poslední době to byli například Jan Kraus, Vavřinec Hradílek, Gabriela Koukalová, Leopold König, ale i další. Čím to je?

Někteří jedinci se domnívají, že povyroستou, když se budou vymezovat proti prezidentovi. Asi to mají zapotřebí. Ono jich není mnoho, protože ti, kteří nenadávají na Zemana, nedostanou prostor v mainstreamových médiích. A někteří nadávají, aby ten prostor získali. Výhrady bývají nevěčné a tedy hloupé. Většinou jen opakují, co četli ve svém oblíbeném mainstreamovém zdroji. Více nejsou schopni. Myslím, že Gabriela Koukalová toho ví o politice asi tolik jako Miloš Zeman o lyžování. Příležitost k veřejnému ztrapňování sebe sama patří k demokracii. Tolik jí tu ještě máme.

Zeman, Babiš a ČSSD – to je jistý politický trojúhelník. Podpoří Babiš Zemana tak, aby ho přitom nestavěl do popředí jako svého kandidáta? Jak to vidíte svou optikou – podpoří ČSSD Zemana, anebo ho bude chtít spíše „zapřít“? Skončí ČSSD takovým volebním průšvihem, že ji převezmou Zemanovi lidé?

Žádný trojúhelník nevidím. Babiš Zemana podpoří, pokud mu nic jiného reálného nezbude. Umí kalkulovat. ČSSD jako strana Zemana nepodpoří. K tomu jejím představitelům chybí formát. Zemana podpoří drtivá část voličů ČSSD, ale i jejích členů. ČSSD jako strana tím utrpí včetně osob, které tato strana živí. Zeman nemá takové lidi, kteří by mohli převzít ČSSD, která nezadržitelně jede po trajektorii ODS. Ničí ji malost vůdců a korupce.

Miloš Zeman se raduje, že má dobré vztahy s prezidenty Ruska a Číny a teď, navíc, i s prezidentem USA. Raduje se pravem? Může návštěvu USA obrátit ve svůj triumf? Změní se do konce roku např. vztah USA k Rusku tak, že Zeman se bude smát kritikům „vidíte, já vám říkal, že mám pravdu“?

Ono má svůj význam i to, když ti pánové vědí, kdo je Miloš Zeman. Už to je na velikost naší země utopené v EU relativně silná pozice pro jednání. Návštěva v USA nebude triumf, protože ji tak skoro nikdo nebude interpretovat, ale může mít samozřejmě nejen symbolický význam. Tak jako jedna vlaštovička jaro nedělá, ani americkou politiku nedělá jen prezident. Mají na něj páky a mohou jednat za jeho zády. Pokud „hluboký stát“ v USA věří, že vyhraje válku s Ruskem, jsme ztraceni bez ohledu na to, ke které straně se hlásíme.

Prezidentští kandidáti, kteří se hlásí nebo se o nich mluví: Michal Horáček, Marek Hilšer, Jiří Drahoš, Martin Stropnický, Jaroslav Kubera. Koho z nich se má Zeman obávat?

Uznání, že každý je za hranicí své odbornosti laikem, patří ke zralé osobnosti. Politika je také odborná sféra. Pokud si někdo myslí, že ho schopnost psát pěkné písňové texty a vydělávat na hazardu kvalifikuje do politické funkce, je naivní. Naivní je myslet si, že soudní voliči budou takové přesvědčení sdílet. Totéž platí o kvalifikaci v chemii a akademických funkcích nebo o pohostinském vystupování v roli organizátora cizineckých legií.

Jaroslav Kubera je inteligentní, vtipný a zábavný, ale má jen okresní formát, ti ostatní nemají ani to. Marka Hilšera neznám ani já. Nikoho z nich se Zeman neobává, o tom vás mohu ujistit. Miloše Zemana nemohou v přímé volbě zradit spolustraníci, může ho zradit zdraví. Soupeř pro Miloše Zemana se teprve hledá. Zdroje jsou. Tedy zdroje peněz na kampaň proti Zemanovi.

Síla a slabost Bohuslava Sobotky

(9. 3. 2017, Parlamentní listy)

Premiér a předseda ČSSD Bohuslav Sobotka nebude mít na sjezdu žádného protikandidáta. Může ho přesto potkat nějaké nepřijemné překvapení a v jaké atmosféře budou delegáti jednat?

Překvapení je vyloučeno, už i delegáti jsou velice pečlivě vybrání, místních organizací, jimž nebyl z okresu dodán správný předseda, velmi ubylo, a pokud existují, nemají většinu v okrese, takže z jimi vedených organizací se nikdo na sjezd nedostane. To ale neznamená, že by ve straně vládla spokojenost, a nevylučuje to, že na sjezdu někdo promluví jinak, než se současnému vedení líbí. Ale bude to naposledy, protože ČSSD je demokratická.

Dotaz na atmosféru souvisí s výrokem vlivného právníka Miroslava Janstý, který je považován za významného zákulisního hybatele sociální demokracie, že jakákoli diskuse je v ČSSD naprosto umrtvená a že strana kvůli svému předsedovi umírá, protože zabetonoval jakoukoli diskusi. Co je pravdy na tomto tvrzení a na hlasech, že jakkoli je Sobotka, řekněme, slabý, mnohé dokáže šikovným způsobem, jak uváděl časopis Týden, zařídít jeho pravá ruka Radek Pokorný?

Jansta řekl to, co je všeobecně známo. Sobotka je silný, a to v disciplínách, které ho udržují na čele strany. Je ovšem slabý v disciplínách, které mohou na čele udržet stranu.

Jak od Miroslava Janstý, tak od šéfredaktora MF Dnes Jaroslava Plesla zaznělo 9. 3. 2017, že kandidátem na předsedu ČSSD by měl být Lubomír Zaorálek, protože je to klasický levicový intelektuál, který umí rozprout diskusi. Co si o jejich doporučení myslíte?

O Lubomíru Zaorálkovi jsem se nedozvěděl nic, zato jsem se dozvěděl, jak si Plesl a Jansta představují levicového intelektuála. Nebo možná jak chtějí, abychom si ho představovali my.

Post v čele strany by měl Bohuslav Sobotka obhájit, ale těžší to může mít Milan Chovanec, jehož vyzývatelem v souboji o křeslo místopředsedy bude Jeroným Tejc. Co by případná větší podpora pro protikandidáta, i kdyby neskončila Tejcovým vítězstvím, mohla přinést? A jaký průběh lze očekávat u volby řadových místopředsedů?

Volby jsou opravdu přísně tajné, ale známé jsou postoje delegátů. Na základě těchto postojů se totiž stali delegáty. Jakákoli podpora, která neskončí vítězstvím, přinese více potíží Jeronýmu Tejcovi. Při volbě řadových místopředsedů to dopadne jako na minulém sjezdu, kde jsem ještě byl jako delegát. Nyní už nejsem členem a nebyl bych delegátem, ani kdybych nevystoupil. Totiž rozdíl v počtu hlasů pro zvolené a nezvolené bude značný. Delegáti jsou znovu na sjezdu svými formálními nebo neformálními šéfy seznamování s práním vedení, které dbá, aby na ně nezapomněli. Mohou si ho vzít za plentu jako tahák.

Bohuslav Sobotka se snaží ČSSD s pomocí Vladimíra Špidly, Tomáše Prouzy a mladých sociálních demokratů směřovat k tomu, čemu se říká liberální levicová linka, častokrát i zelená, možná snad i proimigrační či proněmecká. Jak s tím uspěl a jakou má v tom podporu? Máte poznatky o tom, jak probíhá diskuse mezi liberálně levicovými lidmi, kterými se obklopuje Sobotka, a zbývající částí strany?

Nemám informaci o tom, že by probíhala diskuse, ta neprobíhá již léta. „Zbývající část strany“ je umlčena a dochází k emigraci.

Miloš Zeman se nemýlil, když řekl, že se v politice jezdí buď vlevo, nebo vpravo. Středem se jenom předjíždí. Tentokrát se středem předjíždět nebude. Ostatně je stále nejasnější, co je „levice“ a co je „pravice“. Údajné extrémní získávají popularitu právě proto, že „etablované“ strany nejsou schopny řešit ani problémy, které samy způsobily, a také nemají nejen „plán B“, ale ani „plán A“.

Jaké jsou reálné vztahy mezi předsedou ČSSD a regiony? Existují vážné výhrady k Sobotkově práci v čele strany a lidé se jen bojí o nich mluvit, nebo případné problémy nejsou až tak podstatné?

Předseda potřebuje ovládnout většinu regionů, říká se tomu „získat podporu“. Většinou se spojí Morava s nějakým lidnatým krajem v Čechách a rozdělí si prebendy. Jihočeský nebo Karlovarský kraj jsou většinou irelevantní. Proto máme ve stranách nejvyšší funkcionáře z Moravy, přesto ale Moraváci nadávají na Prahu.

Vážné výhrady k Sobotkově práci existují. Copak by se vám líbil šéf firmy, která vás živí, jestliže svým vedením společnosti ohrožuje vaši budoucnost? Ale v naději na alespoň

krátkou budoucnost budete asi mlčet. Nebo včas odejdete. Nikomu se nechce vylézt ze zákopu.

Říkal se takový vtíp: Jaký je rozdíl mezi ODS a ČSSD? Půl roku!

Průzkumy už delší dobu nepřisuzují sociální demokracii nijak hvězdný výsledek. Lze od delegátů sjezdu čekat spíše to, že budou hlasovat tak, aby udrželi své současné pozice, nebo u nich může převládnout strach, že o ně přijdou, pokud v ČSSD nedojde k nějaké změně, která by mohla přivodit růst volebních preferencí?

Odpověděl jsem částečně v předchozí otázce. Jestliže si Sobotka přivlastnil veškerou moc, pak má také veškerou odpovědnost a patolízalové a nohsledí mu nepomohou. Lidé s touto mentalitou jsou málokdy tvůrčí. Proto si ostatně vytvořili tuto životní strategii.

Jaká je nálada v sociální demokracii ohledně podpory Miloše Zemana jako oficiálního kandidáta ČSSD? Čím by mohli jeho příznivci ve straně projevit na sjezdu svůj potenciál? Nebo budou mlčet a projeví se až po podzimních – nejspíš prohraných – volbách?

Je to takové téma, že se o něm, myslím, pokud možno nebude příliš mluvit. Bude-li se mluvit, bude to kontraproduktivní. Příznivci Miloše Zemana, kteří jsou dosud v řadách této strany, projeví svoji preferenci ve volbách.

Sociální demokracie zveřejnila nedávno návrh progresivního zdanění, což by měla být vlajková loď jejího volebního programu. Od levicové strany to překvapivé není, ale přece jen ČSSD je u moci už více než tři roky a přichází s tím teprve

s výhledem na nové volby. Prosadila vůbec za dobu vládnutí nějaké opravdu zásadní levicové věci?

Je to zoufalý pokus zaujmout. Bude to jako s „bojem proti církevním restitucím“. Navíc na to podruhé nikdo neskočí. Nevěříme nikomu, kdo nedrží slovo, nebo dokonce ani slabiku.

Jak má reagovat běžný sociální demokrat, když za ním přicházejí lidé s dotazy: Proč nejste dost levicoví, proč nepodporujete Zemana, proč neočistíte stranu od korupce a klientelismu, co migrační krize? Nejsou právě tohle důvody, proč ČSSD od minulých voleb tolik ztratila?

Řadový člen strany je v té straně proto, aby mohl manifestovat svůj postoj. Jakmile se musí stydět a chodit vedlejšími ulicemi, ztrácí pro něj členství smysl. Strana zdegeneruje do strany nositelů prebend. A to je konec.

Za levici se dnes vydávají „sluníčkáři“. Rozhodně jí nejsou. Jsou na cestě slepou ulicí. Miloš Zeman není nijak zvlášť levicový. Je liberál. Příliš autenticky levicový ani být nemůže. Na podporu by to nestačilo a téma pravice – levice dočasně ztratilo na významu. Dnes jde o holé přežití.

Stranu od korupce a klientelismu, což je také korupce, vyčistit nelze a ideálů pro uplatnění idealismu se jaksi nedostává. Prohrává strana, která nedokáže vystihnout, co si lidé přejí. To se ČSSD daří stále méně. Tak se prioritami mění na „každý den dobrý“, a tím se vyhlídky ještě zhoršují.

To by se v Brně stát nemohlo

(8. 6. 2018)

V bulharských horách jsem před více než čtyřiceti lety potkal docenta fyziologie rostlin z brněnské přírodovědné fakulty, pohovořili jsme, já jako amatérský entomolog, on jako profesionální botanik. Byl to veselý člověk, z jeho oblíbené písničky si pamatuji slova: „Potůček zurčí v trávě, by zalíbil se krávkě...“. Rozhovor se z hodnocení místního biotopu brzo stočil na Prahu. Poučil mě, že Praha je plná bezcharakterních lidí. Dokládal to ochotou Pražanů nadšeně vítat kohokoli, například Hitlera, a provolávat slávu třeba takovým kreaturám jako byli Hácha nebo Moravec. Opáčil jsem, že se tomu nelze divit, neboť se do Prahy stahují vedle slušných lidí také darebáci z celé republiky, a že se nedá věřit všemu, co takoví lidé píšou do novin a kdysi hlásali ve filmových týdenících. Trval na svém: „To by se v Brně stát nemohlo!“.

Vzpomněl jsem si na něj v poslední době několikrát. Například, když to byla právě Masarykova univerzita, na níž se ujali úkolu rozhodovat o tom, co se smí a co se nesmí psát na internetu, co je správné a co je „konspirační teorie“, a začali se zabývat řešením problému, jak zarazit psaní nesprávných názorů, tedy jiných, než se líbí těm nahoře, kteří je platí. Jistěže i Praha disponuje četnými talenty, ale jak je vidět, v Brně se to stát může. Další povedenou postavou je rektor brněn-

ské Masarykovy univerzity prof. Mikuláš Bek, ostatně jeho předchůdcem v pozici rektora byl současný předseda ODS Petr Fiala, český (moravský) podporovatel Sudetoněmeckého landsmansaftu. Jeho zvolení rektorem to nebylo na překážku, zřejmě spíše naopak.

Nových výšin bylo dosaženo, když nyní brněnský primátor z hnutí ANO Petr Vokřál obdržel Velký kříž za zásluhy od Spolkové republiky Německo, neboť: „Brno se v minulosti omluvilo za poválečný odsun německy mluvícího obyvatelstva po druhé světové válce, každý rok se koná Pouť smíření jako připomínka obětí odsunu“, jak vysvětlil mluvčí Magistrátu. Což o to, zvěřstva poválečných bojovníků za omluvu stojí. Chybí ovšem účinná lítost ze strany Německa. Jejím projevem by mělo být zaplacení válečných reparací. Prý to nejde. Ale pak by mělo nejít se omlouvat. Takto to vypadá, že druhá světová válka byla nepatrnou epizodou v odsunu Němců z Československé republiky.

Tohoto dojmu má být dosaženo a právě za vytváření asymetrické vstřícnosti byl pan primátor odměněn. Jak je patrné, ANO, jako firma podnikatele Babiše, potřebuje talenty všeho druhu podobně jako firma Limonádového Joea. Prostě i Brno je dost velké, aby se v něm mohl nakumulovat dostatek talentů. Takže se stát mohlo, pane docente. Komu se chtějí zalíbit, je zřejmé, kráva to jistě nebude.

Prof. Drahoš je popleta

(13. 7. 2018)

Prof. Jiří Drahoš k jednání o vyslovení důvěry vládě napsal: „Smutný den pro českou demokracii. Padesát let po srpnové invazi a téměř třicet po sametové revoluci máme komunisty zpět u moci. Mají poslanci ANO a ČSSD vůbec nějaké výčitky svědomí, že jim to umožnili?“ Ale pane Drahoši, u moci je pan Ing. Babiš, nikoli komunisté. ANO a ČSSD nepomohly k moci komunistům, ale naopak. Ostatně jací to jsou komunisté, když podporují vládu miliardáře?

Poslanci KSČM byli do Poslanecké sněmovny řádně zvoleni v demokratických volbách. U moci jsou v tom smyslu, že mohou hlasovat jako ostatní demokraticky zvolení poslanci. Jestli ono to není tak, že někteří voliči prostě chtěli KSČM v Poslanecké sněmovně, zatímco ne dost voličů chtělo prof. Drahoše na Hradě. To je demokracie. Měli snad poslanci ANO a ČSSD volat na poslance KSČM: „Nepodporujte nás! My nechceme, aby naše vláda dostala důvěru! Chceme nové volby!“

Pokud by se voličům více líbily Drahošovu srdci blízké strany STAN, TOP09, ODS, KDU-ČSL, mohli sestavit vládu a vybavit ji důvěrou oni. Jenže tak to nebylo přes usilovnou snahu mainstreamových médií.

Asi bude nutno umlčet ostatní politické strany, zavést cen-

zuru, atd., jako na Ukrajině nebo v Turecku. Komunisté by byli ve vězení a nikoho by podporovat nemohli. To by byl pro pana Drahoše radostný den české demokracie! Kdyby se stal prezidentem, jistě by takovou šťastnou demokracii podpořil. A neměl by žádné výčitky svědomí – 100 let od založení Československa a 80 let od jeho zániku.

Veřejnoprávní média nemají nárok na „svobodu“

(2017)

Slova „svoboda“ a „nezávislost“ médií znějí velmi pozitivně, slovo „džungle“ zní poněkud děsivě a negativně, ačkoli je to totéž, tedy prostor bez pravidel, bez omezení, kde vládne „právo“ silnějšího. Ve veřejnoprávních médiích je to ten, kdo je ukradl, naplnil skutkovou podstatu krádeže, tedy „zmocnil se věci s úmyslem nakládat s ní jako s vlastní“. Ten pak žádá „svobodu“, tedy nebýt omezován, neřídít se žádnými pravidly a prostřednictvím svých redaktůrků trvale zasahovat do věcí veřejných. Jedná se o svobodnou zvěř. Veřejnoprávní média mají patřit lidu, a proto mají sloužit lidu šířením pravdivých informací a organizováním veřejné vyvážené diskuse. Místo „svobody“ by se veřejnoprávní média měla řídit přísnými pravidly, být pod trvalou kontrolou vyváženosti na základě objektivního monitorování. Dezinterpretovat události, tajit důležité věci a zvát si pouze názorově spřízněné „odborníky“, to je právě ta „svoboda“, která veřejnoprávním médiím nepřísluší. Nesmějí být „svobodná“, musí stejně jako státní úředníci a ústavní činitelé konat pouze to, co jim zákon ukládá.

Naproti tomu neveřejnoprávní média, tedy soukromá, patřící soukromým společnostem, spolkům či blogy jednotlivců musí zůstat naprosto svobodná, tedy jako každý občan. Ten,

na rozdíl od veřejného činitele, může konat cokoli, co mu zákon nezakazuje. Tato média tedy vůbec nemusí být objektivní, mohou být zcela jednostranná a naprosto nevyvážená. Pokud šíří nepravdivé informace, činí tak na vlastní riziko, mohou být usvědčena a potrestána. (To se ovšem prakticky týká jen těch slabších. Silnější vedou spor do naprostého vysílení strany žalující.) Svoboda platí stejně pro mediální magnáty Bakalu, Babiše, Křetínského, stejně jako pro posledního blogera. Každý má právo nečíst, nedívat se, neposlouchat podle vlastního výběru. Každé médium má právo se zesměšnit, ztrapnit a zaniknout. Veřejnoprávnímu to nehrozí, proto se nemá co ohánět „svobodou“. Svobodná média by měla mít povinnost uvádět, komu patří, kdo za ním stojí (majitelé a většinou akcionáři).

Mocným jednotlivcům se demokracie nelíbí, i když se jí zaklínají na každém kroku, proto „demokraticky“ vytvářejí pravidla k jejímu potlačování. Cenzura existovala za Rakousko-Uherska, za „svobodné“ první republiky (Zákon na ochranu republiky), o Protektorátu darmo mluvit, existovala i za socialismu (pod hrozbou sankcí a nezaměstnanosti existovala masově autocenzura stejně jako dnes). Nyní se intenzivně připravuje zavádění cenzury – samozřejmě pod praporem všeobecného dobra, „pravdy“, boje proti fejkům a dezinformacím. V prvních řadách bojovníků za nesvobodu médií jsou samozvaní zneuživatelé „svobody“ z veřejnoprávních médií. Jejich spolubojovníky jsou neziskovky podporované „státem“ (což je jasné zneužití moci) a dokonce ze zahraničí, například panem Sörösem, který by do věcí lidu této země neměl strkat rypák, ale je mu to umožněno.

Svoboda neveřejnoprávních médií a povinnost veřejnoprávních médií činit pouze to, co jim zákon ukládá, to jsou zásady naprosto klíčové pro demokracii bez přívlastků (nikoli

„liberální“, tedy „svobodnou“, kde platí zákony džungle).

K hlavním cílům trvalého boje za demokracii bez přívlastků proto patří obhajoba svobody médií s výhradou týkající se médií veřejnoprávních, které „svobodné“ být nesmějí.

Jak například vypadá vysílání České (veřejnoprávní) televize, vystihl tento anonymní komentář:

„Každodenní program ČT 24 se skládá z těchto témat: Obrovské úspěchy demokracie po roce 1989, boj proti komunismu, nenávisť vůči Rusku, chválení migrace, napadání Zemana, vystoupení Kalouska, které nesmí chybět v žádných zprávách, poučování o vyspělosti západních států a zvýrazňování naší zaostalosti vůči tomuto vyspělému Západu, vynášení Havla do nebes, každodenní vystoupení politologa, který toto všechno potvrdí a pochválí ČT 24, že brání lživými informacemi naši demokracii.“

Bohužel to není příliš velká nadsázka. Co tedy žádat? Přísnou kontrolu veřejnoprávních médií! „Rady“ jsou voleny tak, aby byly dosti bezzubé při vymáhání naplnění zákonů, kterými se mají veřejnoprávní média řídit. Nové návrhy, podle nichž mají být do rady členové nominováni váženými institucemi společenskými, vědeckými, kulturními, církevními jsou ještě daleko horší než současná praxe.

Těm, kteří veřejnoprávní média ukradli, jsou monitoring a analýza obsahu vysílání lhostejné. Trvám na tom, že důležitost kontroly naplňování povinností veřejnoprávních médií je tak velká, že členové rady mají být voleni ve všeobecných rovných přímých volbách podobně jako do Poslanecké sněmovny PČR.

Při neplnění povinností musí následovat sankce. Ti, kteří se snaží zavádět cenzuru, musí být veřejně ostrakizováni.

Zeman nepanáčkuje na zapískání

(6. 1. 2019, Parlamentní listy)

Rok 2018 byl na domácí politické události dost bohatý. Volili jsme prezidenta, konaly se komunální a senátní volby, vznikla nová vláda. Čím to, že i druhá přímá volba hlavy státu vyvolala takové emoce jako první zvolení Miloše Zemana? Je to způsobem volby, že je do ní každý občan vtažen na rozdíl od předchozího parlamentního rozhodování, nebo je to především osobou vítěze?

Prezident je mimo jiné symbolická figura. A ONI pomalu ztrácejí půdu pod nohama. Porazit Miloše Zemana byl proto JEJICH náležitý zájem. Jenže- jak se ukázalo- nejméně vadit šéfům akademických ústavů a rozdělovat peníze v Akademii věd není kvalifikace postačující pro oslovení váhajících voličů. Hezky to vystihla jedna moje bývalá kolegyně: „Nikdy by mě nenapadlo, že budu muset volit Miloše Zemana.“ ONI ještě mnohé ovládají, zejména Český rozhlas a Českou televizi, ale mohli se přesvědčit, že ani to nestačí.

Mně dělají starosti příští volby. Najdeme důstojného kandidáta, nebo strpíme nějakého „kisku“? Miloš Zeman společnost nerozděluje, ta je rozdělená a nevím, jaké vnější ohrožení by muselo nastat, aby byla sjednotitelná. Současný prezident je při všech výhradách osobou, která nepanáčkuje na zapískání. V Evropské unii patří k výjimkám. Naštěstí, ale stačit to nebude.

Pokud jde o protesty proti své osobě, s prezidentem si vůbec nezadal premiér Andrej Babiš. Jeho kritici mu mimo jiné vyčítají předlistopadovou minulost, kauzu Čapí hnízdo, střet zájmů a evropské dotace pro Agrofert v době, kdy stojí v čele vlády, kumulaci politické, ekonomické a mediální moci, ale i to, že se jeho kabinet opírá o podporu komunistů. Svě odpůrce rozlítli i prohlášením, že nikdy neodstoupí. Diskvalifikuje ho něco z uvedeného z výkonu funkce premiéra, nebo jako vítěz voleb a s důvěrou Sněmovny má na tuto funkci „právo“ a pouliční protesty proti němu jsou bezpředmětné?

Nepatřím k obdivovatelům krajně pragmatického premiéra. Celý život dokázal být zadobře s každým, kdo pro něj byl důležitý, a perfektně ovládá „má dáti – dal“. To je program, se kterým může být úspěšný podnikatel, ne země. Před listopadem byl pro Andreje Babiše důležitý někdo jiný, s někým jiným bylo třeba být zadobře. Pamatujeme si vtip z tehdejší doby: „Jak se máš?“ „Výborně!“ „To musíš být pěkná svině!“ I dnešní doba má své slovy Karla Kryla „skromný úředníky“ a také dojiče systému, ovšem ty mladší bez minulosti. Z Čapího hnízda nic nebude. A když v čele vlády může být miliardář, proč by nemohl požívat „rovných práv“? Miliardář má v politice střet zájmů už z definice. Většině miliardářů stačí řídit běh věcí ze zákulisí a starají se jen o svůj kšeft.

Říci v pravou chvíli „Nikdy neodstoupím!“ je přece krásně demoralizující pro soupeře. Rozlíčení je ještě víc shazuje... Nemáme zákon, který by miliardářům zakazoval koupit si vlastní politickou stranu. V antických Athénách mohl být ostrakizován každý, jehož vliv by ohrožoval demokracii. Jenže Andrej Babiš dělá, co může, a drtivě vítězí. Ani nepotřebuje překračovat demokratická pravidla. Čím více se jeho oponenti vztekají, tím více ukazují svoji neškodnost. Každý má

právo ANO v demokratických volbách porazit. Jenže tradiční pravice už dokázala, co dokáže, tradiční levice dokazuje, že ustoupila natolik, že už nemá co nabídnout, a tak zbývá Velký Pragmatik, nedostatečně diagnostikovaní Piráti a mainstreamem ostrakizovaný Okamura. Skutečných osobností pramálo. Přitažlivý program není vidět. V případě jedněch neexistuje, v případě jiných není na očích.

Jak lze na první rok vládnutí kabinetu Andreje Babiše pohlížet? Bylo líp, jak slibuje slogan hnutí ANO? Projíždáme budoucnost, jak státní rozpočet a údajné rozhazování vlády tepe opozice?

ONI budoucnost prožrali už dávno, dnes už se jen paběrkuje. V některých ohledech může být líp, v jiných a pro jiné bude hůř. Jak se říká, sliby se slibují, blázni se radují.

Prezident a premiér jsou nejčastěji zmiňováni, když se mluví o tom, že česká společnost je rozdělená. Byla v minulosti svornější? Jsou Miloš Zeman a Andrej Babiš viníky, že národ není jednotný? Nebo ti, co se nedovedou smířit s prohrou? Nebo média, která spory a konflikty ještě více podněcují? Nebo někdo jiný?

Společnost byla, je a bude rozdělena zájmy. Nové je jen to, že stále více lidí si své zájmy uvědomuje. Probrali se z fascinace velkými slovy a nereálným očekáváním. Těžko dnes přijít s uvěřitelnými sliby. Většinu národa, dokud je ještě alespoň trochu národem, sjednotí spíš pocit reálného ohrožení. Ohrožení zde je, pocit zatím u podstatné části populace chybí. Snaha aktivistických médií, která ovládají ONI, se mi jeví jako kontraproduktivní. Jak se říká ve skupinové psychoterapii, zatím dochází k „městnání tenze“.

Podobné lamentace jako nad rozdělenou společností zaznívají i nad tím, že je naše demokracie v ohrožení. Vnímáte rovněž takové nebezpečí, a v čem především spočívá?

Demokracie je v ohrožení vždy. Jak pravil, tuším, Pinochet, demokracie má v sobě zárodek svého zániku. „Demokracie“ se jeví jako demokracie, pokud nejsou zájmy skutečně mocných identifikovány jako rozporné se zájmy lidu. Pak začne demokracie vadit, už ji nelze předstírat. Andrej Babiš to, co zbylo z demokracie, neohrozí, ani kdyby chtěl, Miloš Zeman demokracii ohrozit nikdy nechtěl, bez ní by nebyl zvolen, demokracii neohrožují ani ti, kteří nechtějí respektovat, že byl demokraticky zvolen. Ohrožení demokracie přichází od špiček nadnárodních korporací a od těch, kteří jim vědomě či nevědomě slouží.

Z volených zástupců lidu jsou v Česku bezesporu nejvíce stranou pozornosti europoslanci. Jen ve chvíli, kdy někteří z české jedenadvacítky hlasují spíše v zájmu Bruselu než vlastní země, nejčastěji jsou zmiňováni Jaromír Štětina, Stanislav Polčák či Luděk Niedermayer, se o ně trochu zvýší zájem. Co si o našich zástupcích v Evropském parlamentu myslíte?

O některých si nemyslím nic dobrého, například o těch jmenovaných. Jak napsal Gabriel Laub: „Posaďte je do první řady a budou tleskat čemukoli.“ Některým europoslancům bych dal spíše plusové znaménko a některé blíže neznám. Osobně znám jen některé, nejvíce Jana Kellera, který tam napříště, bohužel, už nebude.

Koncem května se uskuteční volby do Evropského parlamentu. Jsou v české společnosti takové nálady, aby poslala tentokrát

do Bruselu sestavu bez eurohujerů, případně minimalizovala jejich počet, a zvolila takové zástupce, kteří by hájili hlavně její zájmy?

Europoslance nominují politické strany. Teoreticky mohou vzniknout nějaké nové, ale je vyloučeno, aby získaly potřebný vliv. V ČR se už nic převratného nestačí stát. Nečekám významnější změnu. Tu by mohla představovat SPD, ale bude systematicky upozadována. Největší příležitost k manipulacím veřejným míněním „českého národa“ stále mají Český rozhlas a Česká televize, tedy ti, kteří se jich zmocnili a nakládají s nimi, jako by byly jejich.

Vzhledem k nástupu nejrůznějších hnutí v členských zemích EU, která nyní Unii nejsou příliš nakloněna, je reálné, že by se Evropská unie z nynějšího chrliče příkazů a zákazů mohla změnit v něco, co by svým členům dalo více volnosti a povolilo jim trochu tu svěrací kazajku?

Ne, to není reálné. Vládcí Evropské unie se dosazují sami a nezmění se. Dokážou ale svým chováním vyvolat velkou nelibost, a ta už nejméně dva roky narůstá. Rozpad EU je ale záležitostí řady let, i když rozkol existuje a rozpad už začal. Oni jsou jasně odhodláni zničit národní státy a od toho neustoupí.

Česká republika čelí už nějakou dobu kritice z EU, že se „nestaví dobře“ k migrační krizi. Dokonce belgický premiér Charles Michel týden před svou demisí prohlásil, že země V4 svým postojem k migraci vyvolávají otázku, zda by měly zůstat v schengenském prostoru. Česko bylo jednou z pěti zemí, které hlasovaly proti přijetí Globálního paktu OSN o migraci, pakt o uprchlících ale podpořilo, ačkoli měl Andrej Babiš jiný

názor než ministr zahraničí Tomáš Petříček. Jak si tohle vysvětlit? Není to signál ke změně českého postoje k těm, kteří přicházejí nyní do Evropy ze Sýrie, z Afriky i odjinud, a byla by taková změna namístě?

Země V4 možná vypadnou ze schengenského prostoru, ale ještě dříve to, co zbývá z Belgie, přestane být Belgií. Pakty jsou deklarace. Důležité je, co se stane, až vznikne tlak na praktické naplňování deklarací. Andrej Babiš se po stopadesáté v životě snaží, aby se vlk nažral a koza zůstala celá. Petříček se jen snaží, aby se vlk nažral. S vlkem stojí a padá. Odpor proti masovému příchodu neuplatnitelných a už i jen tím nebezpečných lidí se nezmírní. Naopak. Propagátoři imigrace začnou zalézat do děr. O to bych se vsadil.

Šéf české diplomacie Tomáš Petříček sklídl koncem roku z vícero stran kritiku za vyjádření svého úřadu, že české ministerstvo zahraničí považuje zákon o banderovcích za záležitost Ukrajiny. Jeho spolustraní a bývalý první místopředseda ČSSD Michal Hašek reagoval, že se jako občan České republiky za takové stanovisko stydí, protože je urážkou obětí banderovců za války i po válce, včetně Čechů a Slováků. Jak na vás dodatečně jmenovaný ministr za dva a půl měsíce ve funkci zatím působí?

Sdílím stanovisko Michala Haška, a to bez ohledu na oběti banderovců v Čechách a na Slovensku. Stačí oběti polské, ruské a židovské, stačí evidentní fašismus a kolaborace s nacismem. Pan Petříček na mě působit nemůže, ani já bohužel nemohu působit na něj, jinak bych působil, aby zmizel.

Co byste přál České republice do nového roku? Kam bychom měli v roce 2019 směřovat?

Měli bychom co nejvíce zůstat národním státem. Nemíním národ ve smyslu genetickém, to je zejména ve střední Evropě naprostý nesmysl. Myslím „politický národ“, myslím lidi, kteří se hlásí k tradicím národní kultury a chtějí nadále tvořit komunitu, která zastává společné zájmy na společně obývaném území. Měli bychom, co nejvíce to půjde, prosazovat „politiku všech azimutů“ a nenechat se vtáhnout do her velmocí.

To znamená co nejvíce se zbavit jejich sluhů. Přál bych České republice, aby se to podařilo, protože jinak dlouho nepřežije.

K demokracii patří také odpovědnost k celku

(10. 6. 2019, E-republika)

Jak vidíte současný systém u nás, jak vidíte perspektivy naší demokracie a v čem vidíte rizika a příležitosti jejího dalšího vývoje?

Demokracii nelze pojímat tak, že buďto je, nebo není. Je jí buďto více, nebo méně. A existuje-li vůbec, tak zaplat'pánbůh za to, a čím je jí více, tím lépe. Jde o odpovědné rozhodování informovaných občanů. Současně však demokracii neztotožňuji s chaosem, kdy si každý dělá, co chce. K demokracii patří také odpovědnost k celku. Démos znamená lid a ten má smysl jako celek. Myslím, že v současné době je demokracie dost na to, aby lidé, kdyby chtěli, byli motivováni a informováni, mohli hájit svoje zájmy. Není to tak, že by demokracie byla potlačena do té míry, že by se nemohly uplatnit zájmy lidí a demokratické procesy.

Nicméně veřejnost je často ovládána pseudoproblémy, které jsou nabízeny sdělovacími prostředky. Nevěnuje se dostatečná pozornost vývoji procesů, které se vyvíjejí pomalu, jako je například degenerace školství, vzdělávání, výchovy, kultury, čímž mám na mysli především to, čemu se dnes říká

umění. Nechci to zjednodušovat, ale domnívám se, že dnes už jde spíše o snahu provokovat, než vést k zamyšlení. Kromě toho je tady významný nejen pozitivní, ale i negativní vliv digitálních technologií. Profesor Manfred Spitzer, který napsal knihu *Digitální demence*, podle mého názoru velmi přispěl k uvažování o této problematice, protože poukázal na to, že řada zejména mladých lidí dnes žije mimo realitu, že ta možnost komunikovat snadno pomocí elektronických prostředků vede k ochuzení komunikace, ke snížení bezprostředních kontaktů mezi lidmi.

A protože významná část bezprostřední komunikace probíhá na emocionální úrovni neverbálně, tak ti lidé, kteří jsou o to ochuzeni, se neučí, jak chápat vnímání a prožívání jiných lidí, čímž se snižuje jejich schopnost účelně komunikovat ve společnosti. Zhoršily se vztahy mezi lidmi, snížila se vzájemná důvěra, zvýšila se agresivita. To jsou procesy, kterých bychom si měli všimnout, a myslím si, že pokoušet se je ovlivňovat je ve veřejném zájmu.

Mluvil jste o dlouhodobých procesech. Velké téma pro SPD je migrace a přistěhovalectví. Mně v té probíhající diskusi vadí, že se vůbec netýká podstaty, kterou jsou demografické problémy. Pokud nás ubývá, tak se logicky uvolňuje prostor pro migraci. Pokud bude ubývat původních obyvatel, bude se uvolňovat prostor pro nově příchozí. Není to vlastně přirozený proces?

Já s tím naprosto nesouhlasím. Tady nikde není řečeno, že tato země je určena pro 10 milionů lidí. Na tomto území bylo už na konci 19. století 11 milionů lidí a například ve 13. století tady bylo třikrát víc lidí než ve století patnáctém v důsledku změny klimatu, morových ran, válek apod. Tedy to, že by tato země byla dimenzovaná na nějaký počet obyvatel, a my bychom

měli rezignovat na starost o vlastní populaci a přijmout názor, že je nám jedno, kdo a odkud sem přichází, hlavně když tady bude 10 milionů lidí, je chyba. Já jsem přesvědčen o tom, že jsme dědici nějakých kulturních tradic, které jsme povinni přinejmenším uchovat, a pokud možno i rozvíjet, a že pokud sem budou přicházet lidé, kteří nejsou schopni ani ochotni být nositeli těchto tradic, tak bychom to měli vnímat jako problém k řešení a měli bychom tento druh migrace odmítat.

Kromě imigrace tady dochází taky k emigraci. A vypadá to tak proto, že tato země je záměrně udržována v chudobě ve srovnání se Západem, a tak odsud odcházejí lidé, kteří mají příležitost v jiných zemích dosáhnout většího ekonomického ocenění, a hrnou se sem naopak lidé, kteří hledají uplatnění v nízkokvalifikovaných zaměstnáních, anebo chtějí parazitovat na našem sociálním systému. Takže my bychom se neměli starat jenom o to, kdo sem přichází, ale měli bychom se také starat o to, kdo odtud odchází. A měli bychom se starat o to, aby lidé měli motivaci tady zůstat, a neměli bychom krčit rameny nad tím, že sem lidé přicházejí, protože jsou chudí, a odcházejí, protože se tady nemohou mít lépe a nedá se s tím nic dělat.

Vidím to tak, že se máme starat sami o sebe, o vlastní populaci. Porodnost není dána geneticky, ale jsem přesvědčen, že je dána, jakkoli nad tím lidé krouť hlavou, zejména mírou nejistoty, kterou mladí lidé mají. Dnes je obtížné najít trvalého partnera, protože partneři se nechtějí vázat. Nevědí, zda by zplození dětí pro ně neznamenal osobní katastrofu v případě, že by ztratili zaměstnání atd. Plodnost je kvůli tomu oddalována do vysokého věku, někdy do nekonečna. Podle mého názoru se to dá změnit, tak jako se to změnilo v 50. letech ve Francii. Francie začala v meziválečném období populačně upadat, a protože to vláda vyhodnotila jako významný problém, tak po válce podporovala různými programy porodnost,

aby došlo ke stabilizaci populace. My neodmítáme imigraci, ale odmítáme imigraci lidí, kteří nejsou schopni ani ochotni být nositeli naší kultury, natož se stát někým, kdo ji rozvíjí.

Jaká ekonomická opatření by měla být přijata v případě, že SPD získá větší vliv, či se dostane do vlády?

Já nejsem ekonom a nechci to dokazovat nějakými rádo-by ekonomickými analýzami, nicméně si myslím, že u řady zemí, které se úspěšně ekonomicky rozvíjely či rozvíjejí, například poválečné Japonsko nebo současná Čína, byl zásadní vliv politické moci, která podporovala ekonomický rozvoj, dávala příležitost vlastnímu podnikání, nikoliv jen, že do té země přichází odněkud kapitál a my všichni tleskáme, jak je to úžasné, že jsme bydleli ve vlastním domě a teď bydlíme v domě, kde platíme nájem, protože někdo byl tak laskav, že si koupil náš dům.

Takže bychom měli mít možnost podporovat vlastní průmysl, což EU vylučuje. My nesmíme dávat práci našim firmám, my nesmíme upřednostňovat vlastní firmy, vlastní výrobky, nesmíme podporovat perspektivní obory, ve kterých je vyšší přidaná hodnota. Jediné, co smíme, je udržovat se na té nejnižší úrovni, na níž jsme, a být příležitostí pro zahraniční majitele montoven, aby tady zaměstnávali lidi s nízkou kvalifikací, nízkými mzdami, a aby sem do těch montoven také přicházeli lidé s nízkou kvalifikační úrovní. To smíme. Takové omezení je nepřijatelné.

Jak vidíte otázku vlastnictví podniků, je možné, aby stát sám podnikal? Existuje v SPD nějaká snaha o podporu družstevních forem podnikání, nebo jde jen o podporu domácího soukromého kapitálu?

Domnívám se, že tuto oblast čeká základní diskuse, a to z toho důvodu, že mají být uplatněny různé pohledy. Národní komunita, jak jsem ji definoval, by se měla rozvíjet jako celek. Pokud se bude uplatňovat pouze hledisko drobných podnikatelů nebo naopak velkých firem, nebo budeme zdůrazňovat, že tady je hodně lidí, kteří se nejsou schopni uživit vlastní prací, tak se nikam nedostaneme.

Genetickým kódem hospodářského stavu země je daňový systém. Země se rozvíjí podle toho, jak je kdo daňově zvýhodňován či znevýhodňován. U nás převládají nepřímé daně, které vedou k tomu, že ti, kteří potřebují jíst, tedy všichni, platí DPH, zatímco daň z majetku u nás fakticky neexistuje, s výjimkou daně z nemovitosti, která je příjmem obcí.

To je dle mého názoru chyba a je potřeba se nad tím zamyslet. Cílem nemá být zvýhodnění jedné skupiny, ale rozvoj celé národní komunity, která se může rozvíjet tak, aby v ní všichni našli uplatnění. Program SPD v tomto ohledu ještě zdaleka není dopracován. Žádná strana hodná toho jména nemůže svůj program pokládat za definitivní a neměnný a musí přihlížet k podmínkám, jak se mění a jak se vyvíjejí potřeby a orientace občanů. Koneckonců nebudu zastírat, že jsem byl kooptován do tohoto politického hnutí, abych poněkud rozšířil názorové spektrum, protože na SPD je nahlíženo jako na krajní pravici, což, když si přečteme program, je pochybné označení.

A já se rozhodně ke krajní pravici nehlásím a nikdo, kdo mě zná, mě tak nevnímá. Samozřejmě, někdo vyhrabe Mein Kampf, kde se taky mluví o nositelích kultury a ducha. Hitler pokládal „Árijce“ za nositele kultury, nebo dokonce za tvůrce kultury, a tvrdil, že některé národy jsou bořiteli kultury, například Židé. My ovšem respektujeme všechny národy, ale chceme rozvíjet svoji vlastní kulturu v zájmu celé Evropy i celého

světa tak, abychom se jako Češi mohli uplatnit v konkurenci s jinými národy. S fašismem nemáme naprosto nic společného.

Kromě politiky se věnujete i publicistické činnosti na webu Nová republika. Ta se ocitla na seznamu tzv. dezinformačních webů. Jak vnímáte tuto věc?

Před několika hodinami jsem u tohoto stolu mluvil se dvěma novinářkami, které mi položily stejnou otázku. Já jsem jim na to odpověděl, že žádný takový seznam neuznávám, nepokládám ho za autoritativní a odmítám ho. Ony argumentovaly tím, že je to přece seznam Ministerstva vnitra. Tak jsem konstatoval, že žádný seznam Ministerstva vnitra neexistuje, že MV si nemůže dovolit žádný takový seznam vytvářet a také ho nevytváří, protože existuje kompetenční zákon, který popisuje, co je úlohou kterého orgánu státní správy. Státní správa smí konat pouze to, co jí zákon ukládá, nikoli to, co se ministři zachce.

V kompetenčním zákonu nikde není napsáno, že by Ministerstvo vnitra mělo vytvářet nějaké seznamy dezinformačních webů. Čili MV, a to je také do nebe volající, spolupracuje s neziskovými organizacemi, které pod jakousi záminkou uchování blíže nedefinovaných evropských hodnot vyhledávají ideové nepřátele, které označují za nositele dezinformací. Já jsem před nedávnem viděl v televizi pana Františka Vrábela, který za pár milionů pro některé instituce zde a údajně i ve Spojených státech a v jiných zemích provádí analýzu médií a tam prý vyhledává dezinformace. Z toho jeho žvanění o tom, jak ty dezinformace vyhledává, bylo naprosto jasné, že se vůbec o dezinformace nejedná.

Dezinformaci definuji jako informaci, která je chybná nebo ještě spíše úmyslně zavádějící. Ale z těch případů, které on

uváděl, bylo zřejmé, že se jedná o jiné názory, než jsou názory žádoucí pro zadavatele zakázky pro firmu pana Vrábela. Jde o potlačování cizích názorů. Prý nejde o cenzuru, pouze lidé prý mají být varováni, že čtou něco, co je „dezinformace“. Já si myslím, že toto je v zemi, která si říká demokratická, nepřijatelné, že tím končí demokracie. S jediným přípustným názorem končí diskuse a končí demokracie. To mi, a to jsem taky řekl těm novinářkám, velmi připomíná ministerstvo pravdy z románu „1984“ George Orwella, kde jacísi úředníci určují, co je zrovna teď konkrétně pravda, a to ostatní musí být smazáno a nositelé likvidováni. Není pravda, že upozornění, že něco je „dezinformace“, není sankce. Je to nepřijatelná sankce. Jde o formu cenzury, která není předběžná, ale dodatečná. A to označení, že je něco dezinformace, je samo dezinformací, protože to je přesně ta informace, u níž nelze nic doložit, je nepravdivá a zavádějící. Takže pan Vrábek šíří dezinformace a je za to placen, zjevně z našich daní...

...a ze zahraničí...

A ze zahraničí, čili to je naprosto zásadní problém, který by neměl unikat naší pozornosti a se kterým je potřeba se vyrovnat. Pan Vrábek je hochštapler, darebák, protože není hlupák, ví dobře, co dělá. Je to cynické, je to protidemokratické. Nejsem právník, abych posoudil, nakolik je to protizákonné, ale myslím si, že to omezuje základní demokratická práva a svobodu slova. A mně právě ty novinářky, protože si to přečetly v Evropských hodnotách, řekly, že přece Nová republika je šířitelem dezinformací, neboť pan Janda tam v nějakém blábolu napsal, že já pochybuji o tom, že Ruská federace sestřelila letadlo nad Ukrajinou.

A to už neřekli, že důvodem mých pochybností je, že pro to Ruská federace neměla žádnou motivaci, protože sestřelení

toho letadla pro ni nemohlo být nějak prospěšné. To vůbec není informace, to je názor. Já přece jenom vyjadřuji svoje pochybnosti o něčem, to je komentář, to není žádná zpráva. Když o té události někdo referuje, tak to je informace, kdežto když já se k informaci vyjadřuji, tak je to komentář a názor. A pokud jej někdo označuje za dezinformaci, tak je to vlastně snaha vyloučit jiný názor. Prosadit tady tvrzení, že údajně bylo dokázáno, což není pravda, že to letadlo sestřelili Rusové. Dokázáno to dodnes nebylo. Zato je jasné, komu to mělo posloužit.

Myslíte, že to bude mít nějaký další vývoj? Podle mého názoru jde o široce založenou věc, kdy spolupracují masmédia hlavního proudu, neziskovky, teď se do toho zapojila i soukromá firma pana Vrábela. Já to vidím jako organizované úsilí, jak snížit čtenost nepohodlných webů.

Já nepochybuji, že to bude pokračovat, zejména když na to nebudeme reagovat a když z toho neuděláme zásadní politické téma.

A jak na to chcete reagovat?

Je potřeba poukazovat na to, že se jedná o jednoznačné potlačování svobody slova, protože ke svobodě slova patří to, že vyjadřuji jakékoliv vlastní názory. Jestli je někdo považuje za nesprávné, je lhostejné a konstatování, že některé názory jsou nebezpečné, že jsou to projevy nenávisti, je nepodstatné, protože oni také vyjadřují nenávist a jsou velmi nebezpeční.

Ke každému vyjádření může patřit nějaká emoce. Nenávist je emoce. Jestliže se někdo vyjadřuje tak, že je to v rozporu se zákonem, například označuje konkrétní osoby, které by měly být likvidovány, a je potřeba to brát vážně, není to jako

žvatlání pana Cibulky, tam za to nastupuje nějaká trestní sankce, ale pokud někdo vyjadřuje názory, které nejsou návodem k trestné činnosti, tak nikdo nemá právo je potlačovat. Na to je potřeba poukazovat. Ti bojovníci proti „hate speech“ jsou nejnenávislivější ze všech, z těch ta nenávist přímo kape.

Ještě jednou gratuluji ke zvolení do Evropského parlamentu a děkuji za rozhovor.

V předvečer státního svátku

(16. 11. 2019, Parlamentní listy)

V neděli nás čekají oslavy 17. listopadu. Zdá se, že mezi lidmi ubývá nadšení a přibývá pochybností. Proč někteří lidé neochvějně věří ve správnost polistopadového systému a jiní se mu posmívají nebo tvrdí opak?

Na jedné straně získávají občané stále více reálných zkušeností, na druhé straně jde o osobnostní záležitost. Víra má oproti skeptickému pozorování světa výhodu, že zbavuje člověka úzkosti, což je příjemné. Rozhodnete se, že věci jsou tak, jak se tvrdí, přijmete argumenty podporující víru a máte po starostech.

Někteří lidé naštěstí konfrontují dosavadní přesvědčení s reálnými fakty a úsudek opravují. Dospívají k jiné víře, která ovšem není slepá a dá se měnit. Opravdu existuje osobnostní dimenze umožňující brát v úvahu realitu a opouštět dosavadní závěry. To je štěstí pro lidstvo, protože slepá víra a její nositelé vedou společnost do záhuby.

Oslavy připomínají nutně stále více oslavy třicátého výročí „Vítězného února“ nebo dřívější První máje. Tehdejší propagandu vystihoval lidový vtíp: „Lid budeje a lidi na to serou.“ I dnes věří propagandě stále méně lidí.

Dají se srovnat přístupy propagandy minulého režimu s dnešní praxí?

Propaganda nemůže být v podstatných rysech jiná, než jaká byla v minulém režimu. Vyzdvihuje pozitiva, byť i velmi relativní, současného režimu a zveličuje negativa toho minulého. Poukazuje na úspěchy, ignoruje nebo bagatelizuje problémy. Stejně se chovala propaganda v minulosti, stejně se chová teď. Zesměšňuje se minulost, nekriticky se velebí současnost, vybírají se statistiky, které se hodí, a interpretují se, jak se hodí. Varuje se před relativizací úspěchů, zpochybňují se pochybnosti.

Propaganda je obrana před realitou, již část občanů vnímá. Čím více občanů realitu vnímá, tím je na tom propaganda hůře. Proto musí režim, chce-li se udržet, přistoupit k sankcím za šíření „nepřátelské propagandy“, což může být opačná propaganda nebo také zcela pravdivý obraz skutečnosti. To vše současná propaganda zahrnuje pod pojem „fake news“. Režim totiž sám sebe těžko mění. Příliš mnoho lidí je korumpováno v jeho službách, nebo jsou to držitelé moci, kteří mohou přijít o všechno.

Ti chytřejší se snaží o „mírnou změnu v mezích zákona“ nebo o ní alespoň mluví, aby udrželi svoje postavení. Obvykle jich bývá příliš málo a vývoj směřuje ke konfliktu. Po něm nastane buď převrat (latinsky *revolutio*), nebo „normalizace“.

Zaznamenáváte omezování volnosti projevu?

Cenzuru vidíme od počátku listopadové revoluce, tedy převratu. Měla různou podobu. Nejdřív byli z nástrojů propagandy odstraněni lidé s jinými názory a dosazeni ti se „správnými“ názory“. Vedle toho působí autocenzura najatých sluhů propagandy. Ani to však postupem času nestačí. Proto se autoritativně zakazuje. Brání se veřejnému vystupování lidí

s odlišnými názory, pronikání reality do škol- od mateřských až k vysokým. Dosazují se hlídači jediné pravdy, kam jen lze, podporují se udavači, buduje se ideová policie.

Na rozdíl od KSC mají v tomto úsilí smůlu, existují již jiné technické prostředky šíření informací. Lidé nejsou odkázáni jen na kopírky, primitivní cyklostyl a zahraniční „štvavé vysílačky“. Hlídači mohou každého kontrolovat na každém kroku, mohou o každém všechno vědět a stejně jim to bude málo platné. Realitu nelze natrvalo a důsledně tajit a dezinterpretovat. Dnes to jde hůř než dřív. I naši ideoví hlídači by se rádi tvářili jako demokraté, aby nevypadali „jako oni“.

Nejsou snad rozdíly mezi současným režimem a tím minulým skutečné?

Samozřejmě, že jsou. Je jich dost, například minulý režim byl zaměřen na budoucnost. Stejně jako monoteistické církve, které nabízely ráj na onom světě, komunisté nabízeli ráj za několik generací. Následně přitvrdili, že „ještě tato generace bude žít v komunismu“, a někteří to vše mysleli vážně. To bylo v době, kdy slovo „komunismus“ nemělo význam jako v americké sovětologii. Nebylo tedy synonymem pro absolutní zlo. Mělo jít o ideální společnost obecného dostatku a absence konfliktů.

Nyní se už nepřesouvá dobro do budoucnosti, žijeme v ráji už v současnosti, alespoň tedy podle propagandy. Stále se dozvídáme, že „jsme se nikdy neměli tak dobře jako teď“. Oni to říkají s vážnou tváří a nevztahují to jen na sebe. Vůbec jim nevadí, že tvrzení nemá oporu v realitě. Z pohledu hmotného blaha mají pravdu. Tuto směšnou větu říkali i představitelé minulého režimu a také měli pravdu. Životní úroveň se, byť pomalu, zlepšovala. Ano, máme se „v průměru“ lépe než před

triceti lety. Před třiceti lety jsme se měli „v průměru“ lépe než před sedmdesáti.

Pokud ale dnes třeba Hana Kordová Marvanová říká, že se vyrovnáme sousedním zemím, jde o čirou lež, byť tomu při své naivitě sama věří. Zaostáváme za nimi stejně jako před třiceti lety. Příjmy jsou stále třikrát nižší. Proto neplatí ani to, že máme stejné „možnosti“. Při trvalém masivním úniku kapitálu do zahraničí, snaze udržet nízkou cenu práce a při absenci tlaku na vyšší přidanou hodnotu výrobků to ani jinak být nemůže.

Evropská unie je zárukou, že Česko ani v budoucnu nebude mít nástroje na vlastní hospodářskou politiku a jeho postavení kolonie se bude dále prohlubovat.

Iniciativě lidí se ovšem už meze nekladou...

Komunistický režim škrtil iniciativu lidí v domnění, že zruší sociální nerovnost a tím dosáhne jakési sociální spravedlnosti. Věřilo se, že lidé začnou hledět na obecné blaho více než na osobní prospěch. Šlo o iracionální předpoklad.

Současný režim uvolnil iniciativu natolik, že svoboda nabyla charakteru svobodné zvěle. Ta umožnila rychlou koncentraci majetku a stala se – a stává se stále více – překážkou vertikálního pohybu obyvatelstva, tedy uplatnění schopných jinak než jako sluhů velkomajitelů. Tím se přešlo od jednoho extrému ke druhému. Velkomajitelé se postupně stávají majiteli státu, oligarchové řídí společnost v rostoucí míře.

Podobně tomu bylo ve starověku, středověku, novověku až do průmyslové revoluce, která iniciativu potřebovala a uvolnila, ale s rostoucí koncentrací majetku ji nakonec tlumí.

Jak se koncentrace moci a majetku projevuje ve společnosti jako celku?

Ruská literatura měla svého „lišněvo čelavěka“, zbytečného člověka, zpravidla venkovského šlechtice nebo nepracujícího majitele realit. Blíží se doba masového výskytu „zbytečných lidí“, tentokrát nezaměstnaných a nezaměstnatelných.

Neolitická revoluce zvýšila populaci komunit na stonásobek, ale všichni museli být užiteční. Raně feudální rolnická rodina uživila při své produktivitě práce jen jednoho parazitujícího mnicha. Raný a rozvinutý kapitalismus umožnil růst obyvatelstva, protože mělo uplatnění. Do budoucna bude uplatnění mnohem méně. Nápady s nepodmíněným příjmem jsou úvahy o výrobě zbytečných degradovaných lidí. Chudí lidé na sociálních dávkách osobnostně degradují ještě víc než nepracující boháči.

Úkolem do budoucna je zajistit lidem smysluplné uplatnění. Nebude to lehké, je to nutné a myslím, že je to možné.

Kdo za vývoj dnes odpovídá?

Současná doba nemá pojmenování pro své hybatele, zdánlivě nikdo nenese odpovědnost. Komunisté měli nejdřív zásluhy, pak odpovědnost. Jerzy Lec to pěkně vystihl aforismem: „Některé chyby jsou už chybami, některé ještě zásluhami.“

Současná společnost nezná budoucnost, nikam nesměruje, nemá mapu, nemá plán cesty. Domněnka, že ho nepotřebuje, je chybná. Plány samozřejmě existují a nejde o teorii spiknutí, ale o praxi spiknutí. Je normální, že se vlivní „spikávají“, aby koordinovali cestu ke svým cílům. Viditelnou součástí spiknutí je i výměna evropského obyvatelstva za takové, které

růstem populace povede k zhroucení, tak jako je tomu v mnohých „rozvojových“ zemích.

Moc mě dojíká, když vidím dnes ty listopadové hrdiny. Oni musí věřit, protože je příjemnější přijmout roli hrdiny, než se spokojit s rolí užitečného idiota. Skuteční vítězové jsou neviditelní, veřejně neoslavují, nepotřebují to a jsou příliš inteligentní, než aby provokovali.

Jaká budoucnost čeká současný režim?

Oněm třiceti letům zatím chybí obrovitý malér srovnatelný se „vstupem vojsk“. Po něm už by bylo věřících minimálně. Zdálo by se, že nikdo takovou chybu nebude opakovat, ale chyba může být vynucena. Může to být smrt mladého člověka v politickém kontextu, kterou se už nepodaří ututlat nebo bagatelizovat. Pak už zase nebude většina lidí věřit ničemu z oficiální propagandy.

Zatím dochází k degradaci společnosti pro bystré pozorovatele viditelně rychle, ale pro tupé přesvědčené zcela neviditelně. Ve Francii se už obecně přiznává, že současná mladá generace bude mít horší životní podmínky než generace jejich rodičů.

Jako velký výdobytek Listopadu se uvádí možnost svobodně cestovat...

Ano, možnost cestovat, studovat a usadit se jinde je zásadní. To se daří, z Bulharska nebo z Lotyšska už odešla třetina obyvatelstva. Počet obyvatelstva Česka se zatím udržuje přílivem pracujících cizinců a v blízké budoucnosti se má dokonce zvyšovat přílivem nepracujících cizinců.

Kladu otázku, co dělá vláda pro to, aby lidé měli nejen

možnost cestovat, ale aby měli důvod se vrátit a zůstat. Faktická podpora emigrace vypadá jako sabotáž nebo snaha vyprázdnit prostor pro někoho jiného.

Hrdinové Velké listopadové budou mít nutně stejný osud jako hrdinové Vítězného února v čele s Klementem Gottwaldem. Lidem ochotným si připisovat zásluhy bude stále více přičítána odpovědnost. Nic na tom nemění, že tomu dnes jen málokdo věří. S letištěm v Praze vše dopadne jako s Novou hutí Klementa Gottwalda. Z hrdiny revoluce se postupem času stane maskot či bílý kůň převratu.

Měla se zakázat KSČ? Chyběly procesy s exponovanými komunisty?

Australan Michael White napsal knihu o Machiavellim nazvanou Nepochopený muž. V době toskánského génia, stejně jako dnes, zuřil bezohledný mocenský boj doprovázený pokryteckým moralizováním držitelů moci. Machiavelli neřikal, co je správné nebo špatné. Upozorňoval, že chcete-li dosáhnout tohoto, musíte učinit toto. Nejde o cynismus, ale o racionalitu. Možná budu pro čtenáře také nepochopený muž.

Pro nové držitele moci by bývalo bylo nepraktické likvidovat komunistickou stranu. Držitelé stranických funkcí ve své velké většině dávno nebyli skutečnými nositeli jakékoli ideologie. Byli v komunistické straně jako ve výtahu k moci. Dalo se čekat, že rychle zahodí stranické legitimace a přetransformují se podle nových příležitostí. Ti zbylí pak nebudou mít šanci získat podíl na moci. Bude zachován živoucí a nutně potřebný „nepřítel pokroku“. Průměrný občan nebude chtít stát na straně poražených.

K odvedení pozornosti je dobré udržovat nenávisť. Tu bylo možné zaměřovat proti zbylým komunistům. KSČ měla veš-

kerou moc a proto také všechny zásluhy, ale také veškerou odpovědnost.

Komunistickou stranu se rovněž podařilo transformovat. Podle teorie G. V. Plechanova „O úloze osobnosti v dějinách“ se našli funkcionáři nového typu. I nyní se zabývají sociálním blahobytem, dnes ovšem svým vlastním.

Propaganda říkala: „Nejsme jako oni.“ Procesy by tuto iluzi zcela zničily. Kdyby je prosadili, byli by na tom dnes hůř. Nemá smysl zuřivě lámat chabý odpor. Jen fanatici jsou přesvědčeni, že se stala chyba.

Nebylo by bývalo vhodné privatizovat více velkých podniků přímo, podobně jako v případě Škody Mladá Boleslav?

Někdy na konci onoho listopadu jsem se v Praze společně s několika přáteli setkal s historikem Vladimírem Claudem Fišerou, Čechofrancouzem. Ptal se, co hodláme dělat. Zelení přátelé mu říkali, že bojovat proti exhalacím. Fišera odpověděl: „To je hezké, že chcete bojovat proti znečištění. Vám sice nehrozí, že budete umírat hladu, ale v téhle zemi vám brzo nebude nic patřit.“ Necháпали jsme pořádně, o čem mluví. Dnes už to ví každý.

Je pravda, že Škoda Plzeň dopadla mnohem hůř než Škoda Mladá Boleslav. Ta nám ale už také nepatří. Zisky z úspěšného projektu úspěšně plynou do Německa. Prospěch máme jen z daní ze mzdy zaměstnanců, přičemž mzda je podstatně nižší než v Německu. Otázka je, kdy majitelé přestěhují výrobu do ještě chudší země. Hezké pocity ze škodovky můžeme mít podobné, jako když vidím, jak nový majitel v Třemošnici pěkně zrenovoval dům, který patřil mojí prababičce.

Kuponová privatizace byla dobrá? Co alternativy, jako AE-SOP, tj. systém zaměstnaneckých akcií?

Kuponová privatizace byla dobrá určitě pro ty, kteří z ní měli prospěch. „Drobní akcionáři“ měli iluzi prospěchu. Ta iluze byla prospěšná pro hladký průběh akce.

Co se týká alternativ, nic není dobré nebo špatné, velké nebo malé samo o sobě. Na měření je potřebný „metr“. Pro mě je metrem prospěch celé národní komunity. Pokládám privatizaci v některých odvětvích za prospěšnou – zejména za podmínky, která nenastane. Tím myslím, že nevzniknou monopoly nebo oligopoly, které zruší výhody z existence konkurence a začnou diktovat podmínky.

Zrušení konkurence je začátkem úpadku a konec příležitostí, tedy svobody. Jistě nadále platí, že všichni máme svobodu si koupit hotel.

Výplatilo se vstupovat do EU a do NATO?

Pokud jde o Evropskou unii, nebylo v rozhodné době vyhnutí. Pozitivní očekávání byla velmi konkrétní, pochybnosti velmi neurčité. Dnes je tomu právě naopak. Vstupovali jsme do jiné EU, než ve které se dnes nacházíme.

Do NATO jsme byli vstoupeni v době, kdy jsem byl ve vládě ČSSD, přihlášku podala vláda ODS. Nevím, proti čemu nás členství chrání, ale jsem si jist, že nás vystavuje riziku válečné konfrontace s Ruskem, která určitě není v zájmu naší národní komunity. Když se po genocidě Židů nepodařilo genocidu Slovanů dokončit, teď už se to má povést. Byli bychom cílem odvetného útoku. Rusko je obchodní příležitost, která nám byla odebrána, není našim konkurentem ani nepřítelem.

Účast českých profesionálních vojáků na misích je součástí „internacionální pomoci“ Spojeným státům v pokusu o udržení hegemonie.

Měli jsme přijímat Lisabonskou smlouvu?

Kdo je to „my“? Irsko ji odmítlo, proto se o ní muselo hlasovat znovu. Bez peněz a vlivu nelze bojovat proti kvalitní propagandě. U nás se ani žádná diskuse nevedla. Utratilo se, myslím, 15 milionů za plakáty s nápisem „ano“. Velmi tvrdá polemika...

Odejít z EU bude z mnoha důvodů velmi těžké, zůstat je pomalá sebevražda.

Dají se ještě otevřít další divoké privatizace z 90. let?

Otevřít ano, kdyby byla vůle. Ta nebude, protože by ji museli mít potenciální obžalovaní.

Lze hodnotit projekt Visegrádské čtyřky jako pozitivní?

V této čtyřce má většinu Polsko se svou specifickou historií, politickou tradicí i současností. V případě ohrožení válkou bude Polsko nikoli řešením, ale součástí problému. Máme společné zájmy, ale také si konkurujeme. Je ale vždy lepší mít nadstandardní kontakty, než je teprve navazovat.

Jak si vysvětlit chování Turecka vůči Evropě?

Je vysoce racionální vzhledem k cílům, které si sultán stanovil. Slíbil Turkům říši od Vídně k hranicím Číny. Erdogan se přesvědčil, že na Evropu je spolehnout, že se nebude bránit.

Dostává se Evropa do mocenského vakua? Slábnou USA, když mohly připustit vyklizení Sýrie?

Evropa, zdá se, čeká na popravu, a Spojené státy se také rozkládají zevnitř. Jak byly Spojené státy silné před půl stoletím, když nakonec musely odejít z Vietnamu? Síly jim stačí na devastaci menších zemí. Evropa už není dravcem, ale kořistí. Nepřeji si, aby byla dravcem, ale ani kořistí.

Sílí vliv Číny? Prosazuje se v zemích západního Balkánu, v Řecku a v Itálii?

Ano, Čína sílí, aniž by k tomu potřebovala vojenské základny po celém světě. Géniové mohou do zblbnutí opakovat, že patříme na Západ. Soustředíme se na zastavení úpadku Evropy, zejména vlastní země. Ta ztrácí identitu a tedy i schopnost obrany a vlastního rozvoje. Brusel se vydává za centrální mozek lidstva, ale je poněkud slabomyslný.

Jsme ubezpečováni, že migrace je nízká. Nicméně ve srovnání s daty roku 2015 je každá migrace nízká...

Migrace za prací posiluje země, do nichž míří, a oslabuje země, odkud vychází. Migrace za sociálními dávkami a šířením agresivních ideologií ničí země, do kterých míří. Budeme sousedit s muslimským Německem, nebo s občanskou válkou?

Na dnešku hodně překvapuje neschopnost stavět levné byty...

To není neschopnost, to je nezájem, důležitý je zisk, vyplatí se stavět pro bohaté cizince, nevyplatí se stavět pro chudé

domorodce. Ta chudoba je relativní, dnes nesežene dostupné bydlení v Praze ani člověk s průměrnou mzdou.

Jak byste komentoval poslední průzkumy veřejného mínění popularity stran?

Jsou vesměs zmanipulované jako vždycky, trochu je upraví až před volbami, aby se nezesměšnil. Pokud jde o SPD, potřebují vytvořit dojem, že nemá smysl ji volit, zato možní konkurenti jsou velmi nadějní. Skutečné výsledky průzkumů mají ověřit, nakolik je propaganda vůči SPD účinná.

Zastřel bobra, zachráníš strom!

(7. 5. 2020)

Dnes jsem přednesl svůj příspěvek v limitu 90 sekund na zasedání Výboru pro zemědělství a rozvoj venkova, kam byl pozván místopředseda komise, Frans Timmermans, který je odpovědný na realizaci „Zeleného údělu“. Nebral jsem si servítky a vyjádřil jsem svůj názor.

„Pane místopředsedo, vidím velký problém v tom, že zemědělství je pro Vás největší škůdce životního prostředí, naproti tomu vlci jsou užiteční. Včera jsem narušoval biodiverzitu na zahradě, likvidoval jsem plevel. Místo rozvoje zemědělství, které živí lidstvo, budeme poslouchat řeči, které živí zaměstnance neziskovek.

Moje dosavadní zkušenosti s akcemi, kterým předcházela hesla o ochraně životního prostředí a zejména obnovitelných zdrojích, jsou velmi tristní. Příklad první: povinné přimíchávání biopaliv. Na litr biosložky je třeba 2500 l vody. Spalováním vznikají skleníkové plyny, příroda se nešetří. Paliva se prodražují, bohatne miliardář, který je u nás premiérem. Řepka se pěstuje místo obilí a brambor. Cukrovka se pěstuje pro bioetanol. Kukuřice, která je náročná na vodu a působí splavování půdy z polí, se pěstuje jako surovina do bioplynových

stanic. Seno se spaluje v teplárnách, ačkoli tím jeho cena jako krmiva pro zvířata roste a skleníkových plynů přibývá.

Obrovský podíl hektarů polí neslouží výživě zvířat a lidí, ale pěstování energetických plodin, které zhoršují kvalitu půdy. Naplňují se cíle perverzní ideologie a kapsy miliardářů. Nejtypičtějším příkladem jsou ale solární elektrárny, které zdražují energii pro obyvatelstvo, ale bohatnou na něm miliardáři. Nemáte žádný smysluplný projekt pro skutečnou ochranu přírody. Peníze občanů skončí na kontech miliardářů, občané zchudnou a přírodě to nepomůže.“

Řekněte jim to!

(11. 5. 2020)

Pokládám za svoji povinnost číst komentáře ke svým článkům, i když někdy nestíhám odpovědět na všechny otázky. Vedle projevů sympatií a občas i nenávisti se objevují i rady. Některé se stále opakují a budu se snažit na ně odpovědět jaksi hromadně. Jedna z častějších rad mě nabádá, abych jim TO řekl. Míneho ostatním poslancům Evropského parlamentu. Případně jsem kritizován, že se obracím na českou veřejnost, ale důležitější je jim TO říci a „ne jen žvanit pro domácí publikum“.

Někdy se setkám i s výtkou, že jsem na NĚ „příliš slušný“. To vše jsou výtky naivní, tedy nikoli hloupé, ale plynoucí z nezkušenosti. Politici totiž činí, co chtějí, nebo co musí, protože to chtějí jejich chlebováři, nebo to, co nemohou odmítnout, třebaže to nechťejí.

Pokud jde o Evropský parlament, rozhodně nechci to, co chce valná většina z nich, a nejsem jejich chlebováře. Mohl bych je donutit, aby činili to, co nechťejí jen tehdy, kdy bych jako součást většiny pomáhal něco diktovat menšině. Jenže jsem součástí malé menšiny skoro ve všech otázkách, které se projednávají. Kdybych chtěl odhadnout, jak dopadne hlasování, pak mi stačí podívat se na svůj „voting list“ – dopadne to právě naopak.

Proč to tak je? Jsem členem frakce, která si přeje, aby stá-

ty měly vlastní autonomii a nepodléhaly diktátu z „Bruselu“. Velká většina poslanců si přeje pravý opak. Obsahem většiny hlasování je vnucování vůle Bruselu, ať už jde o hospodářský diktát, plody nesmyslné ideologie zelené, sexuální, „lidsko-právní“ a podobné, nebo opakované protiruské deklarace.

Protože ti, kteří EU ovládají, mají pohodlnou většinou, je jim naprosto lhostejné, co si příslušníci nepohodlné menšiny myslí, natož co říkají. Naskytá se nutně otázka, jaký to má vlastně smysl tam být. Byli jsme zvoleni za jistý program, který máme povinnost obhajovat. V „Bruselu“ ho neobhájíme, ale protože víme, co se tam děje, můžeme o tom referovat doma. Ti, kteří tancují podle bruselské muziky, přinášejí domů samé dobré zprávy, aby lid nebyl znepokojen realitou. Věřím v demokracii, i když znám její slabiny. Aby se lid rozhodoval ve svůj prospěch, musí být správně informován. Bude-li se řídit lží, rozhodne ve svůj neprospěch. Takže moje projevy ústní či písemné, byť pronášeny v Bruselu, musí být určeny občanům ČR.

Jaká je vůbec možnost něco říci v Evropském parlamentu? Pokud není zamítnuto projednávání navrženého bodu programu a je připuštěna diskuse, je vedením EP rozhodnuto o délce projednávání. Určená doba je pak rozdělena frakcím podle jejich velikosti (včetně nezařazených poslanců) a jednotlivé frakce rozdělí přidělené minuty mezi poslance, kteří se o vystoupení ucházejí. Může se stát, že dostanu na vystoupení minutu, může se stát, že nedostanu ani minutu, protože přednost dostanou jiní. Protože přidělený čas (zpravidla minuta) nemá být přetažen, je potřeba si příspěvek napsat, aby se vešel do časového limitu. Minuta je 8 – 10 řádek. Na plénu poslanci obvykle vystupují v národním jazyce, ve výborech také, pokud je přítomen tlumočník z jejich jazyka (v době koronavirové krize a spojení přes internet mají příslušníci menších

národů smůlu). V Zemědělském výboru zastupuji frakci jako koordinátor, takže obvykle dostávám 1 a půl až 2 minuty. Ve výborech se jedná věcněji, ale členové menších frakcí a příslušníci menších národů mají zase smůlu. Jsme čtvrtá největší frakce, ale tři největší mají většinu... Mimo Evropský parlament se mohou (zatím) vyjadřovat svobodně. Do mainstreamových médií se s tím ovšem nedostanu.

Nemyslím, že jsem zbytečně „slušný“. Agresivitou, vulgaritou a arogancí se prosadit nelze.

Pokud poskytuji českým občanům důležité informace, které potřebují pro rozhodování ve svůj prospěch, moje působení v EP má smysl, i když TO poslancům neřeknu. Cílem je, aby politici v ČR činili i to, co nechtějí, protože nelze jít proti mínění občanů, hrozí totiž, že se projeví ve volbách. Ještě lépe by bylo zvolit politiky, kteří chtějí činit to, co si přejí občané.

Boj s fašismem asi vyšel z módy

(18. 5. 2020)

Ve čtvrtek 14. května vydali ministři zahraničí Česka, Slovenska, USA, Bulharska, Estonska, Maďarska, Lotyšska, Litvy, Rumunska a Polska prohlášení k 75. výročí konce 2. světové války. Nejpodstatnější je ovšem sdělení, že květen 1945 nepřinesl svobodu do všech zemí Evropy, neboť přišla nadvláda komunismu. „Železné sevření dalších podrobených států upevnil Sovětský svaz za použití ohromné vojenské síly, represí a ideologické nadvlády,“ uvádí se v prohlášení. Ano, to jsou od starověku všeobecně užívané prostředky ovládnutí cizích zemí. Ani USA či koloniální mocnosti se nechovaly jinak. Jenže o to tady nejde. Jde o další vlnu „Drang nach Osten“, tedy tažení na východ.

Je zajímavé, že signatáři pocházejí většinou ze zemí, které spolupracovaly s fašisty a rekrutovaly se z nich celé armády táhnoucí na východ s Hitlerem, nebo alespoň divize SS. Pro ně bylo tažení na východ „příležitostí“ a fašistické Německo spojencem. V případě „českého“ ministra zahraničních věcí jde však o opožděnou přihlášku do tohoto „elitního“ klubu. USA má mezi signatáři zvláštní postavení, neboť za války bylo spojencem sovětské „ohromné vojenské síly“ nehledě na represí a ideologii, po válce však šlo o zničení oslabeného mocenského konkurenta. Přesněji, o to šlo už před tím, ale nejprve bylo nutné vyřadit Německo. Měli společně se So-

větským svazem krvácet co nejdéle, proto se s druhou frontou nespěchalo.

Nejde o komunismus, ať už ve smyslu chimérické budoucí společnosti, nebo o označení režimů ve východní Evropě, tak, jak ho zavedli američtí „sovětologové“ a po změnách režimů „kupodivu“ zdomácnělo. Jde o hospodářské zájmy, kvůli nimž mají být potlačeny obchodní vztahy s Ruskou federací, a co je ještě závažnější, jsme stále více tlačeni k budoucí válce s Ruskem. Podobné iniciativy nás přibližují k sebezničení. Proto má být Rusko úředně prohlášeno za zločince. O to, kdo a jak a ve vztahu k čemu je svobodný, také nejde.

To je důvod, proč tito výtečníci nechtějí Sovětskému svazu přiznat zásluhu (hlavní zásluhu!) na porážení hitlerovského Německa. Pokud bude výuka historie nahrazena televizní propagandou doplněnou o cenzuru nezávislých médií, mohlo by se to podařit. Ano, to hrozí.

„Nesprávné“ názory jsou překážkou v kariéře, ale mohou se brzy stát důvodem ke ztrátě svobody. V důsledku represe podpořené ideologií a ohromnou vojenskou silou.

Minulý týden byl odvolán slovenský velvyslanec v Bělorusku Jozef Migaš. Vlastně se vzdal svého postavení – pro výstrahu. Zúčastnil se totiž slavnostní přehlídky v Minsku k 75 výročí vítězství nad fašismem. To vítězství se mi začíná jevit jako nedokonalé.

Evropská komise vyhlásila válku zemědělcům

(21. 5. 2020)

Exekutiva EU včera zveřejnila strategii s klamným názvem „Z farmy na vidličku“. Podle mého názoru by se měla jmenovat spíše „Méně vlastního zemědělství – více dovozů“. Jde o jednu z klíčových součástí hlavního plánu Komise, který se jmenuje „Zelený úděl“. Tento plán EU by se také měl jmenovat spíše „Jak zlikvidovat zbytky evropské výroby a vše dovážet“. V Bruselu prostě všechna svinstva nazývají honosnými jmény.

V případě „F2F“, jak se v bruselské hantýrce označuje strategie Z farmy na vidličku, Komise poprvé v historii veřejně přiznává, že jejím cílem je snížit objem potravin vyráběných v EU. Záměrem eurokratů je, aby evropští zemědělci uvolnili místo na trhu dovozům. Tento trend jsem už stihl vypožorovat na jednotlivých dílčích opatřeních, které projednáme v Zemědělském výboru a na plénu Evropského parlamentu. Na každém jednání výboru a pléna hlasujeme o nějaké obchodní dohodě, která umožňuje zvyšování dovozů potravin do EU. Současně nám Komise předkládá ke schválení další a další předpisy, které komplikují a znesnadňují práci našim zemědělcům.

Do včerejška si leckdo mohl myslet, že je to jen projev „hlouposti“ některých komisařů nebo nedostatek koordinace v rámci byrokratického molochu, který pak v terénu páchá

škody. Včera se Komise veřejně a písemně přiznala, že jejím záměrem je omezování evropského zemědělství a zvyšování dovozů potravin do EU.

Komise F2F zveřejnila během našeho včerejšího jednání Zemědělského výboru EP. V předloženém dokumentu uvádí, že chce pomocí nových právních předpisů dosáhnout v rostlinné výrobě snížení spotřeby pesticidů na polovinu a snížení spotřeby minerálních hnojiv o 20 %. Zachování současného množství rostlinné produkce je za těchto podmínek nemožné. Současně chce dále snížit na polovinu používání antibiotik v živočišné výrobě. To už v praxi bude znamenat větší úhyny hospodářských zvířat v chovech.

Nejsem rozhodně stoupencem nadměrného používání chemie na polích a zneužívání léků ve stájích. Zemědělské předpisy EU jsou však v omezování jejich dávkování druhě nejpřísnější na světě. Hned po Švýcarsku. Nahrazením evropských potravin dovozem však rozhodně nedosáhneme lepší stravy pro občany EU. V zemích, z nichž Brusel už nyní povoluje zvyšování dovozů, se používá nejen mnohem více postřiků a antibiotik. V USA a v jižní Americe se v zemědělství běžně masově používají látky, jejichž aplikace je v Evropě zakázána, protože u nich byla prokázána nebezpečnost pro zdraví spotřebitelů.

Komisi plánované omezování zemědělské výroby v EU v praxi přinese jen dvě možnosti. EU buď povolí více dovozů ze zemí mimo Unii, na čemž pilně pracovala už před zveřejněním F2F. Nebo přijde prudké zdražení potravin. O tom, že nejde o planou výhrůžku, se můžeme nyní přesvědčit na růstu cen potravin na pultech maloobchodů, k němuž došlo kvůli problémům s přepravou a nedostatkem dovozových obalů, způsobených pandemií COVID-19.

Kdyby tento plán Komise zveřejnila před pandemií, podezí-

ral bych je jen z ideologické zaslepenosti. Mohl bych si myslet, že to jsou „tržní fundamentalisté“, kteří chtějí umožnit dovoz levnějších potravin ze zámoří. Bez ohledu na kvalitu a bezpečnost pro spotřebitele. V době, kdy se všichni spotřebitelé v EU na vlastních peněženkách přesvědčili, jak nebezpečné je být závislý na dovozech, považuji spuštění projednávání tohoto plánu za příznak systémové zkorumpovanosti vedení EU.

Obří nadnárodní korporace, které vydělávají miliardy eur na dovozech ze zemí mimo EU, investovaly hodně peněz nejen do mediální kampaně o škodlivosti zemědělství pro „klima“. A nadnárodní korporace, kterým jde EU po celou dobu své existence na ruku, nechtějí, aby nějaká pandemie zmařila jejich plán, jak ještě více vydělat na dovozech potravin do EU. Zájmy spotřebitelů i malých evropských zemědělců, jimiž se Komise neustále zaklíná, ji ve skutečnosti vůbec nezajímají. Včera se ukázalo, že pandemie nic nezměnila. Zájmy na odstranění venkovských zemědělských družstev i malých rodinných farem jsou v Bruselu stále přítomné. A eurokraté následkem pandemie rovněž nikam nezmizeli. Naplno se ukázalo, že udělají vše proto, aby evropský trh předali do rukou dovozců z USA a z jižní Ameriky.

Výpadek evropské výroby potravin, který hodlá Komise způsobit novými předpisy, které chce prosadit v rámci akce F2F, rozhodně nepovedou k lepšímu životnímu prostředí. Zemědělství odborníci spočítali, že na plánované zvýšení vývozu potravin do EU bude jinde ve světě nutné získat 1,5 milionu hektarů půdy. Což bude znamenat ještě rychlejší kácení a vypalování tropických deštných pralesů.

Stejné dotace pro naše zemědělství? Nikdy!

(6. 6. 2020)

Úterního jednání Zemědělského výboru Evropského parlamentu se zúčastnil německý komisař EU pro rozpočet Johannes Hahn. Jako koordinátor frakce Identita a demokracie (ID), v níž působí i europoslanci zvolení za SPD, jsem měl právo na devadesátisekundové vystoupení. Zde je český přepis mého vystoupení:

„Vážený pane komisaři,

chcete zdvojnásobit platby států do rozpočtu, kterým chce disponovat Evropská komise. Z toho polovina má sloužit k dalšímu zadlužení.

Státy postižené Covid-19 by si mohly půjčit, pokud budou souhlasit s předáním pravomoci Komisi škrtat v jejich rozpočtu a privatizovat státní majetek. Tímto způsobem bylo již vykradeno Řecko, kterému bylo pomoheno tak, že nesplnitelné zadlužení zůstalo a Řecko přišlo o své přístavy, letiště a další lukrativní majetek. Nezaměstnanost ještě vzrostla na 25%. Totéž má nyní čekat Itálie a další státy. A na to máme platit dvojnásobné platby?

Totíž nejen na to, ale také na dotace firmám, ne státům, jejichž postavení má být dále potlačeno ve prospěch firem. 45% by mělo jít na programy Zeleného údele, tedy na elektromobilitu, větrné a solární elektrárny, atd.

Navíc chce Komise zdražit občanům uhlí, plyn, naftu a benzín formou daní placených přímo do rozpočtu Komise.

Ve smlouvě o přistoupení ČR k EU je stanoveno, že EU provede vyrovnání výše dotací placených západním farmářům a dotací placeným českým zemědělcům do roku 2013. Naši zemědělci dodnes dostávají mnohem menší dotace než Francouzi, Němci nebo Belgičané. V roce 2020 tento závazek stále není splněn.

Kdy a jak se dočkáme toho, že EU splní svůj závazek? Navíc se Česká republika stane čistým plátcem. Upozorňuji, že už teď naše členství v EU není příliš populární.“

Komisař ve své odpovědi přiznal, že ve vyrovnání výše zemědělských dotací došlo k „určitěmu zpoždění“. Zároveň poctivě přiznal, že rozdělení peněz z rozpočtu EU je otázkou „politických priorit“. Dodal, že těmi jsou nyní Zelený údel a COVID-19. Jinak řečeno, že v dalších 7 letech se naši zemědělci NEDOČKAJÍ vyrovnání podmínek pro podnikání na společném trhu EU. Hahn diplomatickou řečí přiznal, že Komise neplánuje vyčlenit v rozpočtu peníze na dorovnání dotací českým zemědělcům na stejnou úroveň jako Francouzům, Němcům nebo Belgičanům.

Zato prý si podle něj můžeme „sáhnout“ na peníze z Fondu pro spravedlivou transformaci (JTF), jehož zdroje byly zdvojnásobeny. Peníze z tohoto fondu jsou určeny na dotace na uzavírání uhelných dolů a uhelných a plynových elektráren. Naše země přitom nepotřebuje zavírat dobře fungující elektrárny. Uhlé i plynové elektrárny si na sebe bez problémů vydělávají.

V odpovědi na můj dotaz, kdy konečně EU splní svůj závazek vůči ČR z přístupové smlouvy, odpověděl, že by na to EU „potřebovala vlastní zdroje“. Přeloženo do normální češtiny máme souhlasit s tím, aby Brusel na naše občany uvalil další

daně placené přímo do Bruselu. Jako je daň z oxidu uhličitého, daň z platů a podobně. A pak snad možná někdy v budoucnu dostaneme to, co nám slíbili dát nejpozději do roku 2013.

Znásilnění v důsledku onemocnění schizofrenií?

(6. 6. 2020)

Dvouletý trest pro Abdallaha Ibrahim Diallo za znásilnění šestnáctileté dívky vyvolal pochopitelně velkou reakci - od vážných pochybností o přiměřenosti trestu až po krajní rozhořčení. Ve hře je ovšem i tvrzení, že pachatel trpí schizofrenií. Jako soudní znalec jsem se opakovaně setkal s tím, že někteří kolegové každého psychotika trpícího schizofrenií hodnotili jako univerzálně nezpůsobilého rozpoznat trestnost jejich činu a neschopného se ovládnout. Zkrátka, má-li někdo „papíry na hlavu“, je zcela beztrestný.

S tímto přístupem nesouhlasím. Podle mého mínění je nutné doložit, jak onemocnění v konkrétním případě ovlivňuje rozpoznání trestnosti a sebeovládání. Trpí-li někdo bludem, že je český král, těžko to vysvětluje, proč krade v obchodním domě oblečení, které pak zpeněžuje. Pokud nemocný trpí megalomaničtým bludem, že je bůh (v USA běžné) a dovede rozpoznat, kdo je vtělením ďábla, pak lze vysvětlit z tohoto příznaku, proč shazuje cestující do kolejiště metra.

Pachatel znásilnění prý ve vazbě slyšel hlasy v hlavě. To je jako příznak schizofrenie běžné a je to všeobecně známo. Tak známo, že je třeba uvážit, zda nejde o simulaci. Neznám soudní spis, nevyšetřoval jsem pachatele a nečetl soudní posudky. Dovedu si představit nemocného schizofrenií, který pod vlivem nemoci spáchá znásilnění. Jednalo by se však o tak váž-

ný stav, že by na místě bylo ochranné léčení, případně detence. Pokládám však za sotva pravděpodobné, že by nemocný v takovém stavu unikl pozornosti během pobytu v Německu a nejpozději už při jeho zatčení. Velmi nestandardní chování rozpoznají i policisté.

Simulovat s úspěchem dlouhodobě schizofrenii je velmi obtížné (nikoli úplně nemožné), pokud je simulant pozorován odborníky. Komplikací je cizí původ, protože chybí zkušenosti, co je v místě původu normou. Z „etických“ důvodů jsou však všichni léčení, takže je nejasné, čemu přičítat náhlé zmizení psychózy. Domnívám se, že pravděpodobnějším důvodem znásilnění než bytí i přítomná schizofrenie je defektní mravní výchova pachatele, která je možná v zemi jeho původu normou. Každý muž v 15 letech s IQ nad 70 ví, že znásilnění je trestné. Je to tabu v každé trochu kulturní kultuře. I mentálně retardovaný s IQ 50 mi řekl: „Nesmím sahat na holčičky.“ Odpovědnost za znásilnění nese v každém případě i Německo, jehož představitelka pozvala ilegální imigranty, kteří se pak volně pohybují i v zemích, kam nebyli pozváni. Německo by mělo nést náklady léčení a odškodnit újmu oběti. A to by bylo hodně drahé.

Kauza Vrbětice a Evropský parlament

(16. 5. 2021, Parlamentní listy)

Před pár týdny v Česku vypukla kauza Vrbětice. Za pachatele byli označeni ruští agenti, nejdříve ti dva, co měli otrávit i Skripala, pak i někteří další. Kdo vyjádřil pochybnosti, upozornil na neexistenci přímých důkazů a podobně, byl nálepkován jako ruský agent či vlastizrádce. Jak jste sledoval toto dění?

Jsou lidé, kteří jsou ochotni vidět neviditelné, když se dozvědí, že tak je to správně. Tento nijak vzácný osobnostní rys je oporou každého režimu. Nemohou za to. Pokud jde o politiky s takovým přístupem, cítím k nim hluboké opovržení. Ve veřejném zájmu by měli vidět jen viditelné a podle toho konat.

K údajnému zavinění ruskými špióny žádné důkazy dodány nebyly. Tak nemůžeme zhodnotit, jsou-li věrohodné, nebo jde-li o plody zpravodajské fantazie. Jak moc je obtížné tvrdit, že důkazy jsou jasné, když nebyly předloženy? Ani v příslušném výboru nebyly žádné podány, ani prezident republiky takové nedostal. Každý ví, že od výbuchů uplynulo skoro sedm let, a o podezření na útok tajných služeb po celou dobu nikdo nemluvil. Hasiči vyfotografovali požár zjevně s několika ohnisky. Tak se útočí na zbrojní sklad? Podle premiéra měl vybuchnout později... Jak dlouho měl trvat ten požár? Mělo to prý vybuchnout po cestě... Nakládali by to hořící? Majitel

dal na kritický den brigádníkům volno. Proč asi? Vlastizrada? A šířit nedoložené tvrzení je vlastenectví, nebo služba cizí moci?

Tajné služby běžně vyrábějí kauzy. I toto je nejspíš takový případ. Důkazní břemeno je na jejich straně. Že musí chránit své zdroje? To jistě, zvláště jsou-li zdrojem samy. Co činily tajné služby, když zde cizí státní příslušník skladoval nedovolené zbraně a posílal je v rozporu se zákonem do válečných konfliktů? A co Rusko? Jaký by mělo motiv?

Jakou odezvu měly Vrbětice v Evropském parlamentu?

Případ byl úsilím některých českých europoslanců vtělen do společného návrhu usnesení o Rusku: „případ Alexeje Navalného, posilování vojenské přítomnosti na ukrajinských hranicích a ruské útoky v České republice“. Mezi navrhovateli byli členové Evropské lidové strany Tomáš Zdechovský a Michaela Šojdrová (KDU-ČSL), Luděk Niedermayer (TOP 09) a Stanislav Polčák (STAN), za frakci Renew Dita Charanzová (ANO) a za evropské konzervativce ECR Veronika Vrecionová a Jan Zahradil (ODS).

V rozpravě vystoupili bojovně také Alexandr Vondra (ODS) a pirát Mikuláš Peksa. Ti všichni nepotřebují žádné důkazy. Na youtube jsem dal krátká videa s jejich vystoupeními. Také na mém FB vzbudila zasloužený zájem a téměř výhradně negativní reakce. Vondra se stará hlavně o zakázku na Dukovany (že by Westinghouse?). Nejvíce aktivity projevovali poslanci ze zemí, odkud pocházely divize SS. Zdá se, že někteří čeští poslanci se snaží tuto zásluhu dodatečně dohnat.

Politici by měli být poctiví a nezávisle myslet; tyto předpoklady uvedení poslanci nesplňují. Ubohost, trapnost...

Nedopadne to tak, že Česko bude mít s Ruskem na dlouho velice pošramocené vztahy, zatímco některé jiné země – třeba Německo – s ním budou mít čilé obchodní vztahy?

Zcela určitě. Polsko, Rumunsko nebo pobaltské země nemají v tomto ohledu co ztratit. Bylo třeba Českou republiku vmezit mezi tradičně rusofobní země, abychom byli odkázáni výhradně na Západ, který nás vydatně dojí, obchodní příležitosti v Rusku si však ponechá.

Kdo má vlastně největší zájem na tom vyhrotit vztahy s Ruskem? Není to snaha postavit Evropu proti Rusku?

Samozřejmě, že je. Evropa z toho nic pozitivního nemá, jen ztrátu obchodních příležitostí a zvýšené náklady na zbrojení. Takto se ale chovají nohsledi z východu. Západní Evropa je mnohem rezervovanější, mimo Spojeného království.

Pokračováním Vrbětic je kauza Hamáček. Ministr vnitra a předseda ČSSD chtěl v Moskvě údajně vyjednat milion vakcín Sputnik V a summit USA–Rusko v Praze výměnou za mlčení kolem případu Vrbětic. Tuto zprávu minulý týden zveřejnil na Seznam Zprávy novinář Janek Kroupa. Věříte, že by se ministr vnitra takového jednání chtěl dopustit?

Je to jen dezinformační web Seznam Zprávy a osvědčený skandalista a konspirátor Kroupa, nebo jsou i nějaké reálné důkazy? Já o nich nevím. Jan Hamáček má sice páteř jak tureckou šavli, ale není debil.

Je pro vás Janek Kroupa důvěryhodným novinářem?

Mojí důvěry není hoden. A vy ho pokládáte za kolegu?

Může jít o útok na objednávku? Pokud ano, či?

Nejspíš o objednávku BIS z podnětu zahraničních tajných služeb a nějakých cizích státních nebo nadstátních činitelů. Důkazy nemám, jen podezření, ale na rozdíl od nich – nic bez důkazů netvrdím, jen odhaduji.

O činnosti europoslanců nemá většina veřejnosti moc přehled. Kterí z těch českých jsou nejvzdálenější vašemu politickému postoji?

Z mého pohledu jsou skoro všichni extremisté. „Extremus“ je latinsky nejvzdálenější. Oni jsou mně velmi vzdálení, s výjimkou generála Blaška, který hlasuje velmi podobně jako já. Kateřina Konečná, od té doby, kdy sděluji domácí veřejnosti, kdo jak hlasoval, přestala neúčelně intrikovat a hlasuje například v otázkách migrace podobně jako my s Blaškem, a to často proti celé své frakci „Levice“. Neumím odhadnout, kdy ji za to vyloučí. Z mého pohledu nejvíce škodí KDU-ČSL, TOP 09, STAN a Piráti. Trochu méně škodí ANO a ODS.

Někteří poslanci jsou velmi kvalifikovaní, to je třeba uznat, ale z mého pohledu většinou nepracují v zájmu české veřejnosti.

EU je totiž v reálném světě nereformovatelná a vyvíjí se pro českou populaci velmi nepříznivě. Poškozuje i jiné národy, je to jednoznačně projekt globalistické hyperburžoazie, namířený proti národům, státům a demokracii. Toto hodnocení se může jevit jako nesmyslné, ale jen proto, že o EU nemá český občan šanci něco se dozvědět než „samá pozitiva a sociální jistoty“.

To je na samostatný rozhovor. Například o Zeleném údělu,

podpoře imigrace, o „úspěších“ v boji proti covidu-19 atd.

Vývoj je rychlý a děsivý. Protektorát zvaný Evropská unie nás chrání před samostatným vývojem a uplatněním vůle obyvatelstva. Životním zájmem každé šelmy je ochrana kořisti před zcizením. Nahoře je zlovolná horečná aktivita a dole neinformovaný klid žáby v ohřívající se vodě. Zkousím s tím něco dělat.

Jak vidíte působení europoslanců pirátských? Ptám se i proto, že Piráti jsou podle průzkumů preferenci v Česku nyní nejsilnější stranou a favoritem podzimních (pokud nebudou dříve) parlamentních voleb...

Já se Pirátům věnuji s velkou péčí, popularizuji je a snažím se, aby nic podstatného z jejich činnosti neuniklo pozornosti české veřejnosti. Všiml jsem si zajímavého jevu. Pirátští europoslanci Kolaja, Peksa a Gregorová dávají na svoje FB stránky své projevy ve formě videí i textů, ale odezva na ně je slabá, kolem dvaceti komentářů, a skoro všechny negativní. Když dám tytéž jejich komentáře na svůj FB já, bývá komentářů 500–1000, a také velmi negativní vůči nim. Teprve po mojí popularizaci zájem na jejich FB stoupá. Nutně si tedy kladu otázku, kdo je tedy vlastně volí? A jestliže se o nich traduje, že jsou velmi zdatní na sociálních sítích, tak jak se to projevuje?

EU byla založena nadnárodními korporacemi

(5. 10. 2021 Parlamentní listy)

„Zloděj bližního že nemiluje? Vždyť on se s ním rozděluje!“ Tento citát Karla Havlíčka Borovského sedí na evropské přerozdělovače velmi výstižně.

Pamatujeme si na heslo „Zpátky do Evropy“. Mělo navodit idealizovanou představu první republiky v kombinaci se stejně idealizovanou představou západoněmeckého blahobytu. Vyženeme komunisty a bude dobře, rezonovalo ve většině hlav. K tomu se přidal optimismus, že „oni nám pomohou“, že se vrátí emigranti a podpoří cestu k blahobytu. Za jak dlouho doženeme v platech Rakousko? Ukázalo se, že věci se vyvíjejí poněkud jinak. Povedla se cesta od kolektivismu k individualismu. Konečně bylo možné se s hrdoostí hlásit ke lhotejnosti k cizím osudům a vlastní stát vidět jako nepřítele.

Přijmeme-li argumentaci politiků všech ostatních stran (mimo SPD), podle níž nemůžeme bez EU přežít, měla by padnout otázka, jak jsme se vůbec dožili roku 2004, jak vůbec mohou existovat evropské země mimo EU a co tak skvělého jsme za těch 17 let získali? Dozvíme se, že dostáváme evropské dotace a máme spoustu nových příležitostí, které vyplývají z liberalizace mezinárodního obchodu. Vypočítává se volný pohyb kapitálu, zboží, služeb a osob. Lahodí to mnohým uším, jenže kapitál je volně a nezdaněn vyvážen ze země,

cizí zboží volně a radostně vytlačuje domácí, aniž je nutně levnější a/nebo kvalitnější, a stejně je to se službami, nejen bankovními. Volný pohyb osob si lidé představují jako stáže studentů v zahraničí a cestování s minimem formalit. Jenže důležitější je volný pohyb levné pracovní síly, což vede k udržování nízkých mezd v ČR, a tím i nízkých důchodů a nízké životní úrovně tak potřebné pro podnikatele nezávislé na domácí spotřebě. Dvoj- a trojkoalice argumentují, že místní občané nechtějí některé práce vykonávat, a tak našim zaměstnavatelům chybí pracovní síla. A jsme přece „malá exportní ekonomika“. Jenže naši občané spíše nechtějí pracovat za tak nízké mzdy. Chtějí totiž žít důstojně s rodinou bez velké nouze, ne na špinavé ubytovně a posílat peníze domů jako mnozí gastarbajtri.

A pak je tu důležitá otázka, jestli ti „naši podnikatelé“ jsou vůbec naši. A jsou-li „naši“, jestli tady platí daně. Většinou neplatí, mají přece „daňové ráje“. Evropská unie ale přece „bojuje“ proti daňovým rájům. Bojuje tak úspěšně, že za dlouhá desetiletí nebylo dosaženo žádného pokroku. Pokud ovšem nepokládáme za úspěch vytvoření seznamu daňových rájů, z něhož samozřejmě nevyplývá omezení jejich využívání. Daňové úniky jsou tedy legální, prostě „volným pohybem“. Světový obchod je totiž zliberalizován natolik (pomocí smluv GATT a WTO doplněných smlouvami o dvojím zdanění podle vzoru OECD), že žádná země není schopna zabránit vývozu kapitálu. Není to jako před válkou, kdy podnikání v Československu znamenalo platit daně v Československu ve prospěch národního hospodářství a občanů státu. Doba se změnila. Národohospodáři už nejsou, jen úředníci, účetní a analytici firem. Politici, ač stále ještě volení občany národních států, se už nezodpovídají svým občanům, ale většinou slouží nadnárodním korporacím a jejich zájmům.

Nenechme se mýlit názvy organizací a jejich původně českých představitelů. Bývalý ministr za KSČ a římský katolík Vladimír Dlouhý je prezidentem Hospodářské komory ČR, která ovšem zastupuje převážně cizí firmy podnikající v ČR. A tak např. tvrdí, že pro růst mezd zaměstnanců v ČR „není prostor“. Bývalý náměstek ministra financí a státní tajemník pro evropské záležitosti za ČSSD Tomáš Prouza je viceprezidentem Hospodářské komory ČR a prezidentem Svazu obchodu a cestovního ruchu ČR. V tomto svazu mají rozhodující slovo zahraniční subjekty, například obchodní řetězce. Proto byl opakovaně zván do „Otázek Václava Moravce“, aby vysvětlil, jak nebezpečné by bylo zvyšování potravinové soběstačnosti ČR. Řetězce přece chtějí dovážet dotované potraviny ze zahraničí a udržovat vysoké obchodní přírážky.

Evropská unie byla založena nadnárodními korporacemi, pro které také pracuje. Občané mají být chráněni před informacemi, aby zůstávali v klidu, neznepokojováni realitou. Pro nadnárodní korporace pracují davy úředníků a lobbistů, mediálních manipulátorů a také užitečných idiotů v Evropském parlamentu. Vládne korupce a strach. Eurofilní poslanci EP stále konají dobro, jak by se dalo soudit z názvů jejich iniciativních zpráv a schvalovaných projektů, jako je „Zelená dohoda- Green Deal“. Kdo by neměl rád přírodu a nepřál si její zkrásnění? Jenže pod nesmyslnou záminkou boje proti skleníkovým plynům začíná být likvidován průmysl zákazem uhlí, ropy, plynu, jaderné energie a spalovacích motorů do roku 2035, začíná být omezována zemědělská výroba atd. Zatím hlavně rostou ceny energie. Zvýšené náklady se promítnou do všech cen s obrovskými sociálními důsledky. Poslanci EP předložili vloni analýzy o růstu „energetické chudoby“ a „bezdomovectví“ v EU. Energetická chudoba má být řešena dávkami pro nejchudší, bezdomovectví se řeší prohlášením o vyřešení bezdomovectví do roku 2035.

Uprchlíky z oblastí válečných konfliktů máme přijímat z humanitárních důvodů, ačkoli války rozpoutali „naši spojenci“ a utíkají i hrdlořezové. Nelegální migranti byli zrušeni legalizací všech. Evropská komise a po ní i Evropský parlament prosazují pro migranty „bezpečné cesty“, tedy aby je neobtěžovaly žádné kontroly. Hlasovala pro to i většina poslanců za ČR. Jak nám řekl expert z Evropské komise pozvaný poslankyní Šojdovou: „Migranty potřebujeme, už teď chybí v EU půl milionu IT odborníků.“ Podporování jsou ale zejména muslimové. Ti se nevzdají své víry, k níž patří i povinnost boje proti „nevěřícím“. Konflikty jsou zaručeny, a tím i další rozklad společnosti.

Skutečný cíl EU je sloužit velkým investorům

(28. 12. 2021, Parlamentní listy)

V České republice byly politickým vrcholem roku volby do Poslanecké sněmovny, ve kterých byl favoritem Andrej Babiš. Avšak nevyhrál a odchází do opozice. Zasloužil si to? Proč Babiš prohrál?

Andrej Babiš využil mnohých příležitostí chybovat. Nevím, jestli byl favoritem. Média a agentury pro výzkum veřejného mínění dlouho favorizovaly PirSTAN. Objektivní posuzování „zásluhy“ předpokládá nějakou vyšší spravedlnost. Samozřejmě, podle příznivců pětikoalice si Andrej Babiš zasloužil prohrát. Obávám se, že „lépe už bylo“ a budeme se slzou v oku vzpomínat na časy, kdy to stálo za starou belu. Tak strašnou vládu jsme ještě neměli, a to je co říci při té konkurenci. A ne jde jen o Langšádlovou a Lipavského.

Můj přítel v Srbsku před několika lety charakterizoval tamní politickou situaci slovy: „Ta vláda, kterou teď máme, je první, která není horší než ta předchozí.“ Myslím, že na takový šťastný okamžik si ještě počkáme. Andrej Babiš měl zřejmě kvalitní poradce, vybruslil z mnoha malérů, bez poradců by býval dopadl mnohem hůř.

Bylo vítězství koalic SPOLU a PirSTAN zasloužené, nebo bylo dílem náhody?

Na náhodu nevěřím, ale věřím na nečekanou souhru okolností. Jak jsem uvedl, covid nelze řešit „dobře“ ke všeobecné spokojenosti. To bylo velké štěstí pětikoalice, která teprve ukáže, že kritizovat je o dost lehčí, než věci dělat dobře. K tomu připočtíme obrovský vliv mediální masáže, která stále napadala ANO a jeho koaliční partnery a umožňovala opozici stále útočit. Měli jsme nabyt dojem, že správně by to dělali oni, kdyby mohli. SPD je v médiích podrobována jiné strategii, prakticky není skoro připomínána, aby se snad o ni občané nezajímali. Má být pro veřejnost neviditelná.

K tomu bych připomněl, že ve skutečnosti pětikoalice získala jen třetinu hlasů oprávněných voličů a skoro milion hlasů propadlo, neboť byly dány stranám, které nedosáhly 5 %. Není tedy pravda, že veřejnost toužila po této vládě, a brzo se to ukáže. Vláda bude řešit větší problémy s ještě menšími schopnostmi než ta předchozí. A vsaďte se, že média jí budou přát mnohem méně než před volbami. Kromě covidu, který nezmizí, se v „celé kráse“ projeví tzv. Zelený úděl s energetickou bídou, s úpadkem zemědělství a hospodářství vůbec, to vše s děsivými následky.

A přidejme rychlé vyhrocování konfliktu NATO – Rusko. Připomeňme si, že covid se nedá řešit k všeobecné spokojenosti. Vládní strany jsou příznivci Zeleného údělu, jejich poslanci pro něj v Evropském parlamentu hlasují, a šílenci s absencí představitosti a odpovědnosti radostně vyhrocují situaci, která může vést k válce bez vítězů. Pro příklad bych jmenoval Lipavského z Aspen institutu, Langšádlovou nebo Černochovou; ostatní členové vlády nezůstávají příliš pozadu.

Stoupají ceny energií, příští rok nebude podle odborníků lepší – a do toho nám EK vymyslela, že od roku 2040 by se nemělo v EU topit ani plynem, poté co už by to nemělo být uhlím, a kdoví, jak to bude s jádrem. Není to takový nesmyslný poli-

tický výkřik typu Nikity Chruščova, že Sovětský svaz do toho roku dožene a předežene Spojené státy?

Jsem přesvědčen, že Evropská komise přeceňuje svoji sílu a že ani s podporou ještě radikálnějších poslanců Evropského parlamentu nedosáhne svých cílů. Státy a občané ještě nebyli odstraněni. Zatím moc neprotestují, protože následky zatím nejsou tak hrůzné, aby vlády ochotné protestovat měly podporu ve veřejnosti. Totiž to, co je vyprojektováno, bez zbytku realizovat nelze. S růstem cen energie zmizí podpora veřejnosti. Už teď pozoruji ve Výboru pro zemědělství a rozvoj venkova množství výhrad k Zelenému údělu od poslanců, kteří se ho ještě před pár týdny neodvážili nepodporovat.

Na jednání výboru jsem také směle vyslovil paralelu s budovatelským nadšením v padesátých letech v „táboře míru a socialismu“ včetně podobných sloganů, nadšené mládeže a ambiciózních plánů, závazkového hnutí a voluntaristického sociálního inženýrství motivovaného ideologicky bez přihlídnutí k realitě. Připomněl jsem ale, že většina z toho skončila za pár let, protože chytřejším držitelům moci bylo jasné, že bez odstranění výstřelků by skončili i oni sami. To vše se dělo na počátku „budování socialismu“. Teď se podobné věci dějí ve vrcholné fázi kapitalismu a místo útlumu se z roku na rok stupňují. Zelení, socialisté, Levice a dokonce část liberálů a lidovců jedná, jako by nevěděli, že žijí v kapitalismu.

Na rekordní výši jsou ceny emisních povolenek, které vysoko překračují jakékoliv odhady. Jde o výmysl EU, ta s nimi ani v této situaci nic nedělá. Proč?

Emisní povolenky jsou zločinem od samého počátku. Zřejmě byly vymyšleny jako investiční příležitost, i když se jejich tvůrci tvářili, že mají za cíl „řešit klima“. Skutečný cíl Evrop-

ské unie je totiž sloužit velkým investorům, to všechno ostatní jsou kecý. Po ovoci poznáte je. Sledujme stopu peněz!

Bude EU donucena k řešení energetické situace tlakem některých členských států nebo sociálními nepokoji obyvatel?

Obávám se, že Evropská unie k tomu nebude donucena, protože v čele důležitých států jsou rovněž sluhové největších investorů a polykačů největších zisků. Čekat něco jiného je stejně zbytečné jako očekávat omezení nebo dokonce zrušení daňových rájů. Ne, Evropská unie má za cíl maximální profit největších boháčů; o občanech se jen žvaní.

Jak významné je v tomto směru Německo? V těchto dnech odstavuje tři bloky jaderné elektrárny o výkonu dvou Temelinů a do konce příštího roku úplně všechny své jaderné elektrárny. Od uhlí Německo také ustupuje, takže kromě obnovitelných zdrojů mu zbývá už jen plyn, který má ovšem v roce 2040 končit? Jak tomuto rozumět?

K tomu připočtete zmaření Severního proudu (Nord Stream 2), které prosazují Zelení, kteří jsou nenahraditelnou součástí jejich vládní koalice. A připočtete výroky norských politiků, kteří se předhánějí ve slibech, kdy přestanou těžit uhlovodíky na svém pobřeží a zásobovat severozápadní Evropu. Zbavte se představy, že se tito idioti řídí reálnými kalkulacemi a veřejným zájmem, tak jak si ho představuje veřejnost, přestože dále volí takovéto politiky.

To vše v situaci, kdy Čína a Indie dál užívají všechny energetické zdroje. Mám trochu zábrany o tom mluvit, protože se obávám, že tomu nikdo, kdo toho nebyl svědkem a nezajímá se o politiku, neuvěří. Asi před 25 lety v jednom z prvních rozhovorů s Milošem Zemanem jsem mu sdělil svůj nový po-

zmatek z krátké praxe v politice. Řekl jsem mu, že mě nejvíc překvapilo, že naprostá většina lidí vůbec nedokáže předvídat vývoj, protože se o něj ani nezajímají, a procesy pochopí, až když přijdou následky. Miloš Zeman mi řekl, že se hluboce mýlím, že po vzniku následků ještě velmi dlouho trvá, než si jich lidé všimnou a pochopí je. Měl pravdu. Zločinci a tvůrci bizarních ideologií mají tedy pohodlný náskok.

Bude vůbec uveden do provozu plynovod Nord Stream 2, který měl podporu bývalé kancléřky Merkelové? Například nová německá ministryně zahraničí, předsedkyně Strany zelených, se na něj dívá poněkud jinak... Co z toho může vzejít?

To jsem sám zvědav. Neznám politickou situaci v Německu natolik, abych si to dovolil odhadovat. Pokud nebude dán do provozu, tím hůř, tím dříve se objeví důsledky v energetické bilanci a tím dříve, po přiměřené dlouhé pauze občané ve své většině pochopí, kdo jim to vládne, a dojde nutně ke změně, možná i příznivé. To už ale může být na včasnou nápravu škod dost pozdě. Proto si nemyslím, že čím hůř, tím lépe. Hospodářské a sociální důsledky budou dramatické.

Příští rok nás čeká předsednictví v Evropské unii. Co by vláda měla prosazovat v zájmu českého občana?

Jak pozoruji v Evropském parlamentu, na tom, kdo má předsednictví, málo záleží. Malé státy stejně nemohou prosadit svoje zájmy. Mají málo sil a čelí příliš velké přesile, a proto nemohou být úspěšné, kdyby chtěly něco měnit. Jako příklad snad postačí usnesení Evropského parlamentu z minulého týdne, které chce trestat Slovinsko, jež současně má předsednictví EU. Tak jakou možnost má asi předsedající dvoumilionové Slovinsko čelit tlaku Evropské komise?

Obecně by česká vláda měla prosazovat věci prospěšné pro občany České republiky. Obávám se, že má jiné cíle, shodné s přáním Evropské komise a hlubokého státu v USA.

Unijní „společně“ znamená diktát, nic hezkého

(12. 1. 2022)

(článek reagující na předchozí rozhovor Cyrila Svobody o EU zveřejněný na Parlamentních listech)

Proč se zabývat rozhovorem Cyrila Svobody? Není to proto, že by jeho odpovědi byly mimořádně chytré nebo hloupé, nebo proto, že se jeho osobnosti pro její váhu nelze vyhnout, ale proto, že rozhovor se mi jeví jako velmi inspirativní, nutící k zamyšlení.

Cyriil Svoboda zdůrazňuje, že se globální problémy musí řešit společně. To je jistě pravda, alespoň pokud je vůle ke společnému cíli, společnému řešení. Jenže teze o společném řešení globálních problémů je oblíbené zaklínadlo politiků podporujících směřování Evropské unie k unitárnímu státu. Co znamená „společně“? Stačí společné směřování ke svobodně dohodnutému řešení, nebo má jít o bezvýhradné podvolení se diktátu silnějších?

Slovo „společně“ má pozitivní konotaci. Jenže má opravdu větší cenu než „svobodně“, tedy s respektováním odlišných zájmů, názorů a potřeb? S tím by asi souhlasil jen člověk s duší diktátora nebo vyznavač povinné kázně a respektování autority, byť její moc nebyla nabyta svobodnou volbou.

Jenže eurounijní „společně“ má právě takový charakter diktátu. Například nedávno schválené noty pod příznačným názvem „Společná zemědělská politika“. Tento dokument

není výsledkem dobrovolného připojení k návrhu na základě vzájemné výhodnosti, ale znamená povinnost konat podle určených pravidel výhodných pro držitele moci. „Společná politika“ v tomto případě znamená diskriminační podmínky pro slabší země východní Evropy. Znamená nejen nižší platby na hektar, ale také naučenou bezmocnost vůči západním dumpingovým cenám a dovozům podřadných produktů. „Společně“ snížení pesticidů ve všech zemích o 50 % znamená, že až osminásobné rozdíly mezi zeměmi budou pokračovat. „Společně“ znamená rezignovat na potravinovou soběstačnost a smířit se s jejím dalším poklesem.

„Společně řešení globálních problémů“ znamená podřízení menších zemí v otázkách společné „zahraniční a obranné politiky“. Pro snazší dosažení „společné vůle“ se proto navrhuje zrušení zásady konsenzu a její nahrazení diktátem kvalifikované většiny. Zájmy menších zemí budou už zcela lhostejné. Porážení budou mít nulovou vyjednávací pozici.

„Společně řešení“ znamená zasahování do vnitřních uspořádání států a ignorování jejich zájmů, tradic a kultury s odvoláním na gumově definované „evropské hodnoty“ a také měření dvojím metrem. Aby se „společně“ řešení dařilo, navrhnou unijní radikálové trestat za neloyalitu. Českem bez voleb nominovaná, ale Česku rozhodně nesloužící komisařka Věra Jourová a většina politických frakcí europarlamentu žádá tresty pro státy, které nejsou ochotny se zcela podrobit. To je případ Polska a Maďarska a nedávno také Slovinska bez ohledu na jeho aktuální předsednictví. Má to zatím drobnou vadu, Evropská unie není smluvní stranou Smlouvy o Evropské unii.

„Společně“ znamená v Evropské unii skoro vždy potlačení zájmů menších států, byť s nadšeným souhlasem jejich vnitřní globalizační opozice. „Společně“ naopak neznamená ve „společném zájmu“.

Úředník má alibi

Souhlasím s deklarací Cyrila Svobody: „V zahraniční politice by byl ideální cestou řád založený na respektu a hledání kompromisů.“ Ale není to pokrytectví, když víme, jak to je a bude ve skutečnosti? Čí zájmy budou muset být respektovány a kdo bude muset přistoupit na „kompromis“, tedy ustoupit?

Měl jsem příležitost se Cyrila Svobody zeptat, proč jako ministr zahraničních věcí za Českou republiku před americkou invazí prohlásil, že v Iráku byla zjištěna přítomnost chemických zbraní. Řekl mi, že neměl jinou možnost, protože takovou zprávu obdržel od tajných služeb. Má být ministr úředníkem v rukou tajných služeb navázaných na cizí zájmy? Byla to lež, ale úředník má alibi, byl uveden v omyl, podveden. Jak je to tedy s Vrběticemi a dalšími případy? Máme se „společně“ nechat zatáhnout do zničující války na základě podvodů a cizích zájmů?

Cyril Svoboda uvádí jako dobrý příklad společného řešení globálního problému unijní „řešení“ pandemie. Ano, to bylo řešeno „společně“, jen tak nějak bez nás a za našimi zády. Smlouvy s farmaceutickými firmami jsou pro nás stále začerněné. Že jde o gigantickou korupci, na to si lze vsadit.

Jako další příklad „společného“ řešení uvádí „nelegální migraci“. Ale víme, že ji německá kancléřka za nás za všechny vítala a později EU „společně“ rezignovala na kontrolu dovozu migrantů, při němž spolupracovaly neziskovky a převaděčské gangy. „Společně“ platíme výpalné Turecku, ale „společně“ vyhlašujeme sankce na Bělorusko. Europoslanci téměř společně zamlčují, že je naplánována legalizace další imigrace, a tím je společně řešen problém stárnutí Evropy a nedostatku inženýrů. Důsledky ponese společně, bez-

branní proti „společně“ vůli a s vědomím, jak to dopadá v islamizovaných zemích.

Cyril Svoboda má pravdu, že „sázet pouze na individuální obranu či strategii jednotlivých států je chyba“. Ano, je to chyba srovnatelně velká jako sázet na dobrou vůli velmocí a bývalých koloniálních mocností a věřit, že budou respektovat naše zájmy. Úředníkům se dobře vládne, když mají noty od protektora. Jsou „rozumní“, a proto ochotní přijmout ideologii od autority, lhotejno zda aktuálně západní, východní, levicové nebo pravicové, s nadějnými nebo zjevně zhoubnými cíli. Ne všem občanům se ale v protektorátu dobře daří.

Cyril Svoboda vidí problém (a není sám) v tom, že „státy delegují do klíčových pozic v Evropě politiky druhé až třetí kategorie“. Jenže k dosažení plánovaných cílů to přece stačí. Na co myslíte? Podle Svobody „Evropská unie nemá vizionáře nebo lídra, který by si věděl rady a říkal, jakým směrem má Evropa jít“. Ano, snažíví úředníci podrobující se zhoubným nápadům vedou země Evropské unie k úpadku. Ale v jaké funkci by „vizionář“ musel být a jak by se do ní dostal, aby změnil osud národů a odvrátil hrozící konec?

Není to spíš tak, že v případě Evropské unie „společně“ neznamená „po dobrovolné shodě, k všestrannému prospěchu“, ale bezpodmínečné podrobení, když „společná pravidla“ jsou vynucována jako nadřazená národním zájmům a odchod z EU brzdi gigantická korupce s rostoucím společným zadlužením? Cyril Svoboda přeje Petru Fialovi, „aby to zvládli“. Jenže přání úspěchu politikům druhé až třetí kategorie a nedobré vůle zemi nepomůže. Svoboda si myslí, že NATO má po neúspěších „udělat skutečnou sebereflexi“. Jenže jsme svědky perpetuace selhání, která je důkazem neschopnosti a neochoty se poučit. Pokud je tedy NATO „obrannou aliancí“.

Pravidelně v Evropském parlamentu pozorují sdílený po-

cit „evropské“ morální a kulturní nadřazenosti. Poslanci nejen z bývalých koloniálních mocností cítí právo i povinnost radit, regulovat a trestat zbytek světa. Nechápu, že je to neadekvátní, trapné a směšné. Hrozí pěstičkou Číně a Rusku a čekají pochvalu zpoza velké louže. Evropská unie světovou mocností není a nebude.

Cyril Svoboda prohlašuje, že „Evropská unie nepotřebuje reformu institucí“. Jenže dosažené výsledky nejsou náhodné. A budou se prohlubovat. Osud organismu je dán jeho genetickým kódem a nároky prostředí. Prostředí dnešního světa je náročné a Evropská unie má příliš mnoho letálních genů. Nápady a vůle vizionářů na tom nic nezmění. Nechce to drobnou úpravu jízdního řádu, ale rozumné svobodné směřování. Co nejvíce samostatné a svobodné, jak to jenom jde.

Zločinci nebo idioti?

(2. 3. 2022)

Jestliže vidíme politiky, kteří prosazují sankce proti Rusku, které velmi těžce poškodí hospodářství zemí, jež zastupují, a to někdy ještě silněji než Rusko, mělo by to nutit k zamyšlení.

Skoro všichni politici neruské Evropy jsou jen pimprlata, která slouží cizí moci a realizují akce těžce poškozující vlastní národní komunity. Evropa v dnešní době nemůže mít vážně míněné ambice vládnout světu, i když západoevropští politici z bývalých koloniálních mocností se nadále chovají, jako by mohli určovat chod světa.

Válka na Ukrajině jako dějinný přelom

Ruská vojenská akce je pro svět nepochybně naprosto přelomová. Pro Rusko je Evropa ztracena, pro Evropu je Rusko ztraceno. Na rozdíl od jiných agresí bez mandátu OSN, které realizovali Američané někdy doprovázení armádami „bratrských národů“ a které po sobě zanechávaly milióny mrtvých, aniž by je kdokoli mohl zastavit a sankcionovat, agrese Ruské federace spustila lavinu sankcí. Agresi Ruska předcházelo rozšiřování NATO až k hranicím Ruska, horečné vyzbrojování Ukrajiny po převratu v roce 2014, projektování a výstavba vojenských základů NATO tamtéž, genocida etnických „proruských“ Rusů ve východním cípu Ukrajiny, ignorování

požadavku bezpečnosti Ruska Západem, odmítání skutečného diplomatického jednání s Ruskem a nakonec dokonce úvahy o opětovném rozmístění jaderných zbraní na Ukrajině, samozřejmě namířených proti Rusku. Mediální příprava davů v neruské Evropě pracovala se stupňováním strachu z Ruska a nenávisti k Rusku.

To vše nemohlo Rusko vyhodnotit jinak než jako trvalou snahu pro vybudování výhodných pozic pro útok na Rusko. Nečekal jsem ruskou agresi 24. února, ale na rozdíl od různých expertů jsem se agrese do budoucnosti obával, protože chování Západu, samozřejmě včetně USA a zejména na Ukrajině, nemohlo Rusko vyhodnotit jinak než jako nevyhnutelnost vojenského konfliktu. Lidově řečeno, medvěd byl nezodpovědně zahnán do kouta. Můžeme tisíckrát opakovat, že to ruskou agresi neomlouvá, ale morální hodnocení, ať správné či nesprávné, je v praxi k ničemu. Rusko zaútočilo, protože bylo tlačeno do kouta. Chcete-li toto konstatování vytrhnout z kontextu, poslužte si!

Agrese jako východisko z nouze

Jsem si jist, že zahánění do kouta bylo zcela vědomé, organizované, úmyslné. USA prostě projevily úmysl těžce poškodit, nejráději fakticky zničit Rusko bojem „do posledního Ukrajince“, pokud dosud neutekl před bídou. Toto hodnocení je sotva zpochybnitelné bez ohledu na jeho odmítání. Méně je už očividné, že USA „musely“ zatlačovat Rusko, protože prohrávaly bitvu o uchování světové dominance symbolizované dolarem jako světovou rezervní měnou. Tím byly zatlačovány do kouta. Hrozí, že už nebude možné vystačit s výrobou dolarových jedniček a nul a s „kvantitativním uvolňováním“. Nehrozí, ale je jisté, že dominance USA končí a bude nahrazena dominancí Číny, která Rusko stále ještě potřebuje.

EU jako říše, nad kterou slunce zapadá

Evropská unie vystupuje jako světová říše, ale přitom vydává proklamace o „nutnosti prohloubení vztahů s USA na principu rovnoprávnosti“. Je to směšné, Evropská unie je americký protektorát jako celek a její členové samozřejmě také. Země nesoucí americké základny není rovnoprávná, stejně jako země, která je prostě malá.

Když se prokázalo, že CIA odposlouchává vedoucí představitele „partnerských“ zemí EU, nestalo se a nemohlo se stát nic... Ponížení, které protektorát musí unést. Jsme členy EU, která v rozhodujících otázkách nepočítá s právem veta. Pro ztrátu formálních zbytků suverenity ČR ochotně hlasují europoslanci KDU-ČSL, StaN, TOP09 a Pirátů. ODS a ANO jsou s tím smířeny, SPD tomu nedokáže zabránit.

Střelba do vlastní nohy

Protiruské sankce budou bolet a Rusko citelně poškodí, nejméně přibrzdí. Evropský parlament pro ně téměř jednotně zvedá ruku, ačkoli nemůže nevědět, že po hlavním poraženém, totiž obětované Ukrajině, bude těžce poškozeno nejen Rusko, ale i země Evropské unie, totiž jejich dolních 99% občanů. Co může vést tyto atrapy politiků k takovému sebeobětování, vlastně obětování občanů jejich zemí? Dá se to vysvětlit jen loajalitou k „jednotě“, která je jen stádností. Proč jsou takoví a co vede voliče k tomu, aby se nechali zastupovat škůdci? V podstatě není na výběr. Manipulace davy dospěla k vyšší vědecké úrovni a zmizela různorodost médií.

Inteligentní strategií je mezi normálními lidmi vzájemně výhodná spolupráce, můžeme jí říkat „win-win“. Proč se neuplatňuje? Rusko má suroviny a prostor, Západ má pořád ještě

nějaké vyspělé technologie. Proč je strategií upřít Rusku technologie a přijít o zdroje, proč vítězí „strategie“ vzájemně nevýhodné nespolutpráce? Můžeme jí říkat „lose-lose“. Proč je zde perverzní snaha škodit silnější než úsilí dosáhnout vlastního prospěchu? Protože USA se spojení Evropy s Ruskem nehodí.

Politolog profesor Zdeněk Mlynář měl na sklonku roku 1989 přednášku na pražské Právnické fakultě. Doporučoval „Rusko přijmout do Evropy“. Setkal se s velmi ostrým nesouhlasem auditoria. Studenti o generaci mladší než já trvali na tom, že „Rusko je jenom Horní Volta s jadernými zbraněmi..., medvěd na hliněných nohách, atd.“ a jeho „přijetí“ do Evropy nepřichází v úvahu. Rusko musí být potrestáno, nejlépe zničeno. Profesor Mlynář argumentoval, že nebude-li Rusko přijato do Evropy, „nutně se obrátí k Číně“. A to byly tehdejší Sovětský svaz i Čína v jiné kondici než dnes.

Jednota stáda a síla ideologie

Na konci února proběhlo jednání Výboru pro zemědělství a rozvoj venkova Evropského parlamentu. Zástupce Evropské komise nastínil realistický obraz dramatických ztrát pro unijní zemědělství a pro obchod s jeho komoditami a konstatoval vysoký růst cen pro spotřebitele. Nenaznačil ani kousek možného řešení. (Ono totiž prakticky neexistuje. Úpadek unijního zemědělství, venkova a životní úrovně obyvatel je za současné politiky neodvratný.) Koordinátoři jednotlivých frakcí (až na mne) se pak emotivně zaklínali potřebou srazit Rusko na kolena sankcemi, ať to stojí, co stojí.

Způsob myšlení, či spíše nemyšlení, s nímž se setkávám v Evropském parlamentu, mě nepřestává překvapovat. Taková míra loajality, konformity a absence rozumného úsudku, s jakou se setkáváme v tomto tělese, je i v české Poslanecké

sněmovně zatím nedosažitelná. Připomíná mi to silně případ havárie letadla korejských aerolinií, jehož posádka i cestující zahynuli jen proto, že si služebně níže postavení piloti netroufali polemizovat s šéfpilotem, který se zásadně zmýlil, protože nerozpoznal poruchu jednoho z přístrojů. Raději zahynuli, než by odporovali šéfovi. Podrobné šetření havárie ukázalo, že v korejské společnosti má stále šéf tak velkou autoritu, že si mu nikdo nedovolí oponovat ani ve smrtelném riziku.

Příklady vražedné konformity je v Evropském parlamentu bezpočet, ale zaměřím se na sebevraždu zvanou Green Deal. Tento „projekt“ či „strategie“, jak tomu říkají, byl stvořen v Evropské komisi, ambiciózně zdokonalen v Evropském parlamentu v poměru asi 500:200 a odsouhlasen Evropskou radou unijních premiérů včetně Andreje Babiše. „Vědecké základy“ Green Deal neobstojí z hlediska znalostí ze základní školy.

Dopady záměrů rozpracovaných do detailu včetně sankcí pro státy neplnící úkoly neprošly žádnou oponenturou. Po škodách způsobených Covidem včetně „boje“ proti němu a škodách způsobených sankcemi proti Rusku (a EU) někteří naivní ekonomové soudí, že Green Deal bude opuštěn, protože by prohloubil úpadek hospodářství. Mýlí se. Green Deal nebude opuštěn, protože EU dávno opustil zdravý rozum. I současná ministryně životního prostředí Ing. Bc. Anna Hubáčková (KDU-ČSL) se ohradila, že Green Deal musí být splněn stůj co stůj.

Georgij Valentinovič Plechanov byl marxistický filosof odmítající revoluci, tedy jaksi konzervativní. Ve svém nejznámějším díle „O úloze osobnosti v dějinách“ tvrdil, že když se ve společnosti nakupí problémy a dochází ke krizi, určitě se objeví osobnost, která společnost z krize vyvede. Pokud se mýlí, tak potěš pánbůh. (Ano, byl to Rus.)

Listina práv a svobod usvědčuje vládu

(8. 3. 2022)

Ajtáci sympatizující s narůstající totalitou organizují útoky na weby, aby je zablokovali.

Podle čl. 17 Listiny práv a svobod:

- (1) Svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny.
- (2) Každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu.
- (3) Cenzura je nepřípustná.

Nejsme ve válce, jak lživě tvrdí premiér Fiala, neexistují žádné důvody k omezení práva na informace. Žádný zákon neumožňuje blokovat weby a soudy o blokování nerozhodly. Jde o protiústavní činnost současné vlády, zejména Fialy a Rakušana.

Weby zprostředkující protizákonné útoky hovoří o „ruských webech“, ale čtete-li dál, dozvíte se, že jde o weby, o kterých premiér Fiala v přímém přenosu lživě tvrdil, že jsou placené z Ruska. Proto bylo či bude na Petra Fialu podáno trestní oznámení pro trestný čin pomluvy, který byl navíc spáchán prostřednictvím sdělovacích prostředků, takže trestní sazba je vyšší.

Mentalita útočníků sedících u počítačů se v ničem neliší od davu útočícího na židovské obchody nebo terorizujícího po

válce civilní obyvatelstvo jen kvůli německé národnosti. Ubožáci se skrývají za anonymitu a přesvědčení o beztrestnosti. Současně si užívají pocitu moci nad jinými, stejně jako každý anonym. Všeho do času.

„Ukrajinská fašistická cháttra“

(8. 3. 2022)

Novinář: „Nežil jsem nadarmo, jen co nenávisti se mi podařilo vyvolat!“ (Karel Čapek, Bajky a podpovídky)

Dočetl jsem se na Novinkách.cz, že prý je asi 200 lidí stíháno kriminalisty Národní centrály proti organizovanému zločinu. Mají být obviněni z „trestného činu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidy“.

Uveden je případ Zdeňka Ondráčka a je citován jeho údajný výrok: „Obdivuji Putina za trpělivost s tou ukrajinskou fašistickou cháttrou... střílet na školy, školky, nemocnice a další ryze civilní objekty mohou opravdu jen svině.“

Manipulace

Autor článku, jistě zkušený dezinformátor, výrok úmyslně zkreslil, neboť ve skutečnosti zněl: „Přátelé, obdivuji Putina za trpělivost s tou ukrajinskou fašistickou cháttrou. Slušným Ukrajincům se omlouvám, ale střílet na školy, školky, nemocnice a další ryze civilní objekty mohou opravdu jen svině.“

Výrok předcházel o šest dní agresí Ruské federace a týká se tedy zcela evidentně genocidy na Donbasu prováděné zejména bataliónem Azov, pro nějž je označení „fašistická cháttra“ velmi jemné, stejně jako označení „svině“. Výslovně se netýká „slušných Ukrajinců“.

Článek má zjevně vyvolat dojem, že Zdeněk Ondráček je „prověřován“ pro trestný čin „popírání, zpochybňování...“, neboť je v článku výslovně jmenován, takže čtenář „pochopí“, že on je ten „zadržený podezřelý... a tedy budoucí obviněný“. O co ve skutečnosti jde? Ondráček napsal svůj tweet týkající se „fašistických sviní“ a mladý ctižádostivý poslanec za TOP09 na něj podal trestní oznámení. Asi mu imponují fašistické svině. O trestním oznámení se dozvěděla „investigativní novinářka“ Slonková, která o tom napsala na web Neovlivní: „Policie vyšetřuje komunistu Ondráčka. Oslavoval Putina.“

V citaci samozřejmě vynechala „Slušným Ukrajincům se omlouvám“. Od ní to pak opsali všichni líní pisálkové z různých redakcí, aniž by se obtěžovali najít původní výrok, nebo výrok dokonce zkrátily na: „Obdivuji Putina za trpělivost s tou ukrajinskou fašistickou cháttrou.“ Tím se evidentně snažili naznačit, že fašistickou cháttrou Ondráček míní všechny Ukrajince.

Skutečnost je ovšem taková, že Ondráčka v této souvislosti policie vůbec neoslovila, takže ho sotva vyšetřovala, jak tvrdí Slonková, natož aby ho obvinila nebo dokonce stíhala.

Článek tvrdí, že „policie prověřuje asi 100 lidí, mezi nimi i mnoho politiků z řad SPD a komunistů“. Neuvádí pochopitelně žádného politika, protože o žádném nic takového neví. Formulace má jen dehonestovat opoziční parlamentní politické hnutí SPD a KSČM uvádí ze stejného důvodu. V souvislosti s obviněnými píše: „Daniela Makaye z SPD“, ačkoliv Makay členem SPD nikdy nebyl, přihlásil se, ale byl odmítnut. Ani Ondráček není politik KSČM.

Trestní oznámení na premiéra

Prověřovat lze ledacos. Dochází k tomu na základě trestního oznámení kohokoli. A už můžete být pro ubohé pisálky

„sprostým podezřelým“.

Trestní oznámení může být důvodné. Například novinář Petr Hájek podává trestní oznámení na premiéra Petra Fialu. Ten totiž zcela lživě veřejně obvinil provozovatele protiústavně zablokovaných webů, že jsou placeni z Ruska. Tím nepochybně naplnil skutkovou podstatu trestného činu pomluvy podle § 184 Trestního zákoníku. Hrozí mu odnětí svobody na dvě léta, jak tomu je, je-li trestný čin spáchán tiskem, filmem, rozhlasem, televizí. V tomto případě jsem ke spravedlnosti zvláště skeptický, co když bude konstatováno, že „nenastala škoda“, nebo „trestný čin nebyl spáchán“. Dvojí metr nepoužívají jen „investigativní novináři“.

Paragrafy

Na základě čeho by měli být prověřováni stíhání? § 405 Popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia: „Kdo veřejně popírá, zpochybňuje, schvaluje nebo se snaží ospravedlnit nacistické, komunistické nebo jiné genocidium nebo nacistické, komunistické nebo jiné zločiny proti lidskosti nebo válečné zločiny nebo zločiny proti míru, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta.“

Jak je definováno „genocidium“?

§ 400 Genocidium:

(1) Kdo v úmyslu zničit úplně nebo částečně některou rasovou, etnickou, národnostní, náboženskou, třídní nebo jinou podobnou skupinu lidí

a) uvede příslušníky takové skupiny do takových životních podmínek, které mají přivodit jejich úplné nebo částečné fyzické zničení,

b) provede opatření směřující k tomu, aby se v takové skupině bránilo rození dětí,

c) násilně převádí děti z jedné takové skupiny do druhé, nebo

d) způsobí příslušníkovi takové skupiny těžkou újmu na zdraví nebo smrt,

bude potrestán odnětím svobody na dvanáct až dvacet let nebo výjimečným trestem.

(2) Stejně bude potrestán, kdo k činu uvedeném v odstavci 1 veřejně podněcuje

(3) Příprava je trestná.

Je to obecný problém. Nejde jen o Ondráčka, jde o každého, koho si „médiá“ usmyslí šikanovat. Také jsem to bohatě zažil. „Skončí za mřížemi?“, zněl například nadpis a pod ním fotomontáž mojí tváře za mřížemi, ačkoli jsem nebyl vyšetřován, obviněn, stíhán. Korporace mají na korupci peněz dost a pisálci si strašně potřebují posílit sebevědomí.

Takže v Ondráčkově případě by musela být „fašistická chátka“ (jakou ukrajinský batalion Azov nepochybně je) „rasovou, etnickou, národnostní, náboženskou, třídní nebo jinou podobnou skupinu lidí.“ První čtyři možnosti evidentně nepřicházejí v úvahu, zbývá možnost, že by „fašistická chátka“ byla skupinou podobnou jako rasa, etnikum, národnost nebo církev.

To batalión Azov evidentně není, proto soudím, že se při střelbě na školy, školky, nemocnice a civilní objekty dopouštěl genocidy. To ale osm let mainstreamovým dezinformátorům a dnešním cenzorům vůbec nevadilo.

Přece by nám nelhali...

(13. 3. 2022)

Společnost je hluboce rozdělena. Mnoha způsoby. Všimněme si rozdělení na spotřebitele propagandy a občany kriticky myslící.

Je evidentní, že bezostyšné a protiústavní zavádění cenzury je projevem slabosti. Tato vláda tím dokazuje svoji neschopnost vyrovnat se čestně s realitou pomocí věrohodných argumentů a obecně prospěšných činů. Domnívá se, že označením oponentních názorů jako „dezinformace“ a výhrůžkami trestním postihem si zajistí podporu masy nemyslicích a strach myslících. Ostatně perverzními prioritami vládní koalice byl pandemický zákon zmocňující ministry k omezení občanských práv a „korespondenční volba“ umožňující masivní volební podvody, které by měly zajistit koalici stranám další volební vítězství bez ohledu na preference občanů.

Od spoluobčanů jsem nečekal zázraky a nepokládám se za naivního, ale míra sugestibility velké části občanů a jejich podléhání mediální manipulaci mě překvapila. Dr. František Koukolík kdysi citoval americkou výzkumnou studii, v níž byly vybrány dvě skupiny pokusných osob. Do obou byli zařazeni voliči pevně rozhodnutí pro jednoho z hlavních prezidentských kandidátů, stejných v každé skupině. Skupiny pak byly izolovány a po dobu několika týdnů jim byly předkládány zprávy ve velké míře převážně hovořící v neprospěch je-

jich kandidáta. Na konci experimentu se ukázalo, že to jejich preferenci jen posílilo...

Doufal jsem, asi nedůvodně, že spoluobčané na tom budou se schopností kritického náhledu poněkud lépe než američtí voliči.

Soudní lékař profesor Tesař nás při přednášce upozornil, že debilové a imbecilové (dnes jsou tyto kategorie přejmenovány) mají tendenci na kladné otázky odpovídat kladně, na záporné záporně, neboť se vyznačují zvláště vysokou sugestibilitou. Z teorie psychologických testů je známo, že lidé mají tendenci na různé po sobě následující otázky odpovídat stereotypně. Samozřejmě platí, že všichni jsme ovlivnitelní a všichni ovlivňujeme, byť bychom názorové oponenty jen utvrzovali v jejich omylech. Míra sugestibility je ovšem různá. Každý zkušený podvodník ví, že snáze lze podvést toho, kdo si je jist, že by podvod prohlédl. Sebevědomí vzdělanci jsou proto náchylnější podlehnout klamu než méně sebejistí a méně vzdělaní, kteří na správnost vlastního úsudku nespolehají. Hloupěji uvažují lidé řízení ideologií, než ti, kteří spoléhají na skepsi a zkušenost.

Všichni se rozhodujeme jen podle toho, co právě víme, a málokdo dokáže zůstat nerozhodnutý s vědomím, že nemá dost kvalitních informací. Velká většina lidí se i bez časové tísně rychle rozhodne. „Přirozeně“ většinou tak, jako již před tím.

Klasický „chyták“ pro studenty lékařství je otázka: „Co uděláte, když vstoupíte do místnosti, kde je mrtvý člověk?“ Správná odpověď zní: „Přesvědčím se, že je mrtvý.“ K zásadám správného myšlení totiž patří neustálé přezkoumávání správnosti východisek, chybné je naopak lpění na jejich správnosti. S novými informacemi musíme přezkoumávat přijaté závěry. A pozor, také se starými. Čím méně informací

jsme nashromáždili, tím snáze dospějeme k závěru, ale tím spíše bude chybný.

Lidé mění názor teprve tehdy, když nové informace přesvědčivě vyvracejí dosavadní jistoty. Ale povrchní lidé informace nehledají. Takoví „ovčané“ jsou ideální pro každou totalitní vládu. Známe je z komentářů na sociálních médiích, místo argumentů nabízejí jen nálepky a sprosté nadávky. Těm ostatním musí totalita informace zakázat. Riskuje, že si sice nějakou dobu udrží moc, ale zvolna ztratí důvěru. Udělá to, jestliže potřebuje rychle zneužít moci. Pak už se nelze vrátit k demokracii. Současná vláda v ČR se takto rozhodla. Počítá s tím, že ji u moci udrží její policie, její prokurátoři, její soudy a ovládnutá média. Nepočítá s tím, že z lovce se stane zvěř.

Přehledka vítězů a poražených

(18. 3. 2022)

Oblíbená pohádka, či jak se dnes „odborně“ říká „narativ“, o krvežíznivém zločinci Putinovi, kterého zčistajasna napadlo přepadnout svobodnou mírumilovnou demokratickou Ukrajinu, je zcela postačující pro zvláště prostoduché spotřebitele. Perverzní povaha tyrana je pro osoby myslící horní polovinou těla poněkud nepostačujícím motivem k útoku.

Ani další vysvětlení, že se diktátorovi zachtělo dobýt sousední zemi, protože jako Hitlerovi Němci toužil po životním prostoru, také s ohledem na hustotu zalidnění Ruska poněkud nesedí. Rovněž touha Ruska po nerostném bohatství a žírné zemědělské půdě vypadá pro osoby s IQ nad 90 poněkud nepravděpodobně. Jestli snad nakonec neplatí trochu složitější hypotéza o „proxy válce“ mezi USA a Ruskem, konkurujícími si velmocemi. Zkusme ji prozkoumat.

Převýchova převratem

Mírotvorné USA, klíčový spojenec zemí, v nichž mají vojenské základny, užívají k udržování moci dvojí strategii. Znamý pacifista a nositel Nobelovy ceny míru Obama obě tyto strategie shrnul jako schopnost USA každé neposlušné zemi „zkroutit ruku“. Buď je vybombardují za účelem jejich hospodářského rozkvětu, jako příkladně Koreu, Vietnam, Irák, atd., nebo svrhnou nedostatečně demokratickou vládu pomocí

šikovně zorganizovaného převratu, jemuž obvykle předchází „barevná revoluce“. Z nastolené demokracie a pokračující hospodářské pomoci se dotčené státy dlouho nevzpamatují. Takovým příkladem je i Ukrajina. Ta se po úspěšném převratu proboujela do čela nejchudších zemí Evropy.

Důvody převýchovy států a národů mohou být různé, například jejich snaha neobchodovat za dolary. Některé národy prostě překážejí rozvoji. Jak řekla paní Madeleine Albright, není spravedlivé, aby Rusko mělo tolik zdrojů. Rusko je ale lakomé a nechce se dělit, nýbrž hodlá svoje zdroje prodávat a využívat samo. To není pěkné. Navíc příliš mnoho zdrojů umožňuje Rusku pořizovat zbraně, jejichž pomocí brání USA v jejich spravedlivém přerozdělování. Tady musí spravedlivá ruka zasáhnout.

Ukrajinizace samopalem

Touha ukrajinského lidu po uspokojování materiálních potřeb vedla ke snaze o připojení k blahobytné Evropské unii. Uniklo pozornosti, že na východním křídle tohoto spojenectví je blahobyť tak velký, že práceschopní občané masově odcházejí pracovat na Západ za nízké mzdy, aniž by se blahobyť v jejich zemích zvyšoval.

Ukrajina skýtá rovněž možnost využít tradičních vztahů Ukrajinců k Rusům a jiným konkurenčním etnikům. Ten se za druhé světové války projevoval formováním SS divizí a zabíjením Poláků, Rusů, Židů, atd. Budovalo se národní uvědomění s logickým heslem Ukrajinu Ukrajincům a snahou odstranit cizí neukrajinské prvky. Problémem bylo, že proruských Rusů je příliš mnoho a snahu o asimilaci poukrajinstvím si neoblíbili.

Pomajdanovské ukrajinské vedení však ve své snaze ne-

polevilo. Přitom se opíralo o zahraniční pomoc. Tak začaly být projektovány a zřizovány spřátelené americké vojenské základny a byla mohutně budována ukrajinská armáda. Cíle v Rusku se při takticko-technických vlastnostech dnešních zbraní ocitly na dostřel. Rusové se cítí ohroženi, ale na to přece nemají právo. Současně byli ostřelováni proruští Rusové, kteří nechtěli být ukrajinizováni. To se sousednímu Rusku kupodivu nelíbilo a proti shromáždění vojenské síly poblíž vzbuřených proruských Rusů shromáždilo svoje síly uvnitř ukrajinských hranic.

Poučení z ulice

Zde diktátor Putin uplatnil zkušenost dítěte petrohradské ulice: „Je-li bitka nevyhnutelná, je třeba zaútočit první.“ Taková poučka nemůže být ospravedlněním agrese. Je přece rytířské a správné počkat, až se soupeř vyzbrojí a zaútočí jako první. Tak to zřejmě viděli i zahraničně političtí experti a politologové. Proto takové překvapení z ruského „zákeřného útoku“.

Ukrajinci vyzbrojení vojensky a ideově budou zřejmě hlavním poraženým. Proto musíme cítit s přechájecími Ukrajinci i s těmi, kteří na Ukrajině zůstanou. Objektivně jsou oběťmi. Válka na Ukrajině je předzvěstí možné třetí světové války, podobně jako druhé světové předcházela válka ve Španělsku nebo v Habeši. USA postupují podle osvědčeného schématu. Čekají, až se bojující strany maximálně vyčerpají. Proto je třeba boje prodlužovat a jedné straně dodávat zbraně.

V druhé světové válce na rozdíl od první Češi netáhli na Rusa, zatímco se skoro všude v Evropě formovaly divize SS v součinnosti s Němci útočícími na východ. Nyní však i v ČR, zdá se, roste patriční odhodlání.

Odříznuti jsme i my

Jenže svět dnes vypadá jinak než před osmdesáti lety. Sankce proti Rusku a ruské protisankce opět spouštějí železnou oponu, jen tentokrát trochu dál na východ. Předtím se zdálo, že svět má na výběr mezi vzájemně výhodnou spoluprací a vzájemně nevýhodnou nespouštějí. Byla ovšem zvolena druhá možnost.

USA jsou příliš závislé na dolaru a na budování vojenské převahy. Zdá se, že přípravou a obětováním Ukrajiny zase vyhrály. Jsou vítězi od okamžiku, kdy Rusko zaútočilo. Dosáhli svého cíle. Západní a střední Evropa pomohly spustit železnou oponu. Tím se podařilo tuto hospodářsky rozvinutou část euroasijského kontinentu odříznout od zdrojů a odbytišť na východě. Evropská unie může zapomenout na ideu, že bude se zámořským spojencem jednat jako rovný s rovným. Bumerang jejich protiruských sankcí z ní udělá po Ukrajině druhého hlavního poraženého. Těžce hospodářsky utrpí i Rusko, ale v dlouhodobé perspektivě méně než zbytek Evropy.

Bída a rozum

Slyšíme jásot hlupáků, že Rusko zůstane izolováno. Ano, stane se závislejší na Číně. Rusko objektivně je agresor a naprostá většina členů OSN jeho agresi odsoudila. Jenže velká většina světa se k americko-evropským sankcím nepřipojila. Kupodivu sázejí na vzájemně výhodnou spolupráci.

Hlavní supervelmocí je reálně Čína. Ta rozhodne, nakolik se bude obchodovat v dolarech. Nemá zájem na jejich rychlém znehodnocení. Má jich velké zásoby. Těžiště světa se definitivně stěhuje k Pacifiku. Svět se rozděluje jako kdysi na část Západořímskou a Východořímskou. Ta druhá vydržela déle.

Svět bez Ruska kupodivu nemá pro Rusko cenu. Jeho „mrtvá ruka“ je připravena zničit zbytek světa.

Kašpaři vládoucí v některých malých zemích věří, že je to vhodná příležitost, jak si s cizí pomocí upevnit moc. Nejdříve je třeba zbavit se demokracie. Bída, která nezadržitelně nastane, může pomoci stvořit krvavé diktátory anebo pomoci k vítězství rozumu. Pragmatici v mnoha zemích světa ale budou chtít žít. I za cenu vzájemné výhodnosti. Uvidíme, kolik zbylo rozumu.

Bez totality to nezvládnou. Jak dlouho s totalitou?

(24. 3. 2022)

Současná vláda v ČR plně přechází na systém demokracie. Koncept demokracie má mezi lidem stále obrovskou autoritu. Občané se nechtějí vzdát občanských práv.

Demokracie je pro občany lákavá idea. Po desetiletích bojů se s ní vlády musely do značné míry smířit. Není totiž pravda, že demokracie je nebo není, demokracie je více nebo méně. Čím více hrozí, že se lid bude domáhat svých zájmů, tím více budou vlády pod různými záminkami demokracii potlačovat. Oblíbená záminka k potlačování demokracie je ochrana demokracie. To tehdy, když pravda ohrožuje stát a správcové země vědí nejlépe, co dělat, zatímco lid je vlastně hloupý. V psychologii se této fintě říká „racionalizace“, tedy rozumné vysvětlení. Nepřijatelné chování je zdůvodňováno ušlechtilými cíli.

Západ zvolna podléhá morální a kulturní degradaci. Ta je předmětem kritiky, na niž doposud stačilo mírnější potlačování demokracie a lehčí totalita. Občané jsou poučeni, co není vhodné říkat, kde se nemají sdružovat a shromažďovat, k jakým informacím se nedostanou, a že mají tolerovat volební manipulace a podvody. To je zatím jen ochutnávka nadcházející totality.

Problém je v tom, že už nebude dost zdrojů na udržení dosažené životní úrovně. Materiální potřeba je pro rozhodující

masu občanů důležitější než ušlechtilé ideje. Pokles životní úrovně nakonec spolehlivě naštvou úplně každého. Co udělají skuteční, ale pro veřejnost sotva viditelní vládcí a jejich privilegovaní sluhové? Samozřejmě budou kázat vodu a pít víno. Ale vína není dost pro všechny (ale už i vody se na mnoha místech kriticky nedostává). Tím rozporem mezi slovy a činy privilegovaní sluhové ve vládách spolehlivě naštvou velkou většinu občanů. Proto musejí zpřísnit zákazy, více přísněji trestat.

Lidovou nespokojenost je třeba kanalizovat. Na to existují osvědčené metody, zejména vytváření obrazu nepřítele (jiného než je vláda sama), podpora nenávisli mezi lidmi, mezi generacemi, národnostmi, vyznavači různých idejí... A kdyby to nestačilo, je třeba poslat muže do války a dbát, aby byla co nejvíce zničující.

Nastávající omezení zdrojů a materiální spotřeby je ve skutečnosti kritické. Proto ta opatření a ušlechtilé nové ideje, které mají zakrýt budoucí nedostatek potřebou ušlechtilé askeze a bohubylých cílů. Ovšem akcionáři nechtějí přestat bohatnout a ředitelé jejich společností musí dosahovat plánovaných zisků.

Krásným příkladem je projekt Green Deal. Jeho cílem je dramaticky omezit spotřebu ne kvůli deklarované záchraně planety, ale kvůli omezení zdrojů. K EU se totiž nikdo nepřidá, a snížení její osmiprocentní produkce skleníkových plynů na polovinu je plivnutím do moře. Akcionáři o své zisky nepřijdou, čím méně energie, tím bude dražší. Útlum evropského zemědělství v souběhu se zablokováním Ruska povede k růstu cen potravin s následným levným dovozem z „třetích zemí“ a jeho prodejem za vysoké ceny.

Vládnoucí moc potřebuje odvést pozornost od svého konání a najít viníky. Těmi údajně jsou občané, kteří příliš spo-

třebovávali, co se jim nabízelo, a Rusko, které nebylo dost trpělivé, aby počkalo na dozbrojení Ukrajiny a vybudování základen na jejím území. Sankce poškodí víc Evropu bez zdrojů než Rusko se zdroji. Proto má být v Evropě slyšet jen jednostranná propaganda, proto se má úspěšně rozvíjet demokracie a potlačovat vše, co stojí v cestě.

Má to ovšem háček. Dřív nebo později kritické množství občanů postřehne rozdíl mezi oficiální ideologií a realitou. A všimnou si, že jim krom žvanění vláda nemá co nabídnout. Ideologie se časem zesměšní sama. Odtud je jen krůček k úvaze, k čemu je taková vláda. Hrozí jen to, že místo řešení zvolí reprezentaci novou, nadějnou, ještě horší, podpořenou dobře zaplacenou propagandou.

Vystoupení před Velvyslanectvím Srbska

(26. 3. 2022, při příležitosti 23. výročí agrese USA a NATO proti Jugoslávii)

„Vážení přátelé,

dnes si připomínáme 23. výročí osmasedmdesátidenního bombardování Srbska s tisíci civilními obětmi, zničenou infrastrukturou v rozsahu desítek miliard dolarů a odtržením území, na kterém pak kosovská soldateska prováděla genocidu a obchodovala s orgány zavražděných civilistů. Je hořkou ironií, že si americká armáda přizvala k bombardování vnučky bojovníků německé nacistické armády, která bombardovala Srbsko o 57 let dříve.

Tato genocida zůstala bez potrestání a byla nepochybnou agresí podle mezinárodního práva. Srbsko Spojené státy ničím neohrožovalo a Spojené státy neměly pro vojenský zásah mandát OSN. Pokud by existoval, nemohl by umožňovat bombardování civilních cílů.

Viděli jsme video, na kterém se Joe Biden jako senátor veřejně chlubí, že to byl on, kdo navrhl bombardování Bělehradu, mostů a civilní infrastruktury. Stejný prezident má dnes tu drzost někoho označovat jako válečného zločince. Spojené státy si v odtrženém Kosovu vybudovaly druhou největší vojenskou základnu v Evropě - Bondsteel.

Dovolte mi v této souvislosti několik osobních vzpomínek, protože jsem v té době byl členem vlády ČR. Přihlášku do

NATO podala některá z předchozích vlád ODS a my jsme od počátku slyšeli, co všechno ještě musíme splnit, abychom jako Česká republika byli hodni členství v NATO. A náhle, naprosto nečekaně a bez dalších podmínek, jsme byli informováni, že jsme byli vstoupeni do Severoatlantického paktu. Důvod byl zcela jasný za několik dní.

Na tajném jednání vlády, které jakoby mělo řešit zcela jiné problémy a o němž jsem tehdy nevěděl, že bylo záměrně takto zinscenováno, přišel v jedenáct v noci telefonát, že má vláda ČR do půlnoci rozhodnout, zda podpoří za prvé přelety letadel NATO přes své území a za druhé zda souhlasí s „collateral effects“, tedy zda je srozuměna s vedlejšími účinky, tedy ztrátami na životech civilního obyvatelstva a škodami na nevojenském majetku.

Do půlnoci diskuze ve vládě neskončila. Žádali jsme o prodloužení času. Bohužel z 19 členů vlády hlasovali proti jen tři a dva se zdrželi hlasování.

Za několik dní jsem cestoval na jednání evropských ministrů zdravotnictví do Atén. Na letišti na mě čekal český velvyslanec, který mi oznámil, že se ještě nejméně dvě hodiny do hotelu nedostanu, protože Atény jsou neprůjezdné. V ulicích je milion protestujících proti bombardování Jugoslávie.

Včera zemřela ministryně zahraničí USA z doby bombardování Madelaine Albrightová. Bylo by spravedlivé, kdyby jí býval za všechno, co spáchala, pomohl do pekla doprovodit vězeňský lékař. Na trest peklem ale nevěřím, i když pozemská spravedlnost někdy straní vrahům spíš než jejich obětem. Albrightová považovala USA za „nepostradatelný národ“, pokud jde o používání diplomacie podporované použitím síly k obraně demokratických hodnot ve světě.

„Stojíme vysoko a vidíme dál do budoucnosti než jiné země a vidíme, že tu hrozí nebezpečí nám všem,“ řekla v roce

1998 televizi NBC. „Vím, že američtí muži a ženy v uniformách jsou vždy připraveni obětovat se pro svobodu, demokracii a americký způsob života.“

Neděláme si žádné iluze, zprávu o smrti Albrightové provázela oficiální slova vděčnosti a lítosti. Většinou je jí připisován boj za demokracii a zapomíná se na její účast na vraždách. Nevadí ani její prohlášení, že půl miliónu mrtvých dětí stálo za to. Vím, že dnes jsme na pietním shromáždění. Přesto jsem přesvědčen, že stojí za připomenutí, kdo a za co ji tak oceňuje. Měli bychom vědět, kdo nás reprezentuje v České republice a v Evropské unii.

Výroky se liší mírou bizarnosti s ohledem na „dílo“, které po sobě zanechala.

Podle Joe Bidena byla vždy silou dobra, lásky, slušnosti a svobody. Víme, že jeho představa dobra je perverzní. Sám podporoval vraždění civilních obyvatel cizí země stejně jako ona.

Místopředseda Evropské komise a hlavní propagátor plánu Green Deal Timmermans je hluboce zasažen jejím odchodem pro její moudrost, smysl pro humor a přátelství. Její odvaha byla pro něj inspirací.

Vysoký představitel EU pro zahraniční politiku Josep Borrell je hluboce nešťasten z této ztráty, neboť formovala globální politiku a podporovala demokracii po celém světě od Afrického rohu, přes Bosnu a Hercegovinu až po Blízký východ. Podle představitele Evropské lidové strany Manfreda Webera byla ikonou světového ženského vůdcovství a silným hlasem ochrany míru a svobody na světě.

Podle pracovníka Českého rozhlasu v unijních strukturách Filipa Nerada měla velkou zásluhu v rozšiřování NATO o země východní Evropy a za to jí musíme být vděční.

Petr Fiala (ODS) míní, že málokdo ze světových politiků vykonal pro naši zemi tolik.

Podle Dity Charanzové z Hnutí ANO odešla výjimečná žena, která nesmírně pomohla naší zemi.

Poslanec Tomáš Czernin z TOP09 ji obdivuje jako anděla strážného naší země a připomněl, že od Václava Havla obdržela Řád bílého lva s řetězem. Podle bývalého velvyslance Michaela Žantovského byla jednou z posledních představitelk internacionalistické zahraniční politiky USA.

Podle Jiřího Drahoše jí vděčíme za prestiž České republiky ve světě. Podle Piráta Ivana Bartoše byla zastánkyní svobody a demokracie. Podle Marka Výborného z KDU-ČSL odešla noblesní dáma a náš člověk ve Washingtonu. Podle Tomáše Petříčka z ČSSD byla pro mnohé inspirací, věřila v hodnoty jako spravedlnost, demokracii, svobodu a solidaritu.

Pokud nás budou reprezentovat obdivovatelé organizátorů masových vražd, sotva bude na světě lépe.

Příští týden odlétám do Bělehradu jako pozorovatel voleb v Srbsku. Doufám, že si tato těžce zkoušená země zvolí reprezentaci, která bude důsledně hájit zájmy obyvatel své země.

413 idiotů tleskalo vstoje, že bude EU bez plynu

(8. 4. 2022)

Díky lidem postrádajícím informace, zdravý úsudek a/ nebo ovládaným emocemi je na členských státech EU páčán těžký hospodářský a sociální zločin.

Místo vzájemně výhodné spolupráce je už dlouhodobě volena vzájemně nevýhodná nespolutpráce, jak jsem napsal už dříve. Včera odpoledne se v plénu Evropského parlamentu hlasovalo o rezoluci „Sankce Evropské unie proti Rusku“. V původním návrhu bylo okamžité zrušení dovozu uhlí, ropy a paliva do jaderných elektráren. Velmi mnohé poslance to však dostatečně neuspokojilo, tři skupiny z různých frakcí nezávisle na sobě navrhly navíc zákaz dovozu plynu.

Návrh prošel 413 hlasy, 93 poslanců hlasovalo proti, 46 se zdrželo hlasování a téměř 150 nehlasovalo vůbec. Po vyhlášení tohoto výsledku většina přítomných poslanců povstala a ozval se jejich frenetický potlesk a jásot. Oni zvítězili, občané země Evropské unie prohráli. Z České republiky návrh podpořili za KDU-ČSL Šojdrová, za TOP09 Pospíšil a Niedermayer, za Piráty Gregorová, Kolaja a Peksa, za ODS Zahradil, Tošenovský a Vrecionová a za ANO Charanzová a Dlabajová.

Proti hlasovali za SPD Blaško a David, za ANO Hlaváček, Knotek a Kovařík a za KSČM Konečná, za StaN kupodivu Polčák. Maxová (ČSSD) a Zdechovský (KDU-ČSL) se hlasování zdrželi.

Možná někdo řekne, že svým hlasováním poslanci vyjádřili jen svůj postoj k ruské agresi a vlastně o ničem nerozhodli. Jenže o jejich hlasování se opře Evropská komise a Evropská rada, která možná jako jediná prostřednictvím některých premiérů projeví vůli zachránit situaci.

Zrušení dovozu energetických surovin bude znamenat jejich absolutní nedostatek. Jejich ceny stoupnou nejen zvýšenou poptávkou při nedostatku na trhu, ale také spekulacemi vývozců (nejen Ruska), zpracovatelů, například rafinérií, elektráren, ale i koncových prodejců, pumpařů, dodavatelů tepla, atd. Zvýšené ceny energií se promítnou do všech cen, u některých výrobců naprosto dramaticky. Růst cen a inflace zvýší chudobu chudých a sníží blahobyt bohatých. Zásadně se změní spotřební koš. Spotřebitelé se budou muset omezovat na základní potřeby. Z toho důvodu se sníží odbyt mnoha relativně zbytných komodit a služeb. Klesne prodej např. textilu, bot, knih, skla, hraček, zájezdů, atd. Zkrachují nebo zredukují svoji činnost jejich výrobci, distributoři a poskytovatelé. Naroste nezaměstnanost a tím klesne výběr daní a zdravotního a sociálního pojistného. Bude nutné podpořit osoby absolutně ohrožené bídou, což znamená nutné neefektivní výdaje. Poroste bezdomovectví, další projevy sociální degradace a zločinnost... To jsou neodvratné důsledky nastávajícího velkého nedostatku energetických zdrojů, pro které idioti radostně zvedli ruku.

Odpovědnost za situaci nesou postupně zločinci, kteří podporovali násilný převrat Majdan a nacistické skupiny na Ukrajině, ostřelovali Donbas a způsobili genocidu tisíců Rusů, stavěli americké vojenské základny na Ukrajině (i jinde), přičemž připravovali návrat jaderných zbraní na Ukrajinu, budovali tamtéž laboratoře pro biologické zbraně, aby dosáhli bezprostředního ohrožení bezpečnosti Ruska a tím ho vyprovokovali k agresi vůči Ukrajině. Nejpostiženějšími

obětmi této politiky jsou mírumilovní obyvatelé Ukrajiny, ale i ti zblblí nacistickou propagandou, ruší občane a také občane členských zemí EU. Nejvíce ti nejchudší v nejchudších zemích. Profitovat budou USA, které proces organizovaly, Čína a některé další země, přesněji akcionáři a majitelé korporací...

Za téměř tři roky nemohlo ujít mojí pozornosti, že velmi mnozí europoslanci bez rozdílu země původu bez stopy pochybností hlasují o věcech, o nichž nemají potuchy, a navíc bez sebemenšího pocitu odpovědnosti. Jejich v naprosté většině zcela zbytečná vystoupení jsou určena pouze pro zviditelnění před domácím publikem, které se ovšem ke své škodě (až na vzácné výjimky) nezajímá o důsledky hlasování „svých poslanců“, a ve volbách rozhodují stejně povrchně jako jejich zástupci v Parlamentu...

Čemu se divíme, vždyť i sociální demokraté v německém parlamentu hlasovali v roce 1914 pro válečné půjčky v představě, že porazí Francii, Anglii i Rusko. Výsledkem byla Výmarská republika, hyperinflace, bída a „zachránce“ Hitler a další prohraná válka. Nyní to zkoušejí USA prostřednictvím vazalské německé EU a Ukrajiny jako nastrčené oběti, na které si má Rusko vylámat zuby, aby dolar ještě nějakou dobu vydržel. Figurky se mění, tažení na východ zůstává. Na obětech, včetně našich občanů, zřejmě nezáleží.

Realita českého předsednictví v EU

(18. 7. 2022, Parlamentní listy)

Česko převzalo předsednictví EU, premiér Fiala představil jeho priority. Jaký je v Bruselu z „českého řízení“ zatím dojem? Co říkáte na pět cílů, které premiér Fiala formuloval? Česká vláda stále zdůrazňuje jako jedno z hlavních témat předsednictví pomoc Ukrajině. Co říkáte na kroky, které v tomto půlroce chce české předsednictví udělat?

Vezměme to popořádku. „Zvládnutí uprchlické krize a poválečná obnova Ukrajiny“ – „zvládnutí“ nemá žádné kritérium, takže je předem splněno. Samozřejmě „škarohlídům a nepřejícníkům“ to tak připadat nemusí. „Obnova Ukrajiny“, která nezačne s koncem války, který je v nedohlednu, a sotvakdo tuší, jaký bude, je podivný cíl na nejbližší měsíce. Jakási dárcovská konference světila České republice Donbas. Říkejme tomu optimismus, tedy neodůvodněný předpoklad, že se věci budou vyvíjet pro optimisty příznivě.

Pochybuji, že obyvatelé Donbasu stojí o obnovu ze strany EU včetně České republiky. Sami máme se zachraňováním naší země cizími mocnostmi své zkušenosti. SPD právem namítá, že hlavní prioritou by mělo být řešení nedostatku energetických zdrojů a jeho sociálních důsledků. Jenže k tradici EU patří, že udílí cenné rady celému světu, aniž se náležitě stará o zájmy občanů států EU. Petr Fiala tuto tradici správně vystihl.

„Energetická bezpečnost“ není pojata jako zajištění dostatku cenově dostupné energie, ale jako vzdání se dodávek ruského plynu a ropy. Komu tento přístup přinese prospěch, to ještě přesně nevíme, ale s určitostí to nebudou čeští občané a české firmy. Jednostranná závislost na jiném dodavateli určitě není deklarovaná diverzifikace. „Urychlený přechod na obnovitelné zdroje“ je nesmysl, pokud tou urychleností nemyslíme dlouholeté úsilí za současného předpokladu trvalé, jasné sluneční záře a příznivých větrů. Opět ten optimismus, o němž hrdina Kunderova žertu správně usoudil, že páchne blbostí. Myslím, že „zbavit se ruských fosilních paliv“ by se mohlo podařit. Možná pomůže i Ruská federace. Naproti tomu Maďarsko postupuje racionálně.

Bodu „Posílení evropských obranných kapacit a bezpečnost kybernetického prostoru“ rozumím tak, že uděláme radost zbrojním firmám a pomůžeme budovat „společnou“ unijní armádu, na jejíž úkolování nebudeme mít vliv. Kybernetickou bezpečností jsou zjevně míněny nejen obrana před hackerskými útoky, ale především cenzura jako boj proti jiným názorům, než jsou ty jediné správné, a obrana proti pronikání informací, které pro ně nejsou příznivé.

„Strategická odolnost evropské ekonomiky“ by byl jistě správný cíl, pokud by v něm EU nebyla dlouhodobě neúspěšná a pokud by nebylo zřejmé, že není schopna svoje zaostávání zvrátit. Rozhodující jsou totiž úplně opačné zájmy. Proto se například pracuje na potlačování domácí zemědělské produkce, což vede a povede ke stále větší závislosti na dovozech. Ohánět se „posílením konkurenceschopnosti“ při krocích zdražujících energie, to je přímo drzost.

„Odolnost demokratických institucí“ prý znamená „nezávislost sdělovacích prostředků“ a „otevřený dialog s občany“. Z praxe ale víme, že ona nezávislost znamená, že se nebere ohled na zájem občanů být úplně a pravdivě informováni, pro-

tože jde naopak o plnou závislost na zájmech majitelů nebo těch, kteří se sdělovacích prostředků zmocnili. Jako příklad otevřeného dialogu s občany je uvedena „Konference o budoucnosti Evropy“. Občané, kteří se jí mohli zúčastnit, byli ovšem pečlivě vybráni a závěry směřující k centralizaci EU byly evidentně napsány předem. Máme se na co těšit.

Podpora Ukrajiny stále pokračuje v mnoha směrech, například i tím, že jsme poskytli prostory pro ukrajinskou výstavu zadržovaných ruských zbraní, kterou zahajoval na Letné ministr Rakušan. Některým politikům už to přijde trochu moc, jak se na to díváte vy?

V televizi Prima jsem řekl, že Ukrajina by si podporu zasloužila, a to zejména podporu proti řádění ukrajinských oligarchů a zahraničních korporací, které ji trvale vykrádají, podporu proti potlačování demokratických práv a svobod ze strany současné vlády, podporu zajištění práv menšin, podporu proti korupci atd. Vládnoucí ukrajinská junta není totéž co Ukrajina a už vůbec ne totéž co ukrajinský lid zpracovaný propagandou až k šovinismu a ke ztotožnění s nejhrošími tradicemi ukrajinské historie včetně adorace válečných zločinců a nacistických symbolů. Je mi Ukrajinců upřímně líto, že nesou následky převratu na Majdanu zjevně podporovaného ze zahraničí. Výstava zadržovaných ruských zbraní je jen nástroj propagandy podobně jako protektorátní výstava „Sovětský ráj“ s fotografiemi zubožených občanů SSSR s návodným textem: „Je to tvůj bratr?“

V posledních dnech zaznívají názory, že v EU začíná oslabovat podpora Ukrajiny ve prospěch postojů, které by ukončily válku. Vnímáte to v Bruselu také tak?

Upřesnil bych to. Mezi racionálně uvažujícími politiky převažuje snaha o ukončení konfliktu na Ukrajině, pokud existuje vyhlídka na nějakou remízu. Současný ukrajinský režim válku prohrává a sázka na jeho vítězství je nerealistická. Tím slábne naděje na další exploataci ukrajinských zdrojů a další přiblížení vojenských základů USA k cílům na území Ruské federace. Méně realističtí politici sázejí na „totální válku“ podobnou té, která předcházela pádu třetí říše a znamenala jen více obětí.

V Bruselu vnímám, že menšina racionálně uvažujících politiků uvažuje i nadále racionálně, zatímco většina stále podle utkvělých představ a vlastní propagandy.

Zároveň už se plánuje poválečná obnova Ukrajiny, na konferenci v Luganu si západní země „rozdělovaly“ jednotlivé oblasti, přičemž na Česko společně se Švédskem a Finskem připadla ta Luhanská. Není to přece jen trochu předčasné?

Je to poněkud předčasné, nebo naopak příliš pozdě.

Očekává se, že klíčovým tématem „českého podzimu“ bude energetika. Premiér Fiala říká, že to bude test evropské solidarity a že si členské země budou muset pomáhat. Jak reálně tu vzájemnou „výpomoc“ po zkušenosti třeba z časů covidové pandemie vidíte?

Klíčovým tématem budou zima a bída. A můžeme snad doufat, že ne hlad. Nedostatku energií a vysokým cenám se bude říkat energetika. Myslím, že to neokecá ani Petr Fiala. S ujní solidaritou máme bohaté zkušenosti. Uvedu příklad ze zemědělství, protože jsem „koordinátorem“ frakce Identita a demokracie ve výboru pro zemědělství a rozvoj venkova. Ačkoli v přístupových rozhovorech byly slíbeny stejné zemědělské

dotace, jako mají západní státy do roku 2014, máme je pořád ještě nižší- a jen idiot si může myslet, že změnu lze „vyjednat“.

Západní státy mají navíc mnohem vyšší „národní dotace“, takže přebytky za dumpingové ceny dodávají na východ, a tím likvidují zemědělství v zemích, jako je ČR. O plyn se s námi jistě budou dělit jako dosud, a to tak, že navýší cenu. Jak nevzpomenout na Havlíčkův epigram: „Zloděj bližního že nemiluje? Vždyť on se s ním rozděluje!“

Jak se vůbec na letošní zimu a případnou pomoc členským státům připravují instituce Evropské unie?

Zatím jsem slyšel rady, že budeme muset šetřit, uskrovnovat se, přistoupit na přidělový systém a podobně. Samé skvělé nápady. Samozřejmě připravují také „Sociální klimatický fond“ pro nejvíce postižené. Jsou hodní, oni si půjčí u komerčních institucí, my budeme dlužníky a oni budou laskavě rozdělovat pomoc, kterou by občané nepotřebovali, nebýt jejich nezodpovědné politiky.

Ministr Síkel tvrdí, že „svoboda a demokracie mají nějakou cenu a že kvůli nim stojí za to se i něčeho zříct“ a že tuto zimu budeme muset prokázat, zda patříme na Západ, který toto uznává. Jak se díváte na jeho argumentaci, že kdo upřednostňuje před demokracií levný benzín, ten mentálně patří na Východ?

Já s ministrem Síkelou souhlasím. Kvůli svobodě a demokracii bychom se v první řadě měli zříct géníů, jako je Síkel. S takto nově nabytou svobodou bychom si pak, snad demokraticky, zvolili odpovědné politiky, kteří se starají o blaho občanů, a ne o cizí zájmy a ideové symboly.

Jestli hlavním rysem Západu je snaha o dosažení bídy, pak o tu čest tam patřit snad ani nemusíme stát. Kdyby si lid, démos, mohl demokraticky zvolit, pak by zvolil vyšší životní úroveň, tím jsem si jist. Kam mentálně patří ministr Síkel, o tom můžeme diskutovat.

Když jsme u toho benzínu, v EU úspěšně postupuje schvalovacím procesem návrh zakazující prodej aut se spalovacími motory po roce 2035 s výjimkou luxusních modelů vyráběných v malosériích. Česká vláda se chlubí, že se ministryni Hubáčkové na jednání ministrů podařilo dosáhnout kompromisu. Jak to tedy je?

Víte, já jsem lékař. Lékař má vždy upřednostňovat snahu o kauzální léčbu, tedy řešení příčin. Politici z pětikoalice a jejich ideoví souputníci ve vládách zemí Evropské unie s výjimkou Maďarska „řeší“ následky krizí, jejichž příčinou je jejich vlastní politika.

Nedivím se tomu, protože kauzální léčba by musela zahrnovat odstranění původců problémů, tedy nezodpovědné vlády s vedením Evropské komise v čele. „Kompenzace“ katastrofálních důsledků Green Dealu, kterou my všichni zaplatíme za jejich blbost, není řešením. Tvrzení Hubáčkové, že „Evropa našla cestu k silné dohodě, která zabrání drastickým dopadům změny klimatu“, je lživé. Nejde o Evropu, ale o vedení Evropské unie, a snížení produkce skleníkových plynů v Evropské unii o polovinu znamená snížení jejich světové produkce o čtyři procenta z osmi procent, jimiž se EU na ní podílí.

To nezachrání nic, ale zlikviduje to průmysl, zemědělství a životní úroveň občanů v EU. Přitom světová produkce skleníkových plynů stoupla za deset let o 15 %. Klimatické změny jsou skutečností, ale není poněkud nápadné, že biodiverzita

klesá v Evropě bez ohledu na už předchozí unijní snížení emisí, kterého bylo dosaženo hlavně přesunem energeticky náročných výrob do Asie? Není nápadné, že elektromobily od výroby po likvidaci představují vyšší zátěž pro životní prostředí než spalovací motory? Není nápadné, že dovoz, a to nejen krmiv a potravin, na vzdálenosti tisíce kilometrů zřejmě nevádí při propagaci útlumu místní produkce?

Aktuálním tématem je i potravinová soběstačnost v souvislosti s obilnou krizí a hrozbami hladomoru ve světě. Jak se toto téma řeší v zemědělském výboru EP, jehož jste členem?

ČR vyrábí asi 110 % své potřeby obilovin. Jenže prodána spekulantům byla už většina příští úrody. Potravinová soběstačnost zemí střední a východní Evropy stále klesá v důsledku nerovnosti dotací, dumpingových dovozů a cenové politiky maloobchodních řetězců. Hovoří se o nedostatku obilí kvůli vážnoucímu vývozu z Ukrajiny, kde Ruská federace ovládla přístavy na východě a na západě je ukrajinská vláda nechala zaminovat. Železniční doprava to nestíhá. Ukrajinskí vývozcí jsou hlavně nadnárodní korporace.

Jenže neúroda byla vlivem jarního sucha i v USA, Kanadě, jihozápadní Evropě a jinde. Rusko je největší vývozce obilovin a zvýšilo svůj vývoz. Hladomor hrozí v severní Africe a na Blízkém východě kvůli neúrodě a možná hlavně kvůli obchodním spekulacím. Experti Evropské komise problémy konstatují a předpovídají důsledky. Tím se problém neřeší. Zhoubný Green Deal je nedotknutelný. Doporučují omezit živočišnou výrobu, přejít na „rostlinnější stravu“ a konzumaci hmyzu s jeho vysokým obsahem proteinů. Hlavně se nikdo neopovází poukázat na úlohu nadnárodních korporací, které mají prospěch ze spekulací.

Zdravý rozum se krčí v koutě. Blíží se světová krize, jakou

nikdo z žijících nepamatuje. Budou následovat sociální bouře, kterých se připravení budou snažit zneužít.

Pozdrav z předválečné Prahy

(8. 10. 2022)

V románu „1984“ George Orwella se od zaměstnanců ministerstva pravdy žádá účast na pravidelné akci „pět minut nenávisti“. Promítán je obraz zrádce a pracovníci instituce hlasitě projevují nenávist. Někteří ochotně, jiní z úzkosti, že budou odhaleni jako neloajální.

Před třemi dny jsem zažil v Evropském parlamentu ve Štrasburku dvakrát dvě hodiny nenávisti. Projednávala se podpora Ukrajiny a boj proti ruským dezinformacím. Jediný úhel pohledu a snaživé spílání poslanců jasně vymezenému univerzálnímu zlu. Vzácně stopa pochybností, že věci nejsou tak jednoduché, že obě strany... Že bezpečnostní zájmy, nejsou-li oboustranně respektovány, nutně vedou ke konfliktu. Až budu mít více času, sestříhám výběr vystoupení na ukázkou. Neposlouchat před spaním! Oni nepočítají s ničím jiným než s podporou války, cenzurou a pronásledováním jinověrců. „Tihle idioti nás zatahnou do války,“ řekl jsem europoslanci z jiné frakce, s nímž se dá mluvit.

„Tihle idioti o ničem nerozhodují, to si jen myslí, že jejich slova mají nějakou váhu,“ odpověděl. „Jenže mluví přesně v duchu záměrů těch, kteří opravdu rozhodují, za mořem, těch, co stojí nad tamní vládou,“ namítl jsem. „Snad to tak nedopadne,“ odpověděl. Myslím, že ví, že to tak dopadne. Mír už je prosté slovo a projektanti války dotáhli věci do bodu,

kdy funguje pozitivní zpětná vazba. Čím více a silněji jedna strana útočí, tím více a ještě silněji druhá strana protiútočí. Každý útok je provokace a každá provokace je útok. Přestat by znamenalo prohrát, přijatelný kompromis není na stole a už ho zřejmě nikdo nepředloží. A jako vždycky ve válce všichni lžou. Z toho je ale vidět, že na občanech ještě záleží, jinak by se ani neobtěžovali jim lhát. Jen je třeba zajistit, aby občané měli jen ty zaručeně vhodné dezinformace.

A kde končí to „ještě silněji“? Jak dlouho přežije ten, kdo se to ještě dozví? V bitvě u Waterloo řekl prý jeden vítězný maršál při pohledu na pole poseté padlými: „To nejhorší po prohrané bitvě je vyhraná bitva.“ Chceme takto zvítězit, nebo prohrát?

Ti idioti, kteří nás zatahují do války, byli demokraticky zvoleni vhodně dezinformovanými voliči. Během plnění svých úloh se starají o to, aby zůstali u moci, aby nemohli být souzeni. Musejí zabránit šíření nevhodných informací. Takovou vládu si nemůžeme dovolit, proto umlčení nesmíme strpět.

Před čtyřiceti lety jsem měl slavnou pacientku. Byla skvělá odbornice, ale bylo o ní známo, že celý den upíjí víno. Po šedesátce se u ní rozvinula Korzakovova alkoholická psychóza. Chybějící informace bezděčně doplňovala pohotovými konfabulacemi. Každé ráno jsem se těšil, co mi řekne na otázku, kde právě je. „No přece na chirurgických dnech v Ostravě,“ odpověděla pohotově. „A jak se vám tu líbí, paní docentko?“ ptal jsem se dál. „Upřímně řečeno, pane kolego, stojí to tu za hovno, podívejte se, jak jsme tady ubytovaný.“ Jednou mě překvapila odpovědí: „Jsem na výletě v předválečném Španělsku.“ Psychóza nabízí bizarní prožitky.

Zdravím vás z předválečné Prahy! Jestli je nezastavíme...

Projev v Míčovně Pražského hradu

(28. 10. 2022)

Vážení přítomní,

je mi velkou ctí promluvit v tento den na tomto místě a právě k vám. Připomínáme si výročí, které je stále státním svátkem, ale podle cizích plánů nemá napříště znamenat nic.

Každý národ, který má svůj jazyk, svoji kulturu a svoji historii, má svůj smysl. Národ je největší komunita, k níž se většina lidí dokáže vztahovat. Jistěže jsme také Evropané, ale to je slabší identita než příslušnost k národu. Respektujeme jiné evropské národy, všechny si zaslouží stejné úcty a žádný nesmí být ztotožněn, nebo cizím nástrojem proti jinému národu. Nenávist k některým je trestána, nenávist k jiným je perverzně povyšována na pozitivní ideu. Ve skutečnosti je taková nenávist stejně odsouzeníhodná jako antisemitismus. Pro primitivy je nenávist předmětem okázalé pýchy. Ve skutečnosti se za ní skrývá ubohý šovinismus, tedy nedůvodný pocit nadřazenosti, nebo stejně ubohá kompenzace vlastního pocitu méněcnosti.

Hodnoty vytvořené člověkem jsou vždy plodem spolupráce. Růže nerozkvete na poušti. Spolupráce není možná bez vzájemného respektu. Jen s ním můžeme pracovat na společném díle, aniž bychom se vzdávali vlastní identity, nebo vnucovali vlastní hodnoty jiným.

Náš národ už po staletí nevede války, neúčastní se doby-

vačných tažení proti jiným, nevraždí a nekrade. Nemá a neměl kolonie, neparazitoval na jiných. Vstal z popela v národním obrození a ve dvacátém století dokázal svoji životaschopnost. Nevím, proč bychom si měli nechat vnutit, že máme pro cizí zájmy pomáhat ničit, vraždit a krást. Prý si tak musíme dokazovat, že patříme na Západ. Neplaťme za tak pochybnou čest tak vysokou cenu! Nepodporujme ty, kteří dovedou žít jen na úkor jiných a musejí pro své odporné cíle pro sebe hledat přijatelná lživá vysvětlení. Proto potřebují pěstovat nenávist, kterou si zaslouží sami.

Cizího nežadáme a vlastní nedejme. „Pracuj každý s chutí usilovnou na národu roli dědičné,“ napsal Ján Kollár před téměř dvěma sty lety. To naprosto neznamená, že se máme uzavírat před světem.

Jako národ máme právo na plody vlastní práce. Máme se prý solidárně dělit. Oni se prý dělí a zřejmě nás tedy milují. „Zloděj bližního že nemiluje? Vždyť on se s ním rozděluje!“ napsal Karel Havlíček Borovský. Zase už jsme cizím krmelcem.

Politik, který chce pro obyvatele své vlastní země energii a potraviny za přijatelné ceny, je pro hlupáka vlastizrádce. Pro takového, pro něhož je vlastní Evropská unie. Ten stroj na výrobu směrnic, nařízení a obludných projektů, které neslouží nám, ale komusi schovanému za kulisami, kdo tahá za provázky. Evropská unie není vlast, leda snad vlastní korporací a jejich slouhů. K nim náležet nechceme.

To, co potřebujeme, je národní obrození. A nejsme jediným národem, který si obrození zaslouží, pokud se na něj zmůže. Lze současně řešit vlastní problémy a respektovat oprávněné zájmy jiných. Víme, že váleční štváči tomu nechtějí rozumět. Nejsme naivní, potřebujeme armádu a zbraně. Ale k sebeobraně. Ne jako nástroj v cizích rukách a k obraně cizích zájmů. Kdo buduje naši armádu k takovým účelům, je vlastizrádce,

protože plýtvá národními zdroji pro cizí zájmy a vyvolává oprávněnou nenávisť těch, proti nimž je naše síla zneužita.

K dnešnímu státnímu svátku by náležela oslava, tedy připomenutí dosavadních úspěchů a výhled do příznivé budoucnosti. Čím to je, že oslavy v posledních letech vypadají jako trzny? Pokud se vyskytnou úspěchy, pak je to režimu a systému navzdory.

Na vině jsou systematické vady a jejich původci, které můžeme nazvat středověkým označením „zemští škůdci“.

Příčina číslo jedna je naprostá nesamostatnost, úřednické čekání na pokyny. Ty přicházejí jako obvykle shora, ale jejich původ je v zahraničí. Jaký div, že upřednostňují cizí zájmy? Místo vlastní invence musíme plnit bruselská nařízení a povinně zaplevelovat zákony bruselskými směnicemi.

Příčina druhá je naprostá bezkonceptnost. Nepotřebujeme plánování každého šroubku, ale potřebujeme kvalifikované analýzy a z nich vycházející rozvojové projekty. Místo toho se prý musíme podrobovat sice chimérickým, ale o to ambicióznějším megaprojektům jako je Green deal se všemi jeho bizarními částmi, jako „připravení na 55“, „elektromobilita“, „z pole na vidličku“ a další. Subjektivismus pachatelů ignoruje fyzikální zákony a reálnou proveditelnost, neláme si hlavu s důsledky pro hospodářství a sociálními dopady. S bohorovným klidem konstatuje růst bídy, pro kterou si vymýšlí originální kategorie, jako je „energetická chudoba“, „dopravní chudoba“, nebo dokonce „menstruační chudoba“. Připomínám další hrůzy, jako je trvalá podpora imigrace s představou jakéhosi multikulturalismu, nebo přepjatý feminismus, adoraace menšin, a tak dále...

Příčina třetí je pokles náročnosti a důrazu na výkon a výsledky. Příkladem je nejen upadající školství, ale i nesmyslná podpora neefektivních provozů, zbytečných a parazitních projektů. Navzdory tomu se stále vyskytují špičkové produkty,

převratné vynálezy a olympijská vítězství. Převažující trend vývoje je ovšem směr dolů ke ztrátě konkurenceschopnosti. Příčina čtvrtá je nesmyslná orientace na vzájemně nevýhodnou nespolečenskou spolupráci namísto vzájemně výhodné spolupráce. Závod nelze vyhrát podrážením nohou těch, kteří předbíhají. Čína a dříve rozvojový svět porostou bez ohledu na západní nevěli a snahu o udržení nekolonialistických metod. Ty se dříve vyspělý Západ snaží uplatňovat i proti naší zemi a jejím obyvatelům. A vlastizrádné vlády mu pomáhají. Nespolečenskou spolupráci přicházíme o suroviny, odbytíště a začínáme zaostávat v technologiích.

Pátou příčinou je relativizace pravdy, omezování kritického myšlení, vláda lži, zamlčování důležitých informací a masová produkce informačního balastu. Na základě nepravd nelze dospět k správnému řešení. To vše má směřovat k jediné vnučené interpretaci světa. Vlády neschopné řešit problémy společnosti se vždy snaží potlačovat kritiku, aby zakryly neúspěchy a zlé úmysly. Proto cenzura a sankce proti kritikům pod záminkou údajného boje proti dezinformacím a nenávisti. Jedním slovem totalita.

Stát, který se nestará o lidi, nemá budoucnost. To platí i pro Evropskou unii, která se chová jako mocnářství, ačkoli je jen mezinárodní organizací ustanovenou smlouvami. Evropská unie je zdrojem problémů, není centrem jejich řešení. A možná je to ještě horší a to, co pokládáme za chyby, jsou jen součástí záměru. Nejde o „teorii spiknutí“, ale o praxi spiknutí. My ale nestojíme o řízený úpadek, „velký reset“. Chceme mu vzdorovat obrozením, zneškodněním škůdců a obrácením nepříznivých vývojových trendů. Vláda nevystačí s označením právem nespokojených občanů jako lůzy a podvrtných živlů.

Na nápravu není nekonečně času. Na palubě se ještě tančí, ale do podpalubí se valí voda.

Zbavme se vlády slouhovství, netečného přihlížení, zbabělosti a strachu. Zvolme si jiný program, lepší organizaci a schopnější vůdce! Myslím, že ještě je čas!

Andrej Babiš – jistota, že se nic nezmění

(6. 1. 2023)

Mnoho budoucích voličů si dělá velkou starost, zda Jaroslav Bašta, zejména po svém úspěchu na CNN Prima News, neubere Babišovi příliš mnoho hlasů. Obávají se, že by se Babiš nemusel dostat do druhého kola, následkem čehož by se prý pak jistě o úřad nejvyšší utkali Nerudová a Pavel. Úvaha by to byla správná, kdyby nevycházela z celé řady chybných předpokladů.

Předpoklad první: Česká vláda je velmi oblíbená.

Proto kandidáti podporovaní vládou Nerudová a Pavel dostanou nejvíce hlasů. Jenže i podle posledního průzkumu veřejného mínění vládu podporuje pouhých 23% občanů. Pavel i Nerudová jsou oficiálními kandidáty koalice Spolu (ODS, TOP09, KDU-ČSL). Jejich dalším kandidátem je i Pavel Fischer, který byl agenturami a médií zařazen do nižší soutěže, ale nějaké procento také získá. Předpokládá se tedy, že nominanty vládních stran podpoří i velmi mnozí z oněch 69% občanů, kteří nedůvěřují vládě? To nějak nedává smysl...

Předpoklad druhý: Andrej Babiš stojí v opozici proti současné vládě.

Toto snad lidé usuzují z toho, že je za působení této vlády vláčen po soudech. Nemají ho tedy rádi, a proto ani on nemá rád je a nebude je podporovat. Hnutí ANO však, jak známo, nemá žádný program. Nejvyšší metou je blaho Babišova Agrofertu. Ten je ale zranitelný, a proto je Babiš vydíratelný a musí se chovat podle toho. Zájem o blaho Agrofertu je to jediné, v čem se Babiš se současnou vládou rozchází. Boj o větší blaho lidu to určitě není. Babiš a jeho hnutí ANO hlasuje pravidelně ve shodě s vládou, podporuje stejná zvěrstva a neprotestuje, nanejvýš se brání kritice v hádce, kdo je větší škůdce, zda tato, nebo minulá vláda. Andrej Babiš je v perverzním uskupení Aspen institut stejně jako představitelé vládní koalice a jejich kandidáti, ale třeba i odborový boss Josef Středula. Všichni táhnou za jeden provaz, jen by každý z nich chtěl táhnout v čele. To je ve skutečnosti jediné, co je rozděluje. Jedinou výjimkou je Jaroslav Bašta.

Andrej Babiš také opakovaně nominoval Věru Jourovou za ČR jako eurokomisařku. Ta je nyní dokonce místopředsedkyní Evropské komise a má „na starosti“ „evropské hodnoty“, k těm patří mimo jiné zajištění přílivu imigrantů a zavedení cenzury pod záminkou „boje proti dezinformacím“. Tento stroj na zničení demokracie a evropské kultury je tedy dílem Andreje Babiše, i když se k němu teď nehlásí a prý s Jourovou nesouhlasí.

Dalším dílem je místopředsedkyně Evropského parlamentu Dita Charanzová zvolená za ANO, která prý patří k nejnějším politikům EU. Prosazuje zrušení jako Green deal, sankce, které se obracejí proti nám, atd.

Takže Andrej Babiš jako opozice?! Toho si vybraly agentury do trojice možných vítězů jako někoho, kdo vítězem být

nemůže, ale vezme hlasy naivních voličů jedinému oponentovi vlády mezi kandidáty Jaroslavu Baštovi...

Předpoklad třetí: Nerudová a Pavel jsou jistými finalisty také proto, že si je vybraly agentury, podporují je média a proti tomu se prý stejně nedá nic dělat.

Předpokládá se, že co volič, to blbec, kterého nenapadlo, že dlouho předem uveřejněné preference nejsou neměnné. Nanejvýš pochybná minulost generála Pavla se neutajila a mentální slabost profesorky Nerudové se natolik provaluje každý den, že se jí už vzdala řada původních podporovatelů a soustředili se na podporu Pavla, aby se nestalo, že vláda nakonec nebude mít ve finále žádné zastoupení. Problém je, že paní profesorka Nerudová neví, že neví, a tak vypouští výroky, z nichž je to jasně patrné. Její výmluvy připomínají lhaní školáků. Generál v čele státu připomíná strukturu vlády po uchopení moci vojenskou juntou. Převlékl uniformu a slouží dál. Právě takové talenty NATO přímo vyhledává.

Jediný z kandidátů, který není absolventem přípravky nadnárodních korporací Aspen institut, je Jaroslav Bašta. Snaha na něj vytáhnout něco z minulosti selhává. Proto se média a aktivisté soustředí na tvrzení, že je ohrožením demokracie. Oznamil totiž, že by odvolal tuto vládu národní zkázy. Je to v souladu s č. 62 Ústavy, ale prý to neodpovídá „duchu Ústavy“ a kdesi – cosi. Takže, když se darebáci proderou k moci, je nutné je tam ponechat celé čtyři roky, aby mohli upevnit moc a zrušit demokracii pomocí cenzury a trestat projevy nesouhlasu. To je prý jediné správné.

Že získal Bašta takovou podporu v televizní diskuzi? To prý nic neznamená, protože nemusel čelit duševním gigantům Nerudové a Pavlovi. Věřte médiím! Přece by nám nelhala!

Babiš není opozice, ale jen konkurence

(7. 1. 2023)

Naivní občané věří, že je Babiš a jeho hnutí ANO zachrání. Andrej Babiš je celý život úspěšný, protože důsledně myslí na sebe a za každého režimu je připraven stát „na správné straně“. Jenže na téže straně dnes stojí pětikoalice, která by se ho ráda zbavila. Ne každý může být tak úspěšný, Babiš umí „má dáti, dal“ a ze všeho se vylhat. A může si koupit část médií a vhodné talenty.

Jana Bobošíková napsala, že nechápe, „... proč opozice nejde po vládě tvrději.“ V následujícím textu naznačuje, jak to myslí. „Skutečná opozice může mnohé. My jsme ale v situaci, kdy si ANO a SPD na opozici jen hrají.“ Já zase nechápu, proč Jana Bobošíková pokládá hnutí ANO za opozici. K SPD se vyjádřím dále. Hnutí ANO by si rádo vyměnilo místo s pětikoalicí a činilo totéž jako pětikoalice, tak jak to předvádělo, než bylo vystřídáno. Vysněným koaličním partnerem Andreje Babiše je ODS, jak se opakovaně vyjádřil. Po minulých volbách pravil, že zachrání zemi před levicí a vytvořil z nouze koalici s ČSSD a hodně tichou společnicí KSČM. Oběma stranám tím pomohl do hrobu. Osířel. ODS se na vytvoření „Spolu“ dohodla s malými stranami, které by se jinak do Sněmovny nedostaly. Tím má dominanci v hnutí „Spolu“, která dominuje nad další koalici spojenou touhou po moci (Piráti a StaN). Babiš vypadl, protože ho nepotřebují, naopak je pod

tlakem, který není ideový, ale mocenský ve snaze „pětikoalice na věčné časy“. Babiš čelí kriminalizaci korupčních postupů, které jsou v naší „demokracii“ standardní.

Hnutí ANO se nijak nesnaží dělat něco jiného než pětikoalice, rádo by opět činilo totéž. Vždyť i prodej elektrické energie přes burzu v Lipsku započal za minulé vlády. ANO souhlasí se vším, co přichází z Bruselu. Není divu, vždyť její poslanci sedí v Evropském parlamentu ve frakci Renew, která je pevnou součástí bruselské „vládní koalice“, která schvaluje a navrhuje ty nejzlobnější projekty včetně Green deal (emisní povolenky, zákaz spalovacích motorů, likvidace produktivního zemědělství...), organizované imigrace, zbavení členských států posledních zbytků samostatnosti či likvidace demokracie pomocí cenzury, což dokonce organizuje eurokomisařka Jourová, dosazená Babišem.

Takže jaká je to opozice a co „VÍC“ se od ní dá čekat? Skutečnou opozicí je tedy pouze hnutí SPD. Opravdu si na opozici jen nehraje. „Nevím, co opozici v době sociálních sítí, které mohou při dobrém používání zcela zvrátit veřejné mínění, brání v tom, aby byla skutečnou opozicí.“ „Dobré používání“ je jistě dobrý nápad, ale „veřejnoprávní“ média ukradená pětikoalicí (krádež znamená „...zmocnit se věci s úmyslem nakládat s ní jako s vlastní“) dostávají na svoji dezinformační propagandu miliardy. Co brání Babišovi ovlivňovat veřejné mínění opozičně, když má dokonce nakoupená velká média. Nebrání mu nic. On to prostě dělat nechce, chce výt s vlky. Taková je to opozice.

Je pravda, že jediná opoziční strana SPD by mohla dělat ještě víc. Může dát pár stovek tisíc na soutěž s desítkami miliard médií hlavního proudu včetně Babišových médií. Jestli pak to stačí na Janou Bobošíkovou doporučené „dobré používání“? Jana Bobošíková dělá své „Aby bylo jasno“ opravdu

skvěle, klobouk dolů! Je to „dobré používání“, přesto nepozoruj, že by se jí dařilo „zcela zvrátit veřejné mínění“, jak doporučuje. Ano, SPD by si mohla za pár set tisíc ročně najmout někoho opravdu kvalitního, jako je Jana Bobošíková. Ano, samozřejmě jsme se poptávali. Nepotkali jsme na trhu takovou nabídku. Zkorumpovaná média totiž dávají všeho schopným jistotu trvalého uplatnění. A ti poctiví, pokud chtějí, mají své weby, TV a rádia a chtějí pracovat zcela samostatně jako Jana Bobošíková. Budiž jim to přáno a zaplat' pánbůh, že má někdo chuť a odvahu mluvit jinak než dezinformační média hlavního proudu. Budeme hledat dál. Zatím jsme odkázáni na to, že nás občas někdo z opravdu nezávislých médií pozve. Nebo taky nepozve. Sám mám čisté svědomí, ale vedle ní omezenou kapacitu a nejsem mediální profesionál, jen snad zkušený publicista.

Jana Bobošíková doporučuje být „skutečnou opozicí“, kterou „nezajímají křesla v parlamentu“. Politika bez reálného vlivu je ovšem jen amatérská záliba bez efektu.

Jana Bobošíková se domnívá, že „je na každé zemi, jaké mediální uspořádání zvolí“. Jenže země nic nevolí. Rozhodují se představitelé, v ČR například současná totalitní vláda. Ne- nechme se mýlit, že prošla volbami, Hitler byl také demokraticky zvolen. Stačilo mu to jednou. Vypadá to, že naše země „si zvolí“ cenzuru a ještě větší korupci poslušných pisálků. Ano, můžeme kritizovat, že se kdekdo chová nekorektně, ba sprostě. Mají k tomu ale prachy a svobodu – totiž nikdo jim nebrání. Můžeme štěkat, ale karavana s nakradeným zbožím jede dál...

Jana Bobošíková píše: „Jediné, čeho se tato vláda lekla, byla demonstrace 3. září na Václavském náměstí, na které se sešlo sto tisíc lidí.“ Ano, vláda se určitě lekla. Jenže pak se zase uklidnila, protože za demonstracemi na Václaváku není

žádná organizovaná síla, žádný jasný program. Pan Ladislav Vrábek přímo prohlásil, že žádnou organizaci nechce. Někdo by mu do toho mluvil. Takto si rozhodne sám, že odborníci už mluvit nebudou a politické strany zůstanou stranou. A jeho původní spojenec Jiří Havel teď dokonce vyzývá k bojkotu voleb.

Ano, vláda se lekla, ale už se nebojí. A teď se těší, že bude mít svého prezidenta, protože podle průzkumů Babiš v druhém kole nevyhraje. Kampan' proti němu se vyplatila a veřejnost se, zdá se, daří přesvědčit, že kromě jimi zvolené trojice „favoritů“ nemá nikdo šanci. Kromě „dobrého používání“ médií používají ještě naše prachy...

Vláda by se bála jedině v tom případě, kdyby byl na Hradě někdo odhodlaný ji odvolat. K tomu by potřeboval proti vládě národní zkázy podporu organizované síly právem rozhořčené veřejnosti. Jednou na to dojde, ale nevím, kam až se do té doby propadneme.

Babiš je zdatný obchodník, prodá vás se ziskem

(11. 1. 2023)

Andrej Babiš je celoživotně úspěšný, protože bezvadně ovládá svůj obor: nákup – prodej. V tom je opravdu dobrý. Dovede obchodovat s mnoha komoditami. V posledním desetiletí rozšířil obchod o politickou moc, mediální vliv, iluze davů, jejich naděje a strach. Hlavním beneficentem jeho podnikání je ale vždy Andrej Babiš.

S tím, jak občané ztrácejí půdu pod nohama a cítí zhoubný vliv prosazování cizích zájmů, naučil se Andrej Babiš obchodovat s vlastenectvím. A také s demokracií a lidskými právy. Vymění je za svůj politický vliv a ten zpeněží ve svém podnikání.

Protože je zranitelný stejně jako jeho byznys, je vydíratelný a musí vyděračům platit za ochranu. Peníze ušetří, platí politickým vlivem, nabídne spolupráci, odstranění překážek a lidí z jejich křesel.

Aby nejen přežil, ale i vynikl, musel používat v každém režimu vhodné mimikry. Budování socialismu mu bylo lhostejné, ale aby mohl budovat vlastní blahobyt, vstoupil do KSČ a podepsal, co bylo požadováno. Aby využil příležitostí po pádu moci KSČ, ze strany zase vystoupil, zmocnil se podniků, koupil média a nakonec politiky do vlastní strany, aby mohl obchodovat s iluzemi voličů a jejich nadějemi, že „bude líp“, protože „není politik, maká“. Koupil si důchodce citel-

ným zvýšením důchodů ze společných peněz, zatímco ČSSD je ponížila „navýšením“ o 57.- Kč měsíčně.

V České republice se tváří jako vlastenec, ale mocně v Bruselu, Berlíně a Washingtonu nezarmoutí a nenaštve, že by nesloužil podle jejich očekávání. Jeho lidé v Evropském parlamentu v čele s místopředsedkyní Ditou Charanzovou podporují všechny perverzní projekty jako je Green deal, podpora islámské imigrace a války na Ukrajině do posledního Ukrajince, atd. Babišem nominovaná komisařka Evropské komise pro „evropské hodnoty“ Věra Jourová prosazuje zavedení cenzury pod záminkou boje proti „dezinformacím“ a „omezení politické reklamy“ až k zákazu politických stran, které nevyjadřují „evropské hodnoty“.

Nyní nás má Andrej Babiš oslnit svým setkáním s francouzským prezidentem. O současných statisícových demonstracích proti Macronovi, nominantu velkých bank a nadnárodních korporací se v ČR nepíše. Je to návštěva šéfa. Macronova strana je hlavní silou europarlamentní frakce Renew, součástí „vládnoucí koalice“ v EP, v níž působí europoslanci hnutí ANO. V této koalici frakcí, v níž jsou i europoslanci KDU-ČSL, TOP09, StaN a ČSSD, jsou podporovány zhoubné projekty. Zelení včetně Pirátů pomáhají.

Takovou opozicí je Babišovo hnutí ANO. Občané ČR budou strádat za jeho loajální spolupráce se současnou zločinnou vládou, ale podnikání Andreje Babiše dál pokvete.

Emanuel Moravec současného protektorátu

(20. 1. 2023)

„Na vojně jsem dobře chápal, a tak jsem postupoval.“ (Domáci Faktor v románu Dům na předměstí, Karel Poláček) Koho mi to jen generál Petr Pavel připomíná v politické komedii dell'arte? No přece Moravce, úslužného podporovatele a ideologa protektorátu Böhmen und Mähren. Ten to ovšem až na funkci prezidenta, v níž chtěl nahradit Emila Háchu, nedotáhl.

Němci ho nechtěli instalovat, protože byl pro svou činnost nepopulární. Pro ně bylo důležité, aby „český dělník dostal nažrat“ a hlavně nedělal potíže. Prostě „klid na práci“ jako v každém totalitním režimu. Protektor ovšem dbá, aby „dělník“ nedostal zbytečně nažrat moc, lze zajistit levnější dělníky z dovozu.

To srovnání se vám nezdá? Emanuel Moravec byl dlouho českým vlastencem konzervativního stříhu, za první světové války bojoval v legiích v Rusku. Po válce sloužil jako zpravodajský důstojník. Vyučoval na Vysoké škole válečné, stal se plukovníkem generálního štábu. Psal do časopisu Přítomnost Ferdinanda Peroutky a do Lidových novin. Napsal knihu Obrana státu (1934), v níž označil za hlavního nepřítele nacistické Německo, ale přikláněl se k „autoritativní demokracii“ („řád a pořádek“) a souzněl s principy italského fašismu. Otevřeně podporoval politiku „hradní skupiny“ v čele s Masary-

kem a Benešem. Ještě v roce 1938 upozorňoval na nebezpečí ze strany nacistického Německa. Po Mnichovu patřil k nejrozhodnějším odpůrcům československé kapitulace a pokoušel se přesvědčit Edvarda Beneše, aby nekapituloval. V listopadu 1938 byl poslán do výslužby. Po zřízení protektorátu se obával zatčení. Ujali se ho „paradoxně“ nacisté a pozvali ho do Německa. Vrátil se jako nadšený stoupenec protektorátního režimu a nacistické ideologie. Prosazoval vizi sjednocené Evropy pod německou nadvládou. Pokud by se tak podle něj nestalo, národ se „v několika desetiletích rozplyne v evropském džberu jako kostka cukru“.

Emanuel Moravec se nám vyvinul od stoupence národní samostatnosti a demokracie v propagátora a vykonavatele nacistických idejí. Petr Pavel se vyvinul od velmi aktivního stoupence komunistických idejí připravujícího se na diverzní boj proti Západu v aktivního stoupence opačné strany, tedy Západu v době jeho všeobecného úpadku a z toho pramenící rostoucí agresivity. V obou případech náboráři druhé strany objevili talent ochotný zastávat jakékoli postoje umožňující kariérní vzestup. V obou případech jde o podporu globalistické moci s „vizí sjednocené Evropy“, tentokrát sice v čele s dominujícím Německem, ovšem zcela ovládaným USA. Moravec se stal sluhou nacistů, Pavel bude spolehlivým sluhou sluhů.

Politik: „My sice odsuzujeme násilí, ale jsme ochotni dodávat zbraně.“ (Karel Čapek, Bajky a podpovídky)

Moravec sloužil za války, v níž mělo zahynout a zahynulo mnohem více Slovanů než Židů. Pavel podporuje válku zatím zbraněmi a penězi. Až dojdou Ukrajinci, budou na řadě Poláci (mnozí ochotně), Slováci a Češi.

Moravec měl intelektuální zájmy, psal knihy, články do novin. Od Pavla se dočkáme jen planých slibů a populistických

floskulí. Něčeho víc není schopen. Ale ani to od něj nebudou chtít. Má zajistit nákup zbraní (na rozdíl od doby Karla Čapka už nejsme zbrojařskou velmocí) a dodávku „lidských zdrojů“, jak se dnes říká. Pak se budeme marně rozhlížet, kde jsou ti lidé frustrovaní bídou a kariéristé dnes volající: „Pavel na Hrad!“

Demokracie je bohužel nestabilní, neboť ti, kteří skutečně vládnou, odmítnou v případě ohrožení jejich moci demokraticky soutěžit a začnou prosazovat totalitní protidemokratické metody: potlačování opozice, cenzuru, jediný přípustný názor a sankce proti oponentům. Tentokrát bude vzorem Ukrajina.

„Voliči rozhodli?“ Musím potlačovat smích

(31. 1. 2023, Parlamentní listy)

Co znamená výsledek prezidentských voleb pro Českou republiku?

Petr Pavel je především marketingový produkt stejně jako Zuzana Čaputová na Slovensku. Není za ním žádný čitelný politický subjekt s programem. Nemá tedy vlastní sílu, ale je převodní pákou cizích zájmů. Netají se, že za ním stojí bývalý velvyslanec v Rusku a USA Petr Kolář, který je lobbistou. Projekt „Pavel“ bude velmi úspěšný měřeno ziskem. Investice do jeho instalace byly v řádu desítek milionů, ale nákup zbraní a vojenského materiálu bude v řádu desítek až stovek miliard, které samozřejmě v rozpočtu nejsou, dluhopisy schvaluje Poslanecká sněmovna a podepisuje prezident. Pro cizí zájem bude užitečné naše nesplacitelné zadlužení. Rozšíření a prodloužení války poškodí ČR, i kdyby neprobíhala na našem území. Náčelník generálního štábu, generál Řehka, přece před volbami netakticky vyrazil, že se máme připravit na velkou válku s vyspělým nepřítelem (s kým asi?) a předseda vojenského výboru NATO Rob Bauer krom toho vyzval evropské země k přechodu na válečné hospodářství. Petr Pavel tedy sehraje svou roli, podepíše.

Tím, že pětikoalice ovládla i úřad prezidenta republiky, nese dnes definitivně veškerou odpovědnost za všechny

„úspěchy“. Připomíná mi to některé vlády v sedmdesátých letech, kdy vše v ČSSR ovládla KSČ už bez formální účasti Československé strany lidové a Československé strany socialistické. Ovládala všechno, ale nakonec to nebylo nic platné. Formálně nebyl Petr Pavel nominován z pětikoalice, ale ta mu předem jasně vyjádřila podporu, protože si nemohla dovolit nominovat nikoho ze svého středu. (Europoslanec Tomáš Zdechovský v TV Prima prozradil, že se v pětikoalici uvažovalo o Miloši Vystrčilovi, Miroslavě Němcová a Petru Fialovi...)

Co to znamená pro nového prezidenta Petra Pavla a co pro poraženého Andreje Babiše?

Co to znamená pro Petra Pavla, je každému zřejmé. Pokud je dost chytrý a zkušený, bude se chovat velmi zdrženlivě, přestříhávat pásky, usmívat se. Pokud má opravdu IQ 107, jak je uvedeno v záznamu z psychologického vyšetření a nezvládnou ho poradci, pak se bude chovat velmi aktivisticky, na což není připraven. Jeho předčasné důrazné výroky o auditu hospodaření Hradu vede k pochybnostem.

Uvidíme, jak se rozhodne Andrej Babiš. Hnutí ANO nedrží pohromadě silnými idejemi. O to víc ho budou rozdělovat neuspokojené ambice členů, jak je to zřejmé už teď. Hnutí ANO má mnohem blíže k pětikoalici než SPD. V opozici jiný parlamentní subjekt není. Andrej Babiš opakovaně deklaroval, že s SPD spolupracovat nechce, a proto to není možné, ani kdyby hnutí SPD chtělo. Pětikoalice mu šla, jde a půjde po krku. Nemá tedy žádný koaliční potenciál. Zatím. KSČM a ČSSD jsou na ústupu. Bude se chtít Andrej Babiš v 72 letech v příštích volbách vrhat do boje? Nebude si chtít konečně bez vyčerpávajících bojů užít miliard?

Jak se vám jevil průběh kampaně? Na předvolební akce Andreje Babiše chodili i jeho odpůrci, kteří se považují za součást té lepší části společnosti, a někteří z nich se tam chovali jako ta nejhorší část společnosti...

Když slyším, že voliči rozhodli, musím potlačovat smích. Kampaně byla především ovlivněna mediální manipulací, tedy propagandou, chcete-li public relations, otevřeně řečeno „dosahováním souhlasu“. Jinak by nebylo možné, aby mimořádně nepopulární vláda s podporou kolem 25 % dostala na Hrad „svého“ prezidenta se ziskem 58 %. Radim Fiala působení mediální manipulace hezky ilustroval na rozdíl volební podpory pro dva bývalé rektory. Profesor Tomáš Zima z nejznámější české univerzity získal půl procenta, zatímco prof. Danuše Nerudová čtrnáct procent, a údajně měla preference až 30 %, které by si možná i udržela, pokud by neprezentovala v televizních vystoupeních svůj bystrý úsudek.

Jestliže má „dosahování souhlasu“ prostřednictvím mediálních manipulací takovou moc, pak vůbec nelze hovořit o rovné soutěži politických subjektů, což je podstata zastupitelské demokracie. Přímá demokracie je krásná, ale všichni jsme poněkud manipulovatelní, a mnozí velmi značně. Média dávno před začátkem kampaně oznámila, že pouze tři kandidáti mají naději postoupit do druhého kola voleb. Samozřejmě je to sebenaplňující věštba, protože se za dlouhé měsíce podařilo tuto „jistotu“ vtlouci sugestibilním občanům do hlavy. Ostatní pak „věděli“, že tuto sdílenou víru neovlivní. Současně bylo oznámeno, že ať už to bude Petr nebo Danuše, Andrej bude poražen. Vycházelo se prý ze seriózních průzkumů veřejného mínění. Jenže nejen jejich metodika, ale i sběr a zpracování dat byly nepřezkoumatelné. A objednatelé průzkumu – české televize, jak ukázaly, zdaleka nejsou nezaujaté. „Průzkumy“

byly provedeny dávno před tím, než bylo známo, kdo bude ve skutečnosti kandidovat. Média samozřejmě průzkumům věřila podle bonmotu připisovaného Winstonu Churchillovi, že věří jen těm statistikám, které sám zfalšoval. O sprostotě a podpásovkách ani nemá smysl hovořit.

A peníze bývají na prvním místě. Ale evidentně velký význam mělo „nefinanční plnění“, neboť se do „příjmů“ kandidátů nepočítá hanobení protikandidátů v médiích a „nenápadná“ reklama pro jejich favority včetně zmíněných „průzkumů“ veřejného mínění. Nemyslím, že počítání hlasů bylo významně podvodné. Zatím to nebylo potřeba.

Vaše hnutí SPD ve druhém kole Andreje Babiše nepodpořilo. Proč?

Vyzvali jsme občany, aby využili svého občanského práva volit v přímých volbách. Současně jsme jasně deklarovali, že žádáme, aby volili proti Petru Pavlovi. Říká se „chytrému napověz...“ Andrej Babiš má mnohem blíž k pětikoalici než k SPD, soudě podle toho, jak ANO hlasuje. A nejen to, opakovaně výslovně konstatoval, že by se s SPD nikdy nespojil, a to někdy i dost urážlivě. Nebudeme si plivat do vlastní tváře. Preference SPD se pohybují mezi 10–13 %. Náš kandidát Jaroslav Bašta ale získal v prvním kole 4,5 %.

To znamená, že naši voliči volili někoho jiného, ne proto, že by náš kandidát byl špatný. Má hodně co říci, jenže smysl obsahu sdělení vnímají jen bystří posluchači. Před prvním kolem proběhla v sociálních sítích velká kampaň, aby voliči SPD podpořili Babiše, aby se dostal do druhého kola. Argumentoval jsem, že postoupí tak jako tak. Ale většina našich voličů v prvním kole podpořila Babiše, jinak by nezískal ani 30 %. Aritmetika z obecné školy stačí, aby podle výsledků v prvním

kole a doporučení kandidátů, kteří nepostoupili, bylo naprosto jasné, že Babiš vyhrát nemůže. Kdyby ho nepodpořili voliči SPD, prohrál by ještě vyšším rozdílem. Takže tvrdit, že SPD zavinila vítězství Petra Pavla, může jenom idiot.

Redaktor iDnes rozšířil tragikomickou dezinformaci

(19. 2. 2023)

Jde o to, že redaktor iDnes Jan Hron se pokusil tvrdit, že „čestné jméno“ Edelweiss“ dal Zelenskyj „10. samostatné horské útočné brigádě Pozemního vojska Ozbrojených sil Ukrajiny“ naprosto bez souvislosti s divizí Waffen SS Edelweiss označenou v Norimberském procesu jako zločinnou. Redaktor iDnes se rozhořčuje, že „ruská propaganda z nevinného jména udělala důkaz ukrajinského nacismu“. Argumentuje, že Edelweiss, což je německé označení pro Plesnivec alpský, se na Ukrajině jmenuje Edel’veys (Едельвейс).

Tato vysokohorská rostlina se sice vzácně vyskytuje v ukrajinských Karpatech, asi 600 km od bojů, ale rozhodně ne v nížinách východní Ukrajiny. Rostlina je to krásná, zcela svérázného vzhledu a jako symbol je užívána dosti často, například pro región Vysoké Tatry. Jako stylizovanou nášivku si ji lze opatřit i v ČR v mysliveckých potřebách.

Zdá se mi ale komické, že týž iDnes v roce 2009 v článku „Přírodovědci si dali do znaku erb Waffen SS“ hodnotí jako šokující, že si přírodovědný kroužek z Trutnova dal do znaku stejný symbol jako Waffen SS, která na Slovensku vraždila za války v obcích Vysoký Grúň a Kľak v roce 1945 a na mnoha jiných místech Evropy. Vedoucí přírodovědného tábora se

rozhodla omluvit rodičům i dětem a znak SS stáhnout.

Takže horská protěž ve znaku přírodovědného kroužku podle jednoho redaktora iDnes vadí, zatímco v případě „horské útočné brigády“ je podle jiného redaktora iDnes všechno v pořádku a s horskými jednotkami SS to prý nijak nesouvisí. Těžko uvěřit, že by tento název a symbol byl zvolen zcela náhodně a vůbec nikoho na Ukrajině souvislost s SS nenapadla (ačkoli v ní „působili“ i Ukrajinci), a proto nezvolili jiné „čestné jméno“. Zkusme v České republice užít symbol „88“ nebo dokonce „Z“ a uvidíme ten tanec. Problém měl i muž, který symbol „Z“ použil na chlebičcích pro manželku Zuzanu. Edelweiss jako „čestné jméno“ pro „horskou útočnou brigádu“ je zcela v pořádku, ačkoli ony jednotky SS byly rovněž horské a útočné. Souvislost zde prý není.

Kdepak, poukazovat na shodu „čestných jmen“ pro vojenské útvarů stejného zaměření je prý ruská propaganda. Nic takového na Ukrajině hájící prý pro nás demokratické hodnoty přece existovat nemůže. Je to prý jen náhodná spojitost stejně jako hajlující ukrajinští vojáci i ukrajinští školáci, jako symboly náhodně shodné s hákovými kříži a jinými nacistickými symboly vytetované na tělech ukrajinských vojáků a paramilitantů, a jako tytéž symboly na tancích a bojových vozidlech. Na Ukrajině je to prý v pořádku a je drzost v tom vidět nějakou spojitost s nacismem. Hákové kříže jsou nepřijatelné v Německu i u nás, ale běžné na Ukrajině a v pobaltských státech.

Co není dovoleno Čechovi, je zcela v pořádku v případě Ukrajince.

Návrat totality v rámci abnormalizace

(3. 3. 2023)

V roce 1968 jsem chodil do deváté třídy. Společnost se probouzela k demokratické diskuzi. Probudila se také naše ředitelka školy, paní soudružka Baxová, živoucí postava Fučíkovy „Reportáže na oprátce“. Přestala též chodit v proletářském hubertáku a vytáhla ze skříně dosud nevhodný kožich. Měli jsme ji, či ona měla nás, na „občanskou výchovu“. Volnost měla na jaře 1968 své limity. „Davide, ty máš stále jiný názor, neumíš diskutovat,“ poučila mě paní soudružka ředitelka. Diskuze byly zajímavé. Například nás vyzvala promyslet do příště, máme-li v ČR občanské svobody. Otec mě odkázal na dědu, bývalého poslance (než byl vyhozen odevšad). „Ano, máme svobodu slova,“ pravil děda. „Ale to bohužel neznamená, že můžeme bez rizika říkat, co chceme.“ Situace se od jara vyvinula a pár měsíců jsme mohli. Pak se k nám „dočasně umístila“ vojska „sprátelených armád“. Nastala „normalizace“, tedy návrat k tomu, co bylo normální před tím.

Na podzim, při nástupu na gymnázium, už chybělo 6 a postupně 11 původně přijatých spolužáků. Zmizeli na Západ. Ne všichni pochopili normalizační vývoj. A tak naše třídní profesorka, češtinářka a dějepisářka, dál vykládala historii podle svého. Jednoho dne v druhém ročníku nastala změna. Přišla do třídy, ale k výkladu nedošlo. Mlčela, chvěla se, třásla se jí ruce. Nadaný ambiciózní spolužák napsal dopis na jistá místa.

Stálo v něm, že výklad třídní profesorky neodpovídá učení „marxismu – leninismu“, jak nám řekla, když jsme ji navštívili na psychiatrickém oddělení.

Horkokrevný spolužák řeckého původu se nabídl, že udavače podřízne. Byl jsem předsedou třídy a cítil jsem jistou odpovědnost. Nabídku jsem nevyhodnotil jako optimální. V úzkém kruhu blízkých spolužáků jsme vymysleli, že udavače potrestáme tím, že ho budeme ignorovat. Situace se ovšem vyvinula tak, že úzký kruh byl výjimkou, širší kruh to nepřijal. Někteří naopak. Nabyli ochranného zbarvení, někteří začali být iniciativní v náležitém směru. Prošlo mi, že jsem se nesnažil. Jak se tak normalizace prohlubovala, mladšímu bratroví už to tak snadno neprošlo nehledě na vynikající školní prospěch – ten ztratil váhu po přičtení nesprávných postojů rodičů. V osmašedesátém byl bratr přijat ke studiu ve Francii. Ale pak se hledět na západ zapovídalo, abychom byli spolehlivě závislí na Východu.

„Můžete bejt dobrý lékaři, můžete umět třeba, ja nevim, vobrátit střeva naruby, ale to nestačí, především musíte bejt politicky aktivní!“ radil nám podplukovník Veselý, zvaný veselý podplukovník. Ani jemu zřejmě nestačilo být politicky aktivní, protože jednoho dne z vojenské katedry lékařských fakult zmizel. Údajně se v opilosti na Hlavní poště domáhal telefonického spojení s generálem Pinochetem.

„Kdybychom vám povolili tu externí aspiranturu, tak byste potom jako kandidát věd mohl třeba chtít být docent. A to my si musíme pořádně rozmyslet.“ Tak pravila mladá perspektivní soudružka na děkanátu v dalším kole odmítnutí. Normalizace se začala mírnit, ale stále trvala, soudruhům uchovávala výhody.

Nastal vítězný listopad. Dostal jsem pozvání od spolužáků. Udavač má pořad v Československém rozhlasu o socialistické

morálce. A měl bych podepsat petici, aby mu to zakázali. „Tys byl taky v KSČ?“ položili otázku jinému spolužákovi. „Kvůli kariéře? Tak to je v pořádku.“ Nepodepsal jsem, protože podepsali i ti, kteří ho neignorovali, naopak.

„To bylo vážně nechutný, jak se k tobě chovali,“ řekl mi na Hradě 28. října muž, kterého jsem nepoznával. Měl na mysli mediální štvaniči proti mně. Byl to ten udavač.

„Támhle ten muž, který jde za plotem, je bývalý podplukovník tajné služby,“ řekl jsem hostu na zahradě před domem. Zděšeně sledoval bývalého příslušníka STB: „Jak tady s takovým člověkem můžete žít?“ Blbá otázka, no jo, u nich v Kanadě se režim nemění každých dvacet let.

Situace se nám zase vyvinula. Spojeným státům hrozí ztráta dominance a s ní ztráta role dolaru jako univerzální rezervní měny. Budou si ho moci i nadále tisknout, ale už o něj nebude takový zájem. Proto je třeba utužit transatlantickou vazbu. Proto i ČR tak naléhavě patří na západ a hledět na východ se zapovídá, abychom byli spolehlivě závislí na Západu.

Paní učitelka Bednářová vloni v dubnu vykládala osmáčkům, jak se vyvinul konflikt na Ukrajině. Ovšem nepoužila výklad, tedy ten správný narativ v duchu „liberální demokracie“. Jedna žačka si to ale nahrála, jaképak psaní dopisů na příslušná místa, když máme takové technické možnosti? A spolužák to řekl doma. A jeho politicky aktivní otec a režimní novinář to byl oznámit soudružce paní ředitelce. A ta jednala nekompromisně. Je potřeba mít správný názor, umět diskutovat. A paní učitelka dostala padáka. A soud potvrdil správnost tohoto postupu.

Vývoj je totiž opačný. Normou bývala po dobu dosti let možnost uplatňovat demokratické svobody. V médiích hlavního proudu žádná sláva, jednostranný přístup a standardní dvojí metr. Ale bylo možné bez trestu vyslovovat jiný názor. Jenže nám sem kvůli chybným rozhodnutím Evropské unie

a neschopnosti či zlému úmyslu „naší“ vlády vtrhla bída. V demokracii by se taková vláda neudržela, takže zahájila postup směrem k totalitě. Je to pohyb od ideální normy s demokratickými svobodami k totalitní abnormitě. Proto navrhuji nazývat současný vývoj „abnormalizace“.

Čím větší očekávání, tím větší zklamání

(10. 3. 2023)

Ve středu jsem byl pozván do CNN Prima News, abych se vyjádřil k osobě nového prezidenta. Vystoupení bylo ale zrušeno a nahrazeno asi aktuálnějším - o otázkách důchodů. Ne že bych se nějak třásl na veřejná vystoupení, ale trochu mě to mrzí, neboť jsem měl být konfrontován se senátorkou Miroslavou Němcovou. To by mohl být zajímavý zážitek s ohledem na její zlučovitost a fanatickou nenávisť.

Chtěl jsem na Primě říci, že se podařilo pětikoalici a jejím spojencům prosadit jedno ze dvou připravovaných želízek v ohni pomocí dlouhodobé kampaně a že nikdo jiný vyhrát nemohl, neboť další, kdo údajně mohl mít šanci, byl Andrej Babiš, o kterém zase bylo sdělováno, že šanci nemá. Pětikoalice za rekordně krátké působení dosáhla mimořádné nepopularity a dál pracuje na jejím prohloubení asociálními a protidemokratickými kroky. Strany pětikoalice proto neměly šanci s nadějí nominovat kohokoli ze svého středu. Europoslanec Zdechovský se však v CNN Prima News veřejně pochlubil s tím, že to není pravda, neboť koalice jednala intenzivně o svých kandidátech. Mohli prý jimi být Miloš Vystrčil, Petr Fiala, nebo dokonce Miroslava Němcová (po tomto připomenutí bych v televizní debatě očekával výron její žluči). V CNN Prima News bych byl dále řekl, že Petr Pavel má teoreticky dvě možnosti. Buď se znemožní jako podporovatel protilido-

vé politiky pětikoalice, nebo se pokusí o vlastní nezávislou politiku (ta druhá možnost zřejmě zůstane teoretickou).

Představitelé pětikoalice opakovaně zdůrazňovali, že Pavel i Nerudová jsou jimi podporovaní kandidáti. Jinak to prý ovšem naopak jejich kandidáti nebyli, neboť byli „občanští“, tedy tak nějak nepolitictí, že. Jejich kampaň ovšem stála spoustu peněz. K nim je třeba připočítat náklady na propagaci ještě před oficiální kampaní. A ovšem nezjevná „nefinanční plnění“ formou pozitivních článků, rozhovorů, pořadů a videí, z nichž některá byla natočena asi opravdu z čisté lásky a naivního optimismu.

Petr Pavel hrál svoji roli s vpravdě vojenskou sebekázní. Na rozdíl od Nerudové se nepouštěl do odvážných myšlenkových konstrukcí za hranicí vlastních znalostí. To mezi nimi rozhodlo.

Upřímně řečeno dost mě svými úvahami v Parlamentních listech překvapil Erik Best, který jinak bývá nejlepší. Spekuluje totiž, že by se Petr Pavel nemusel chovat jako služebník pětikoalice, ale mohl by se vymanit z jejího vlivu a rozhodovat samostatně. Tím by si mohl získat mezi lidem autoritu a naplnit očekávání oněch 33% voličů, kteří nechovají sympatie k současné vládě, ale současně podporují kandidáta vládní pětikoalice patrně pod vlivem mediální kampaně, a protože je to fešák. A hlavně je nepodobný Zemanovi a tomu hnusnému Babišovi, jak nám ho ukazují v televizi.

Jenže... Jenže je třeba brát v úvahu, že generál Pavel byl jistě vybrán po řádném vyhodnocení. Vybrán jako voják zvyklý plnit rozkazy. Loajální k tomu, kdo je právě vydává. Kampaň se vším všudy stála desítky milionů a těžko si představit, že do ní byly peníze investovány proto, aby si podporovaný kandidát po svém zvolení dělal, co chce.

Ve svém inauguračním projevu Petr Pavel sice vyzval ke

kritice jeho chyb a omylů. Je ovšem otázka, co sám jako chyby a omyly případně uzná.

Je možné, že rozhodnutí, která bude nový prezident prezentovat, budou poněkud odlišná od stanovisek a konání vládní koalice. Nebude to proto, že by se jí chtěl přičít, ale proto, že bude přímějši napojen na zdroj doporučení. Vláda a prezident tak navenek mohou mít podobu dvojice hodného a zlého policajta. Milovaný prezident pak bude podporovat nenáviděnou vládu. Tato noc nebude krátká.

64 pohlaví a „enviromentální úzkost“

(12. 3. 2023)

Lidé, zvláště někteří, jsou velmi sugestibilní. Neschopní kritického náhledu sdílejí přesvědčení, pocity, nálady. Dokonce mohou sdílet bludy duševně nemocného, a to tak, že ani odborník nemusí být hned schopen snadno rozpoznat, kdo blud indukoval a kdo je tím, kdo bludné přesvědčení sdílí. Klasická psychiatrie indukovanou psychózu označovala „folie à deux“ – šílenství ve dvou. Pocit ohrožení mimozemšťany či sousedy pouštějícími do bytu jedovaté plyny je samozřejmě doprovázen naprosto reálnou úzkostí, vztekem a aktivitou, jako by ohrožení bylo reálné. I osoby netrpící psychózou, ale sugestibilní, snadno podléhají přesvědčení svého sociálního okolí, lhostejno, zda jde o přesvědčení náboženské, politické nebo nějaké jiné. I zvířata jednají pod vlivem své skupiny.

Nedivíme se, že lidé podléhají vlivu sekt. Různé formy flagelantství, sebetrestání za domnělý podíl na společné vině, nezmizely s minulými staletími.

Šikovně vedená manipulace dokáže i dnes sešikovat spousty stoupenců, kteří se chovají jako dav nejen na ulici, ale i doma u počítače. Lidé fascinovaní manipulátorem jsou schopni jednat i proti svému životnímu zájmu.

Nezáleží na tom, jestli má sdílené přesvědčení reálný základ nebo ne, myšlení sešněrované vloženou ideou a doprovod emocí je stejný. Lidé nosí to, co se nosí, a myslí, co se myslí.

Úzkost je strach, který nemá předmět, obava, že by se něco špatného mohlo stát. Úzkostnost je osobnostní rys, trvalá hladina úzkosti. Přiměřená úzkost má smysl, vede k opatrnosti. K dokonalejší manipulaci s lidmi je užitečné pěstovat pocit ohrožení, úzkost.

Ke změně klimatu dochází. Už stamilióny let. Mám „Velkou knihu o klimatu zemí koruny české“ (2003). Autoři popisují změny klimatu za uplynulá století, „malé doby ledové“ i doby teplé, pro náročné plodiny příznivější než dnes. K oteplení tehdy rozhodně nevedlo bujení průmyslu. Lidé se vždy přizpůsobili.

Kázání nevzdělaných fanatiků, zkorumpovaných „badaatelů“ a politických manipulátorů vždy indukovala „šílení“ davů. To je doprovázeno u disponovaných osob nefalšovanou úzkostí. Trpí, protože si někdo zamlouval využít klimatických změn ke zhoršení sociálních podmínek lidí. Cílí se na mladé lidi tak, jak to zkouší každá totalita. Pěstuje se představa, že zničíme-li průmysl a zemědělství, které nás živí, zachráníme se. Mladí lidé tuší, že se budou mít hůře než jejich rodiče. A to s určitostí nastane, pokud se lidé podvolí propagandě a nepřestanou blbnout.

Dvě pohlaví, to je přirozenost, z toho se „nová věda“ nevytríská. Jedna jediná úzkost ambiciózní „vědce“ neproslaví. Evropský parlament si odhlasoval, že je klimatická krize, a davy se klaní věrozvěstům „Zeleného údělu“. A internetový portál ČT24 sděluje, že: „Stále více mladých lidí podle psychologických studií trpí úzkostí z klimatické krize“. Jak se to dá zjistit? Otázkou v dotazníku: „Obáváte se klimatické krize?“ Samozřejmě, obáváme, sluší se, abychom se klimatické krize obávali, když se o tom s takovou vážností všude mluví a píše. Kdo by řekl, že je mu to lhostejné? A portál ČT24 nás poučí: „Terapeutka Zdeňka Voštová vysvětluje, jak s těmito stavy bojovat.“ Jak asi vypadá „stav úzkosti z klimatické kri-

ze“? „Mladí lidé se stali v mnoha zemích nejhlasitějšími aktéry v boji proti změnám klimatu. Upozorňují na neaktivitu politiků, nespravedlivý globalizovaný světový řád a temnou budoucnost dalších generací.“ A neziskovky přísáté na veřejné fondy bojují. Dozvídáme se, že environmentální žal objevila thanatoložka Kevorkianová při dlouhodobém výzkumu kytovců. A dál, ekopsycholožka Davenport označuje environmentální žal jako zanedbávaný smutek. Nepochopení a odmítání mladí lidé se pak „sdužují do klimatických hnutí“ jako „Fridays for Future“. Proti oteplování velmi prospěje v pátek místo vyučování skandovat hesla na náměstí.

Dozvídáme se, že utrpení spojené se stavem světa je „zdravou výzvou nezbytnou pro přežití lidstva jako celku“... „Smutek je součástí truchlení nad ztrátou něčeho pro člověka hodnotného, například smutek z vymírání ekosystémů.“ Mladí lidé cítí „zmar a beznaděj“, což vede k úvahám: „K čemu bude vysoká škola, když nebude voda a bude válka.“ Vysoká škola by mohla být velmi užitečná, pokud by tam neučili blbosti a absolventi je nešířili dál.

Co by byla „nová věda“ bez nových pojmů: „S klimatickou úzkostí se také pojí i některé nové termíny jako solastalgia (stesk po domově, zatímco jste stále doma), terrafurie (vztek kvůli bezduché destrukci přírody), talvisuru (zimní smutek kvůli ztrátě tradičních zim) nebo flygskam (stud z létání).“ Ještě pár pojmů vymyslet a lze založit novou katedru, výzkumný ústav a několik neziskovek.

Naštěstí terapeutka Voštová ví, jak na to, umí diagnostikovat: „Některé symptomy environmentální úzkosti můžeme přirovnat k posttraumatické stresové poruše – s tím, že zde mluvíme o poruše pre-traumatické: očekávání děsivé budoucnosti může mít na lidi podobný dopad jako to, když nějakou traumatickou událost skutečně zažijí.“...

Proto je tu metodika pro učitele: „Nezlehčujte ničí prožit-

ky... Předávejte myšlenku, že emoce dítěte jsou legitimní... Zdůrazněte příběhy s dobrým koncem kdysi zavrhané jako beznadějně sny (zrušení otroctví, volební právo žen).“ Má to drobnou vadu, na rozdíl od zrušení otroctví nebo zavedení volebního práva si klimatickou neměnnost lze sice odhlasovat, ale klima se tím řídit nebude.

Samozřejmě ani zmínka o racionalitě, o reálných přírodních procesech, o podílu člověka na nich a o možnosti člověka je ovlivnit. Chybí optimistické hledisko, že oteplení před tisíci lety dopadlo dobře, vrátilo se chladné klima a lidé v Grónsku, kteří se dříve živili pastevectvím, šťastně vymřeli.

Bohužel nejen v společenských vědách, ale i v přírodních vědách stále více lidí žíví pseudovědecké bláboly. Až iracionalita ovládne i exaktní vědy a techniku, bude definitivní konec. Už se to možná blíží? Znáte to video o alternativní matematice, podle níž $2 + 2 = 22$?

Ministr Balaš: škola tupé poslušnosti

(11. 3. 2023)

Raději být poslušen drába, než fráze. (Karel Čapek)

Pan ministr školství se v poslední době mimo jiné vyznamenal výrokem: „Učitel, který nepozná dezinformaci, nemá co dělat ve škole.“ Od profesora a právníka bych očekával, že odkáže na nějakou definici „dezinformace“, pak teprve se dá o věci uvažovat. Právně závazná definice neexistuje, asi nepřijmeme slavnou definici Tomáše Zdechovského, že „dezinformace je opak informace“. Jak tedy poznat, co je dezinformace, když konkrétní výrok nelze prověřit porovnáním s definicí? To samozřejmě nejde.

Pan profesor v rozhovoru v Aktuálně se snaží z problému vybruslit uvedením, že opakem dezinformace je „informace založená na faktech“. Nečekám, že pan profesor ví něco o problému konečného důkazu. Co jsou to tedy fakta? Na to se pana profesora zeptat nemůžeme, mohlo by ho to popudit. Sami pro sebe si můžeme říci, že fakta jsou pravdivé informace. S tím by snad mohl souhlasit. Nechci polemizovat sám se sebou, ale kdo určí, co je pravda (mimo exaktní vědy)? Neměli bychom, abychom se to dozvěděli, viset na rtech autoritářům, jako je pan ministr? Obávám se, že „pravda“ a „fakta“, to je to, čemu věří pan ministr. A jeho spřízněné duše, například předseda hnutí STAN Vít Rakušan, hnutí, k němuž pan mini-

str patří. Co je „pravda“ a co jsou „fakta“ vědí v hnutí STAN tak dobře, že se snaží zavést cenzuru, stejně jako paní Jourová (ANO), aby se lidé to, co oni pokládají za dezinformace, neměli šanci dozvědět.

Ředitel základní školy z Troubek Petr Vrána panu ministrovi napsal otevřený dopis, v němž se tázal, kdo má rozhodovat, co je pravda, a nadnesl otázku, zda se neblíží založení orwellovského ministerstva pravdy. Pan ministr je zřejmě spíše emocionální než racionální typ, neboť ochotně přiznal, že když dopis četl, „vařila se v něm krev“. „Já si nemyslím, že by ředitel z Troubek nedokázal rozeznat dezinformace,“ pravil. Já si naopak myslím, že s tím racionálně myslící člověk problém mít může právě proto, že uvažuje kriticky. Čemu můžeme věřit například z informací o situacích na ukrajinské frontě? Co z toho si můžeme ověřit? Co jsou „fakta“? Obávám se, že pro pana ministra je pravdou (faktem) to, co převzala česká média z médií ukrajinských. Nic jiného by přece novináři neměli odvahu napsat, aby se druhý den neocitli „na volné noze“.

Škola v pojetí pana ministra je školou indoktrinace. Hovoří o kritickém myšlení, ale jiná tvrzení než současnému režimu milá nevezmou v úvahu.

Ministerstvo školství se stává (pokud už dávno není) ministerstvem zjevené pravdy. Že se Ministerstvo vnitra stalo orwellovským ministerstvem pravdy s jeho usilovnou snahou zavést cenzuru (už před Rakušanem), to lze těžko označit za dezinformaci. To je doložitelný fakt.

Vždyť i soudy dnes, chtějí-li dospět ke kýženému rozsudku, prostě nepřipustí nehodící se důkazy. Je to analogie cenzury. Soudy už odsuzují za režimu, jehož je součástí i pan ministr, nepohodlná tvrzení. Je to neklamný příznak tentokrát ze Západu přicházející totality.

Velmi se teď používá § 405 „popírání genocidy“, a to i tam,

kde genocidu naopak popírá soud. Zatím zastrašují podmíněnými tresty a vyhazují z práce. Jak dlouho bude trvat, než budeme mít zase politické vězně přímo v kriminálu jako důkaz, že už zase žijeme v zemi s totalitním režimem.

A ministr školství Balaš jako součást výkonné moci totalitního režimu připravuje mládež od nejtěplejšího věku na to, že bude „držet hubu a krok“.

Kde se berou příznivci protistátní vlády?

(25. 7. 2023)

„...každý však šel a na chytrost měl štempl, náš cíl se skvěl, jsi proti, tak jsi lempl.“ (Karel Kryl)

„Ahoj Jindro!“ Otočil se a ve tváři měl rozpaky. Dobře, čtvrt století jsem ho neviděl a není na mě zvědav. „Zdravím tě, protože tě vidím, to je vše,“ doplnil jsem pozdrav ujištěním, že od něj nechci vůbec nic.

„Já bych s tebou rád mluvil...“ odpověděl, „ale před tím, než jsi vstoupil do té protistátní partaje.“

Tak dobře, říkám si. Ještě se otočil: „Hana je z tebe taky otrávená.“

Občas mě někdo na ulici osloví a chválí mě. Za dlouhá léta mi nadával a vyhrožoval jen jeden psychopat. Ale mlčící většina si možná většinou myslí to, co Jindra. Pokud se nespokojí s prostou úvahou, že nějak bylo a nějak bude.

Dlouhodobě si kladu otázku, kde se bere tak velká loajalita k panovníkům a jimi povýšeným lokajům. Jindra není debil, je doktor přírodních věd a na fakultě měl červený diplom. Proč se zastává vlády a nesnáší její odpůrce?

Už desetiletí neplatilo to, co popsali Karel Havlíček Borovský skoro před dvěma sty lety: „Snadno dobrým panovníkem býti, třeba lidu nic nedal, rádi budou jeho jméno ctíti, za to, že jim nic nevzal.“ To platilo za rakouskouherské totality, do-

kud nebyla konstituční. Pak se politici museli ucházet o přízeň lidu, i když volby nebyly všeobecné a rovné. Ještě více v demokratických zemích, kde se představitelé báli o svoji oblibu a snažili se, aby to přinejmenším vypadalo, že lidu něco dávají. Tak to bylo i v demokracii s přívlastkem „socialistická“. „Každá moc se bojí síly, o kterou se opírá,“ řekl mi kdysi politolog prof. Mlynář a dodal, že Lubomír Štrougal komentoval na předsednictvu ÚV KSČ projednávaná opatření slovy: „Hlavně, aby se nenasrali dělníci! A v Číně se báli rolníků,“ dodal prof. Mlynář. A dnes se eurounijní sluhové v pozicích ministrů a premiérů bojí nadnárodních korporací a hlasu z americké ambasády. Aby se nenasrala hyperburžoazie, dodávám já.

Ale kde se berou ti, kteří ctí jména vládců, ani omylem nesloužícím lidu, ale co nepochybně škodí a berou přijatelnou perspektivu dalším generacím?

Napadá mě několik vysvětlení. Konformita, tedy tendence přizpůsobit se, přijímat bez odporu normy a tvrzení, to je také osobnostní rys. Ať slyším nebo čtu cokoli, kladu si otázku, zda to není chybná úvaha, nesprávný údaj, lež, pokus o podvod... Nemohu za to, jsem nositelem opačného osobnostního rysu.

Někteří lidé žijí v klidu s tím, že jsou „taháni za nos“, s přesvědčením, že „přece by nám nelhali“.

Mnozí lidé dokáží být konformní s jakoukoli módou, ideologií, náboženstvím, režimem. Protože „tak je to správné“. A pokud by to někdo zpochybňoval, pak je to dezinformace, nepřátelský úskok, zášť nepřejícníků a závistivců. A proti dezinformacím a dezinformátorům je třeba bojovat v zájmu uchování víry. Už se neupaluje, jen se vyhazuje z práce a odsuzuje u soudů.

Proč konformita? Protože pochybnosti a nejistota s sebou

přinášejí úzkost, a tu většina lidí špatně snáší. Raději přijmou pochybnou jistotu.

A pak je tu vědomí sounáležitosti. Zase ta konformita. Petr Drulák v brilantní přednášce o francouzské politické scéně řekl, že velká většina Francouzů sdílí názory a argumenty Le Penové, ale volit ji nebudou, protože je přece o ní známo, že její názory jsou špatné a podporují je lidé z nižších společenských vrstev a „k těm my přece nepatříme“, my elita přece musíme volit někoho, o kom je známo, že pochází z elity a elitu podporuje. Že v praxi nebere ohled na naše zájmy, to přehlédneme.

Je pravda, že lidé méně vzdělaní kašlou na ideologie a sliby, všímají si naplnění svých reálných potřeb, zatímco lidé indoktrinovaní „vzděláním“ vidí svět prizmatem zaručeně správných názorů.

Jindrovi vadí „protistátní partaj“ SPD. Jenže já tvrdím, že protistátní je tato současná pětikoaliční vláda. Stát je instituce, která ovládá a spravuje věci veřejné na svém území. Stát, v němž žijeme, je Česká republika. Evropská unie není stát, ale mezinárodní organizace založená smlouvami. Pětikoaliční vládě se podařilo za jediný rok snížit průměrné reálné příjmy o osm procent. Přijímá „Zelený úděl“ rozvracející průmysl, zemědělství a sociální jistoty obyvatelstva. Podílí se na militarizaci směřující k přímému zapojení do válečného konfliktu. Podporuje mezigenerační konflikt a narušuje sociální smír. Je smířena s imigrací a jejími důsledky tak, jak jsou vidět na předměstích západoevropských států. Tato vláda masivně zadlužuje budoucí generace. Souhlasí s předáváním moci Evropské unii. Vzdává se naším jménem svrchovanosti.

Jak by tuto vládu Jindra asi obhájil, kdyby se mnou byl ještě ochoten mluvit? Asi by opakoval fráze, které slyšíme od „našich představitelů“ v jejich České televizi. Co jiného?

Nebo že by byl jako důchodce 70+ nadšen ze snížení valorizace důchodů? Úzkost z poznání pravého stavu věcí drží tuto protistátní vládu u moci. Jak dlouho ještě? Pokud ještě zbývá stopa demokracie, jistý vliv má lid a je nezbytné počkat, až se dostatečné množství občanů přesvědčí o pravém stavu věcí namísto toho, aby byli dále přesvědčeni o pravdivosti shora nabízených lží. Představa defenestrace se může líbit, ale prohlubující se krizi by nevyřešila.

Budeme nadále informovat občany, zatímco vláda bude „bojovat proti dezinformacím“.

Náhradní mateřství nebo obchod s dětmi?

(11. 8. 2023)

Obludnost eufemisticky zvaná „náhradní mateřství“ je obvyčejný obchod s dětmi. Vykořisťování žen z chudých zemí a odebrání práva na oba rodiče takto narozeným dětem. A to ani nevíme, zda všechny děti končí opravdu u „objednávajících“ rodičů a nejsou „rozebrány“ na orgány.

Válka na Ukrajině navíc tlačí náhradní mateřství na nové trhy, jak píše server CNA Deutsch v článku z března tohoto roku: „Před vypuknutím války byla Ukrajina po Spojených státech druhým největším trhem s náhradním mateřstvím na světě. Ročně se ukrajinským náhradním matkám narodilo 2500 dětí, 90% si objednaly zahraniční páry.

Nyní se podnikání přesouvá do Gruzie, uvádí Institut lékařské antropologie a bioetiky IMABE.

Poptávka po „náhradních matkách“ na Ukrajině je větší než kdy jindy, říká Ihor Pečeno, ředitel kliniky BioTexCom v Kyjevě. Nyní je ale nedostatek žen. „Protože mnoho Ukrajinek odešlo do zahraničí, nemáme dost žen, abychom uspokojili poptávku, která se od začátku války zvýšila,“ řekl Pečeno španělskému investigativnímu magazínu La Marea.

Ukrajinská agentura pro náhradní mateřství BioTexCom chce proto nyní naverbovat jako náhradní matky ženy z bývalých sovětských republik.

Ženy se rekrutují z chudších oblastí, protože Pečeno při-

znává, že každá žena, která se „pronajme“ jako náhradní matka, tak činí z finanční nouze.

Samotný BioTexCom je považován za největší a nejúspěšnější z mnoha klinik pro „léčbu neplodnosti“ na Ukrajině. Klinika pokrývá přibližně 70% náhradního mateřství na Ukrajině a generuje roční obrát více než 10 milionů eur.

Co se BioTexCom zdráhá přiznat: Od začátku války zprostředkovatelské agentury přešly do jiných zemí. Mexiko a části Latinské Ameriky zaznamenaly od ukrajinské krize zvýšenou poptávku. Obzvláště atraktivní je nyní Gruzie, která má zákony podobné těm na Ukrajině.

Náhradní mateřství bylo v Gruzii legalizováno v roce 1997. Tím je zoufale chudá země atraktivní nejen pro zákazníky ze Západu, ale i z Indie. Tam bylo komerční náhradní mateřství nakonec v roce 2022 zakázáno jak pro cizince, tak pro vlastní občany. Indické „kliniky dětí na přání“ nyní rozšiřují své obchodní vztahy s Gruzii, co se obchodu s lidmi týče. Gruzínské agentury již otevřely pobočky v Indii a po celém světě.

„Mezinárodní trh je stále agresivnější,“ poznamenává Managing Director IMABE Susanne Kummerová. Aby se zastavil tento vykořisťovatelský vývoj, je zapotřebí mezinárodní zákaz náhradního mateřství. Jen tak lze účinně chránit práva žen a dětí. „Zejména se správně poukazuje na to, jak trivializující je mluvit o „náhradních matkách,“ říká Kummerová. Správně by se zde mělo mluvit o ženách pouze jako porodních jednotkách.

„Vše, co ženě připomíná, že je biologickou matkou dítěte, je vymazáno a zneviditelněno. Matka je vymazána z biografie dítěte. Musí se smluvně zavázat k předání dítěte objedávajícím rodičům. Připomíná to obchodování s lidmi z doby temna.“

Dalším příkladem bezohledných metod je podle Kume-

rové londýnská agentura New Life Global. Společnost byla založena v roce 2008 gruzínskou lékařkou Mariam Kukunashvili a nabízí mezinárodním klientům dítě „za rozumnou cenu“, uvádí IMABE.

New Life Global využívá právní mezeru, která existuje v mnoha zemích, k náborem náhradních matek, které „odnosí“ děti klientům ze zemí, kde je náhradní mateřství nezákonné. Firma je nyní terčem vyšetřování úřadů kvůli neprůhledným schránkovým firmám a podezření z trestné činnosti, uvádí list Observer. Náhradní matky nedostávají žádné právně platné smlouvy, rodiče si mohou vybrat pohlaví svého dítěte. A v pobočce New Life Global na Ukrajině donedávna objednávacím rodičům radili, aby si brali jen zdravá miminka. Děti narozené se zdravotním postižením mohou být legálně ponechány v dětském domově – na vládní náklady.

Ředitelka IMABE Kummerová ale s nadějí poznamenává, že v boji proti reprodukčnímu vykořisťování žen se vytvořila spojení napříč všemi světovými názory.

Dne 3. března 2023 více než 100 vědců a odborníků ze 75 zemí na všech kontinentech zveřejnilo deklaraci („Casablanca Declaration“), v níž vyzvali státy ke zrušení praxe náhradního mateřství na celém světě a navrhly předloženou odpovídající mezinárodní úmluvu.

Feministickou zastřešující organizaci CIAMS (Mezinárodní koalice pro zrušení náhradního mateřství) a její „Mezinárodní chartu pro zrušení náhradního mateřství“ podporuje 300 nevládních organizací a lidskoprávních organizací po celém světě – včetně rakouské platformy www.stopptleihmutter-schaft.at – a 3000 jednotlivců z 65 zemí.

P. S. Existují dva typy náhradního mateřství. Takzvané klasické náhradní mateřství: Vajíčko není od náhradní matky. Po mimotělním oplodnění cizí vaječné buňky spermií pozdějšího

otce nosí náhradní matka geneticky cizí dítě („xenogravidita“). Náhradní matka sama přebírá „porodní funkci“ (propůjčuje svou dělohu budoucím rodičům) a s dítětem není příbuzná. Takzvané náhradní mateřství: Vaječná buňka pochází od samotné náhradní matky a je uměle oplodněna spermatem pozdějšího otce. Matce se pak říká „náhradní matka“: nahrazuje ženu, které dítě po porodu přenechává.

Žádný strach, bát se musejí ti druzí!

(19. 8. 2023)

Otravuje mě stále poslouchat děsivé prognózy budoucího vývoje pod touto JEJICH pětikoaliční vládou. Ta se vlastním neumětelstvím a službou cizím zájmům dostala do patové situace. Ať povolí nebo přitvrdí, ať už nadále učiní cokoli, bude to pro ni špatně. Jestliže se snaží nějak narovnat to, co sama zkřivila, dopouští se dalších zvěrstev. Ano, jsme v tom s ní, ale jen do času.

Panika z rychlého zhoršování hospodářské a sociální situace a hrozba zapojení České republiky do britsko-americké války proti Rusku, v níž Evropská unie hraje roli užitečného idiota, vede k zoufalým výkřikům, že zítra bude pozdě. To nahrává falešným mesiášům typu Rajchla, kteří předstírají, že mají vliv. Ano, škody se budou ještě nějakou dobu prohlubovat. Defenestracemi, atentáty a vojenskými převraty není možné dostat od moci demokraticky zvolené gaunery a hlupáky. Škoda, že se lidé nepoučí, nebo jen velmi pomalu a sotva na jednu generaci.

Společnou vinu nesou dezinformační média hlavního proudu a povrchní lidé, co jen pasivně přejímají ideologické žvásty redaktůrků, kteří se chtějí zavděčit šéfredaktůrkům, podlézajícím současné dočasné moci.

Pětikoaliční vláda rychle ztrácí poslední zbytky neformální autority. Jsou stále častěji předmětem čím dál tím drsnějších

vtipů. Nemohou uplatnit paragrafy o urážce majestátu, stanné právo nebo policejní šikanu. Ale proti nim by měl být uplatněn paragraf o „porušení povinnosti při správě cizího majetku“. To myslím naprosto vážně. Proč může být trestán ředitel malé firmy za statistické přehmaty a ne ministr za škody v desítkách miliard? Tato země není jejich, patří lidu. Oni ji jen spravují, jako by byli sebevědomými dobyvateli na cizím území.

Oni se bojí, věřte tomu, i když to na nacvičené suverénní grimase není znát. Ti inteligentní už dnes hledají východisko, aby zachránili vyhlídku na další kariéru. A jsou zoufalí z blbců, kteří je obklopují. A média už zřetelně začínají psát alespoň pravděpodobně. Nemohou si dovolit trvalou ztrátu čtenářů, posluchačů a diváků. Je to odvaha plynoucí ze strachu.

Netřeba se bát výhrůžek a dalších politických procesů s podmíněnými tresty. Bojí se i státní zástupci a soudci. Kariéra budovaná za doby nenáviděné vlády nemusí mít dlouhého trvání. Není ani důvod se ohrazovat proti ubohým nálepkám typu „dezinformátor“. Jakou autoritu a vliv na veřejnost mají tito nálepkovači? Jak skončí dnešní cenzoři? Ubylo i provládních anonymů na sítích. Jourová nepotřebuje další kariéru v zemi, proti níž pracuje. Ale co ty tisíce drobných kolaborantů?

Netřeba se bránit nálepkám „extrémista“ a „populista“. „Extremus“ znamená nejvzdálenější od středu či normy. Jestli oni jsou normou, pak je věcí cti být od nich co nejdále. Je-li ideální normou vláda sloužící lidu své země, pak jsou oni od této normy extrémně daleko. Slovo „populista“ mělo původně pozitivní konotaci. Byl to ten, komu lidé věřili, protože přicházel s pravdou a dobrými projekty. Tato vláda taková není, ubývá těch, kteří by ještě měli tu drzost ji veřejně chválit. Tato vláda je jejich poslední.

(Siracusa, Itálie, 19. srpna 2023)

Dvě výročí Pompejí 24. srpna a dnešek

(24. 8. 2023)

Těžko si dovedeme představit pocity obyvatel Hirošimy, dokud ještě žili. Ale světová válka je na spadnutí, i když spíš v západním Tichomoří než ve střední Evropě. Kdysi jsem řekl Miloši Zemanovi, že mě po roce 1989 nejvíc překvapilo, že velká většina lidí si neumí představit další vývoj s jeho hrozbami, dokud na ně nedopadnou. Miloš mě ale opravil. Když změny nastanou, ještě velmi dlouho trvá, než je většina lidí pochopí a vezme na vědomí.

24. srpna roku 79 n.l. zasypaly stovky tun sopečného popela města Herculaneum a Pompeje. Toto srpnové datum bylo pro Pompeje nešťastné ještě jednou, a sice 24. srpna 1943, kdy společné americko-britské bombardování naprosto zničilo muzeum v Pompejích, v němž byly soustředěny nejcennější nálezy z vykopávek včetně většiny sádrových odlitků obětí Vesuvu.

V moderních dějinách to jsou znovu a znovu Britové a jejich mladší a dnes silnější americký bratr, kdo devastuje a ničí, aby oloupil a uchoval si nadvládu. Dávno neplatí, že nad britským impériem slunce nezapadá, a dnes hrozí USA, že zapadne slunce nad jeho světovou dominancí. Nemám nic proti občanům Spojeného království nebo USA, ale nemůžu podpořit loupežnou tradici jejich elit. USA jsou prý našim strategickým spojencem. Spojencem v čem? My jsme nekradli a nevráždili

jako americké elity, nezaváděli koncentrační tábory a neřídili genocidu a likvidaci hospodářství jako Britové v Indii, Číně a na mnoha dalších místech světa.

Může se zdát, že nás přátelé pozvali k prostřenému stolu, ale jsme to my, kdo je na jídelním lístku. Víme, že se podobně chovalo mnoho dalších národů. Napoleon nebo Němci sice podcenili sílu Ruska, spočívající v jeho lidu a v jeho geografických i strategických výhodách, ale vypravili se vyrvat zemi a její bohatství srovnatelně silnému konkurentovi. Britové a Američané však útočí na slabší a oslabené. Jsou ochotni se ujmout i zbytku bohatství Ukrajiny, až vykrvácí, a zaútočit na oslabené Rusko. Jejich koncerty by rády prodávaly nerostné bohatství Sibíře a uchovaly sílu petrodolaru. Jejich problémem je, že dávno nejsou tím, čím bývali, a jejich potenciální kořist přestala být bezbranná.

Ano, konflikt v Tichomoří o světovou dominanci je na spadnutí a sluší se citovat slova jednoho z vítězných vojevůdců po bitvě u Waterloo: „Tím nejhorším po prohrané bitvě je bitva vítězná.“

Ti, co vždycky všechno vědí, tentokrát o SPD

(27. 8. 2023)

Jaké zdroje, takové „informace“. Nikomu nevyčítám, že nesleduje vystoupení poslanců a funkcionářů SPD. Nemám nic proti tomu, když je ti, kteří je sledují, věcně kritizují. Je ovšem smutné, když někdo šíří lži, ať už z nevědomosti, protože je hlupák a vyjadřuje se k něčemu, o čem nemá informace a čemu proto nerozumí (aniž by věděl, že tomu nerozumí), nebo proto, že je darebák a prostě pomlouvá, protože chce škodit.

Nemá cenu připomínat staré lži o tom, že jsme svedli polodementního důchodce, aby házel klády na koleje a podobné nesmysly, které jsou jen důkazem, že SPD žádné přešlapy, z nichž by se daly vyrobit aféry, nemá. Nemá cenu se ohrazovat proti nálepkám, že SPD je fašistická, když už konečně většina lidí chápe, že je to naopak vládní pětikoalice, kdo omezuje svobodu a zavádí totalitu.

Nebránil bych se ani tvrzení, že SPD je extrémistická a populistická. „Extrémus“ je latinsky nejvzdálenější a my jsme opravdu nejvzdálenější od stran pětikoalice, dál než ANO, které s nimi často hlasuje. Styděli bychom se být pětikoalici blízko. Ona také není žádným středem či normou, ona je morálně úchylná, působí proti občanům a ve prospěch cizí moci. Je od nás nejvzdálenější. „Populismus“ je hloupá nálepka ze závisti, že pětikoalice populární rozhodně není, a její média

hlavního proudu mají velký problém ji věrohodně podporovat.

Jde mi ale například o tvrzení, že SPD ve skutečnosti prý opozici jen předstírá a ve skutečnosti o žádné změny a vládní odpovědnost neusiluje, protože je pro ni pohodlné mít deset procent. Kolik tuposti je investováno do takového úsudku! Všechna naše veřejná prohlášení, pozměňovací návrhy a hlasování ukazují, že je to nesmysl. Opravdu bychom investovali tolik úsilí, abychom ničeho nedosáhli?

SPD je prý podnikatelský projekt a jeho představitelům prý jde jen o peníze. A důkaz, že by čerpali odněkud nějaké peníze kromě platu, pokud jsou poslanci? Není, ale kecy jsou. Nejsou to spíš Piráti s jejich politickými náměstký typu Kolařík (bez kvalifikace jiné než pirátské členství), není to ODS a TOP09 se svými aférami, StaN se svým „dozimetrem“? Na skandální výroky mají všichni nárok, každý má příležitost se znemožnit. A představitelé pětikoalice jí využívají.

Karlu Havlíčku Borovskému nelze vytýkat nedostatek odvahy a přece to byl on, kdo v epigramu o pravdě napsal: „... kdo ji řekne dřív než včas, tomu pravda zlomí vaz.“ Vylézt ze zákopu ve chvíli, kdy je šance na úspěšný útok, je hrdinství. Vylézt do kulometné palby bez šance uběhnout aspoň pár kroků je chyba, kterou nelze opakovat. Problém je ovšem odhadnout správné „včas“. Pohodlnější je být zalezlý jako anonym pod smyšleným nickem a vytýkat někomu nedostatek odvahy. Není „včas“ být vypískán, protože sdělujete pravdu, které ovšem lidé zatím nejsou nakloněni věřit. Říkat pravdu o válce na Ukrajině, když o ní lidé nic nevědí a všude visí ukrajinské vlajky, nemá cenu.

Říkat pravdu má smysl, když jsou lidé připraveni ji přijmout. Psychiatr, pokud chce pomoci, nemůže v poradně říci klientce to, co je každému kromě ní zřejmé, např.: „Vzala jste

si alkoholika a vaše desetileté úsilí ho změnit bude nejspíš i nadále bez výsledku.“ To jí nepomůže. Nějakou dobu trvá a stojí to jisté úsilí, než klientka získá náhled na svoji situaci. Společenské procesy nejsou pro každého zřejmé, zejména když polyká propagandu hlavního proudu nebo se o politiku vůbec nezajímá. A oba příklady se týkají naprosté většiny občanů.

Lidé důvodně frustrovaní chtějí slyšet řešení, samozřejmě radikální. To je příležitost pro skutečné populisty, manipulátory. Pro ty, kteří volají „nedopustím!“, aniž by měli nějaký reálný vliv. A naivní lidé tomu věří a pokládají to za projev odvahy. Přestože ten, který „nedopustí“, chce zůstat v EU a v NATO, které diktují podmínky a nedopuštění čehokoliv v takovém případě nepřichází v úvahu. On ale své „nedopustím“ řekl „včas“, právě včas pro naivní radikály.

SPD je ale seriózní a neslibuje jako někdo nemožné do tří dnů, a to po dobu mnoha měsíců. Je těžké a zbytečné se s někým takovým snažit spojit, zvláště prohlašuje-li, že SPD a také Trikolóru zničí.

Pan VK minulý týden řekl, že se SPD neúspěšně snažila reformovat EU. Je to čirá lež. Jako poslanec Evropského parlamentu bych o tom musel vědět. Pan VK je inteligentní a jistě ví, že je to lež. Ovšem jeho postoj k SPD je trvale vyhraněný stejně jako postoj Svobodného vysílače, jehož moderátor označil Tomia Okamuru za „japonského popeláře“. Můžeme se dohadovat, proč to dělají.

SPD vydrží, není líná, ustrašená ani populistická a hlídá si, aby nebyla infiltrována darebáky.

Fico porazil mainstream

(1. 10. 2023)

Všichni komentátoři připuštění do „objektivní, nezávislé a vyvážené“ České televize se předhánějí ve zdůrazňování, že parlamentní volby na Slovensku proběhly svobodně a demokraticky. Je to lež, protože ke skutečné demokracii patří objektivní informování veřejnosti a nikoli extrémní jednostrannost, která se stala normou v procesu abnormalizace společnosti.

A zejména ke skutečné demokracii patří svobodná a vyvážená veřejná diskuze občanů a jejich zvolených reprezentantů. Tomu je praxe „veřejnoprávních“ médií na hony vzdálená.

Takže Fico vyhrál volby navzdory manipulaci veřejností ze strany těch, kteří ovládají mainstreamová média. Jinak řečeno, za podmínek skutečné demokracie a bez pokusu o jeho kriminalizaci by vyhrál daleko větším rozdílem a Slovensko by mělo šanci být řízeno svobodnou vůlí jeho obyvatel a ne vůlí masy vystavené trvalé manipulaci. A připuštění televizní komentátoři ještě drze trvají na tom, že je třeba veřejnou diskuzi omezit i v prostoru, který jí zbývá, tedy na sociálních sítích. Chtějí určovat, které názory jsou správné a které informace budou tajeny, a to je zásadní znak totalitní společnosti.

Proto jsem podpořil návrh na udělení Sacharovovy ceny v Evropském parlamentu Elonu Muskovi, který odmítá cenzuru a umožňuje svobodnou diskuzi. Cenu samozřejmě nezíská, neboť většina poslanců Evropského parlamentu má hluboce zakořeněné totalitní myšlení.

Bestie se zase smějí

(7. 10. 2023)

Němečtí nacisté za války říkali Čechům „smějící se bestie“. Čím víc se „tisíciletá říše“ chýlila ke svému konci, tím více se smáli. Za to kolaborantům bylo úzko. Je to přirozené. Dnes se „české bestie“ smějí pětikoalici. Její sláva rychlená propagandou hlavního proudu se chýlí ke konci.

Důvod je prostý. Většina, která politiku nesleduje a řeší hlavně své bezprostřední problémy, nemůže nevidět „úspěchy“ pětikoaliční vlády. Občané totiž nepřehlédnou pokles své vlastní životní úrovně, inflaci, růst cen, růst životních nákladů a stále neviditelné vyhlídky na zlepšení. Další hrozby nevidí, zatím se jich nedotýkají. Vědí ale, že až se neuměteli a darebáků sloužících cizí moci zbavíme, bude náprava těžká a pomalá. Přesto se smějí, bestie. Není to radostný smích, je to smích škodolibý. Je libé vidět, že jejich škůdci utrpí škodu, že kolaboranti se začínají trást úzkostí, mizí jejich sebevědomý výraz tváře, objevují se na ní obavy a strach.

Koalice nutně ztrácí soudržnost, protože kariéristé myslí na záchranu. Koalice „Spolu“ už není tak moc spolu. Ale známe přísloví „spolu chyceni, spolu oběšeni“. Nikdo z nich si ještě netroufne otevřeně říci, že politika EU nás vede do záhuby, ale jejich podpora generální linii se drojí. Oficiální politika EU zahrnuje zejména Green deal, trvalou podporu imigrace, sankce proti Rusku, které zjevně nefungují, pokud cílem ne-

bylo sebezničení jako součást služby „strategickému partnerovi“ za velkou louží. Trvají dlouhodobé cíle, jako je postupná likvidace zbytků suverenity členských států a rozšíření EU do Afriky a Asie. Daňové ráje ovšem musí i nadále zůstat nedotčeny, neboť EU je projektem nadnárodních korporací. Na dohled je cíl „depopulace“, tedy vyvražďování obyvatelstva Země za účelem ponechání „zlaté miliardy“ nebo raději méně. A tak pod dojmem hroucení někteří původní skalní podporovatelé EU opatrně prezentují kritické názory. Lidovec Zdechovský se vyjadřuje stále otevřeněji proti masové imigraci, odeesák Vondra kritizuje, a přiznejme, že dlouhodobě, Green deal, neboť i on v něm právem vidí cestu do pekel. Problém je však v tom, že jsou oba v partě, která oficiálně imigraci i grindýl podporuje. Totiž tato parta nejprve hlasovala pro, jakmile se ale zformovaly konkrétní zhoubné projekty, dělá si zásluhy z toho, že je trochu přibrzdňuje, například normu EURO 7, pohromu pro automobilový průmysl a dopravu.

Poslankyně Vrecionová (ODS) se na Twitteru (X) chlubí, že europoslanci ODS hlasovali proti návrhu nařízení o odpadních vodách a tím zdražení stočného. Jenže zamlčuje, že nebyli zdaleka sami. Alexandr Vondra je zkušený a inteligentní (čímž výčet jeho pozitivních vlastností končí), a proto si ve směřování EU uvědomuje hrozbu, a tím i hrozbu pro něho samotného. A dělá mu to starosti. Chápe, že zrušení zbytků práva veta v rozhodování členských států naštvě příliš mnoho lidí nejen v ČR. Vidí v něm možnost rozpadu EU. Proto při „grilování“ komisaře Ševčoviče (nově odpovědného za grindýl) rozčileně konstatoval, že každé další volby v Evropě jsou hororem („horor“ je latinsky hrůza).

Pak tu máme stále vlivnou skupinu fanatiků a dogmatiků, tedy lidí neovlivnitelných realitou. Mezi nimi dominují Piráti z frakce Zelených. Progressivně Slovensko je ale ve frakci

Renew společně s ANO... dále sem patří TOP09, ostře „liberálně“ pravolevé uskupení, v EP ho zastupují Niedermayer a Pospíšil. Mezi dogmatiky patří Maxová z frakce Socialistů a samozřejmě StaN. Ti všichni jsou neochvějní a nebojí se, protože dogmata zatemňují mozek a přinášejí klid falešné jistoty. Věří nejen na grindýl, na užitečnost výměny populace prostřednictvím imigrace, LGBT..., feminismus a samozřejmě „většinové rozhodování“, neboť v popření zájmů menších komunit vidí pravou demokracii a volné cesty „vpřed“. Podporují militarizaci směrem k třetí světové válce. Nemají strach, protože vědí, že na jejich straně je „pravda“. Zbývá jen doufat, že včas přestanou být nebezpeční. V Evropském parlamentu zatím tvoří většinu, v Maďarsku a Polsku už ne, a na Slovensku právě prohráli.

Prezident Pavel dokázal zpochybnit sebe sama v rekordně krátkém čase. Prolhaný „král“ Petr Fiala je nahý. Nikdo mu neřekl, že pozbyl autority, a tak směle pokračuje v sebezesměšňování. Stal se nejméně populárním premiérem světa. I hlavní mediální proud ho přestává zachraňovat, aby si sám uchoval zbytky důvěry notně pošramocené propagací stran pětikoalice. Petr Fiala nyní straší lidi billboardy s nápisem „Restart Česka“. Co to může znamenat? Podle chování vlády asi „zpět na stromy“.

Bestiálně se smějeme, ale žádná legrace to není.

Evropská komise trvá na volném pohybu imigrantů po EU

(7. 10. 2023)

Politici mluví o „nelegální migraci“, což vzbuzuje mylný dojem veřejnosti, že existuje vůle Evropské komise bránit imigraci, která není odůvodněna ohrožením života migrujících osob v domovských státech. Taková snaha ve skutečnosti neexistuje, jsou to jenom kecy. Ve skutečnosti naopak Evropská komise za podpory většiny Evropského parlamentu podporuje stálou masovou imigraci legislativou i obrovskými částkami a to i čistě ekonomickou migraci s argumentací, že „Evropa potřebuje talenty“ a že máme morální závazek (vůči všem, kteří si chtějí polepšit přestěhováním do sociálně štedřejší země). Talentem je ovšem podle nich každý včetně negramotných.

Proto Komise a většina poslanců EP trvá na tom, že je třeba do EU vpustit každého imigranta. Cílem má být vytvořit „bezpečné cesty“ do EU, aby migranti netonuli ve Středozemním moři. Komise a většina Parlamentu „bojuje proti převaděčům“, aniž by projevila schopnost proti nim skutečně zasáhnout. Kladou si za cíl sami převzít úlohu převaděčů pomocí štědře financovaných neziskovek a tím pro migranty zlevnit a zatraktivnit migraci, což nutně povede k jejímu obrovskému zesílení. Současně úporně brání představitelům členských států ve vlastním rozhodování o tom, kdo může vstoupit do

jejich země. Naopak za odmítnutí imigrantů mají být státy pokutovány „zatím“ v objemu půl miliónu korun za nepřijatou osobu v rámci kvóty. Drze se tvrdí, že kvóty neexistují, ale to není pravda, protože jinak by nebylo možné určit, jak velkou pokutu platit, za jaký počet odmítnutých.

Konečným cílem je výměna obyvatelstva. I místopředsedkyně EK Věra Jourová ve svém projevu minulý týden výslovně odmítla podporu porodnosti stávajících občanů v Evropské unii s argumentací, že jde o snahu dostat ženy „zpět k plotně“. Za plotnou ovšem budou imigrantky ekonomicky podporované v rození potomků, čímž bude výměna obyvatelstva urychlena. Nejde ovšem jen o prosté přečíslení původních obyvatel, imigranti si s sebou přinesou svoje zvyky, náboženství a většinou velmi netolerantní a agresivní chování. Podvodem je název Progresivní Slovensko a samotný pojem „progrese“. Jde totiž o přípravu regrese Evropy.

Ve čtvrtek 6. 10. 2023 přijal evropský parlament Návrh úpravy nařízení 2016/399 (A9-0280/2023), kterým se „mění“ pravidla pro volný pohyb přes hranice. Návrh předložil „Výbor pro občanské svobody, spravedlnost a vnitřní věci“. Zpravodajkou byla Sylvie Guillaume z frakce „Socialistů a demokratů“. Stanovisko vydala „většina výboru“ i „menšina výboru“ (na konci článku).

Vysvětlující stanovisko „většiny výboru“ vychází z toho, že volný pohyb osob uvnitř Schengenské hranice patří k zásadním výdobytkům Evropské unie, a proto ho nelze omezovat. Obecně připouští existenci důvodů pro omezení, a tím uplatnění kontrol na „vnitřní hranici EU“. Jako přípustný důvod uvádí epidemie nebo terorismus, což se podle Komise stalo záminkou pro nežádoucí hraniční kontroly z rozhodnutí členských států. Proto: „Evropská komise navrhla pozměněnou verzi Schengenského hraničního kodexu s cílem posílit schengenský prostor a vrátit se k plně funkčnímu prostoru bez

kontrol na vnitřních hranicích.“ Vytváření „nových důvodů“ pro Hraniční kontroly „není v souladu s cílem Smlouvy o EU nabídnout občanům EU prostor svobody, bezpečnosti a práva bez vnitřních hranic“. Proto návrhvatel (Evropská komise) brání tyto zásady. Pokud jde o imigranty, jsou tedy kontroly nepřípustné, neboť „nejsou v souladu s právním základem, který vyžaduje absenci jakýchkoli kontrol osob, ať už jsou jakékoli...“ Problémy by prý později mělo řešit nařízení „o azylu a migraci v EU“. Proto zpravodajka a „většina výboru“ podporuje toto stanovisko Evropské komise.

Velký senát Soudního dvora Evropské unie navrhuje časové limity pro možné zavedení hraničních kontrol na „vnitřní hranici“. Komise rozhodla zavést nová ustanovení „upravující vážnou hrozbu na veřejný pořádek nebo vnitřní bezpečnost“. hraniční kontroly na úrovni EU by měly být možné po dobu 6 měsíců s možností prodloužení až do maximálně 2 let. „Politici jednotlivých států by neměli mít možnost ospravedlnit kontroly na vnitřních hranicích. Musíme se vrátit k Schengenu a ne se vrátit do doby před Schengenem.“

Menšinové stanovisko

Dokument obsahuje menšinové stanovisko šesti členů naší frakce Identita a demokracie a šesti z jiných frakcí. Existence menšinového stanoviska je neklamnou známkou skutečnosti, že předložený dokument je velmi konfliktní, podobně jako menšinová stanoviska v Parlamentu ČR.

Menšinové stanovisko upozorňuje na riziko pro vnitřní bezpečnost států při možném ozbrojování migrantů, organizovaném zločinu a terorismu. Ohrazuje se proti znemožnění využití technologií pro sledování a ochranu hranic.

„Zpráva podkopává suverénní právo členských států kontrolovat, kdo vstoupí na jejich území. Znovuzavedení a/nebo

prodloužení kontrol na vnitřních hranicích bude vyžadovat více zatěžující odůvodnění při pokračující hrozbě pro vnitřní bezpečnost nebo veřejný pořádek. Fungování schengenské dohody je podmíněno vzájemnou důvěrou mezi členy států. Volný pohyb lze obnovit pouze tehdy, když je zajištěna vnější hranice a zavedena politika nulové tolerance vůči všem formám nelegálního vstupu.“

Pozn.: Evropská komise a většina poslanců EP uznává odmítnutí vstupu jen osobám usvědčeným z terorismu. Při návštěvě Lampedusy před dvěma týdny jsem se od pracovníků tábora pro imigranty dozvěděl, že imigranti nejsou vyšetřováni z hlediska zdraví, pokud jejich vážné nemoci nejsou zjevné, nezjišťuje se identita a věk, věří se tvrzení imigrantů. Všichni jsou pak odesíláni dál to Itálie. V době, kdy jsem byl na Lampeduse, nebyl na ostrově ani jeden imigrant, všichni byli už odvezeni.

Hlasování

Pro návrh směřující ke znemožnění hraničních kontrol z důvodu pohybu imigrantů hlasovalo 370 přítomných členů Evropského parlamentu, naprostá většina lidovců, liberálů, socialistů, Levice a Zelených, za ČR Pospíšil (TOP09), Polčák (Starostové), Maxová (ČSSD), Knotek, Hlaváček (ANO), Gregorová, Peksa (Piráti, Kolaja nehlasoval).

Proti hlasovalo 64 poslanců, většina naší frakce ID (kromě jedné Italky, která se zdržela), tedy David i Blaško (který vystoupil z SPD, ale zůstal ve frakci), většina konzervativců (ECR) včetně ODS a Konečná (KSČM, jako jedna ze dvou členů Levice) a dokonce Zdechovský i Šojdrová.

Zdrželo se 84 poslanců, z ČR Charanzová a Kovařík (ANO) a překvapivě i Niedermayer.

V rozhodování o hlasování hrál roli původ poslanců, protože „západní“ ze států plných imigrantů v návrhu také mohli vidět příležitost, jak se jich zbavit, pokud by odešli na „východ“, zatímco mnozí „východní“ by rádi zabránili jejich vstupu. Roli hrál i strach z veřejného mínění v domovské zemi. Tento dokument nás zase o kus posunul ke špatnému konci...

Ti největší šílenci v parlamentu spolu soutěží...

(30. 10. 2023, Parlamentní listy)

V České republice v posledních dnech vzbudila rozruch zpráva, že se v Evropském parlamentu chystá jakýsi seznam zvířat, která by jako jediná směla být chována v domácím prostředí. Symbolem této debaty se stal křeček, který má na seznamu chybět. Jak to tedy, pane europoslanče, prosím, je?

Snažím se a budu se snažit čím dál tím víc, aby naši spoluobčané pochopili, co to je Evropská unie, Evropská komise, Evropský parlament. Od lidí, které živí velebení této organizace, která se snaží být unitárním státem, ale je jen mezinárodní organizací založenou smluvně, se to nedozvíte.

Největší a „nejprestižnější“ výbor v Evropském parlamentu je Výbor pro životní prostředí (ENVI), který mluví do všeho a má pro to požehnání od sboru předsedů. Jsem v něm členem- náhradníkem. Mohu tam chodit a poslouchat ty hrůzy jako každý, mohu diskutovat, ale hlasovat smím, jen když někdo chybí a požádá mě o zastoupení. Je-li Evropský parlament šílený, pak o tomto výboru to platí trojnásob. Jsou v něm většinou fanatici. „Kdy už konečně zakážeme chemii!“ volala hystericky mladá poslankyně při projednávání jakési věcné otázky.

Jsem členem Výboru pro zemědělství a rozvoj venkova (AGRI). Snažili jsme se s „ENVI“ vycházet v dobrém, ale oni jsou „ambiciózní“, soutěží mezi sebou v tom, co ještě zakázat. Někteří jejich poslanci- aktivisté jsou navíc členy i výboru AGRI, aby si pohlídali urychlení zániku zemědělství v EU. Místopředsedou AGRI je například francouzský poslanec Benoît Biteau za Zelené, který navrhoval celoevropský zákaz orby. Máme tam také nizozemskou poslankyni za Stranu zvířat (přesvědčte se) Anju Hazenkamp, která prosazuje zákaz živočišné výroby a přechod na „rostlinnější stravu“. Tolik jako drobná ukázka, co vše je tam možné.

V jaké fázi je návrh na omezení domácích zájmových chovů zvířat, to přesně nevím. Víím jen, že se na něm pracuje. Co vše tam nakonec bude zařazeno, to se uvidí. Uvidíme, jak bude vypadat návrh nařízení Evropské komise. Jsem zvědav, jak by ho chtěli vymáhat. Prý o tom návrhu diskutují odborníci a bude se konat výběrové řízení, které má rozhodnout, kdo je ten nejsprávnější odborník. Můžete si domyslet, kdo a podle jakých kritérií je vybírá.

Slyšení o možnosti omezení bezvýhradné ochrany vlků se konávají asi dvakrát do roka a i poslanci AGRI pod tlakem chovatelů ovcí trochu přitlačili na pilu, přestali se příliš bát. Na jednom slyšení se německý poslanec z AGRI Peter Jahr zeptal „vybraného“ odborníka, kolik by těch vlků mělo v Evropě být, aby nebyl ohrožen jejich genofond, jak odborník varoval. „Co nejvíc!“ byla jasná odpověď.

Můj zesnulý přítel a někdejší vedoucí propagačního oddělení Zoologické zahrady Praha Josef Král mi kdysi sdělil poznatek svého známého nadšeného chovatele: „Člověk, který má rád přírodu a chová doma zvířata, jich zahubí víc než jiný, kterému je příroda úplně lhostejná.“ To je pravda.

Nejsem nezaujatý, choval jsem spoustu zvířat od ryb po

savce, teď mám jen axolotly, nemám na to čas. Jsem přesvědčen, že by mělo být zakázáno mimo zoologické zahrady a licencované odborníky doma chovat zvířata odchycená ve volné přírodě, pokud jich tam ubývá. Choval jsem například kanadské užovky *Thamnophis sirtalis*, těch jsou miliony. Proč tedy ne.

Jako lékař konstatuji, že pokud budou zakázány výzkumy léčiv na zvířatech, budou léčiva zkoušena na lidech. Na tkáňových kulturách a matematických modelech se zdaleka nedá dělat všechno.

Byla tu už snaha zakázat zvířata v cirkuse, omezit zoologické zahrady... Každý ví, jak jsou omezovány chovy hospodářských zvířat pod záminkou jejich „blahobytu“. Částečně je to oprávněné, ale hlavní zájem je vytvořit prostor pro dovozy z mimounijních zemí, na kterých obchodníci vydělávají více, a zlikvidovat potravinovou bezpečnost Evropy. Ochránci zvířat jsou zde jen užiteční idioti nadnárodních společností.

Profesor Zdeněk Mlynář mi kdysi prozradil, že Lubomír Štrougal měl při projednávání návrhů v ÚV KSČ oblíbené úsloví: „Hlavně aby se nenasrali dělníci!“ Zdá se, že záměrem Evropského parlamentu a Evropské komise je, aby se nasrali všichni.

Výbor pro zemědělství, jehož jste členem, se zabýval i otázkou ukrajinského obilí. I když některé členské státy, Polsko, Maďarsko, Slovensko, si drží své námitky, stanovisko EP už není k jeho dovozu do EU vyloženě negativní. Z jakého důvodu, co se v Evropském parlamentu odehrálo?

Výbor se tím zabýval, ale proti dovozu se stavěli hlavně Poláci a místopředseda Buda z Rumunska. (Většina ostatních podporuje ukrajinský režim.) Ti měli ještě před sklizní záso-

by obilí přes 200 % a krachovaly a krachují jim zemědělské podniky. Ani v Bulharsku a na Slovensku to není legrace. Obchodníkům-spekulantům není běžně možné zabránit v dovozu kamkoli, kde je to pro ně výhodné. Komise a Rada rozhodly, že dovoz bude dočasně zastaven. Prodloužení tohoto opatření už se neodvážily. Polsko na to nedbalo, ale uvidíme, co na to nová polská bruselská vláda. Problematika je to velice zajímavá, ale už jsem se moc rozpovídal...

Můžeme si na tomto příkladu představit, jak dopadne zemědělství v Unii, až se uzavřou obchodní dohody s Mercosurem, Chile, Vietnamem, Novým Zélandem...

Čeští zemědělci si stěžují, že po škrtech v rozpočtu na příští rok přijdou o část dotací, které jim umožňovaly udržovat v rámci EU konkurenceschopnost. Co to podle vás bude pro české zemědělství znamenat?

Čeští zemědělci mají pravdu. I tak jsme znevýhodněni, protože tzv. národní dotace v zemích Západu jsou mnohem vyšší a svoje přebytky nám na náš trh dodávají za dumpingové ceny. Další malér jsou maloobchodní řetězce, které mají v obchodu s potravinami téměř monopol, stlačují výkupní ceny často pod výrobní náklady a mají obrovské obchodní přírážky. Pro zemědělství, které je na rozdíl od jiných oblastí stále ještě velkou převahou české, jsou to vážné hrozby.

Nechme zemědělství. Europoslanec Alexandr Vondra se chlubí svým úspěchem při změně textu normy Euro7, upravující pravidla pro emise automobilů. Skutečně podle vás lze považovat výsledný text normy za český úspěch?

Mám dost důvodů si poslance Vondry nevážit, ale v zájmu objektivit je třeba přiznat, že je ve výboru ENVI téměř jediný člen, který zastává racionální stanoviska. Ano, má nespornou zásluhu na zmírnění šíleného nařízení Evropské unie Euro7. Jenže ono je to s ODS tak, že česká vláda v cizím zájmu Green Deal schvaluje a poslanec Vondra za ODS má pak zásluhu za zmírnění šílenosti... Nazvat to českým úspěchem v tomto kontextu...? Možná je lepší být zastřelen než oběšen.

Když už je řeč o europoslanci Vondrovi, co říkáte na to, že se koalice SPOLU rozhodla i do eurovoleb postavit společnou kandidátku, na které se mají setkat lidé tak rozdílných postojů, jako jsou europoslanci Vondra a Niedermayer?

Ano, mluvil jsem o tom s poslankyní Vrecionovou, samozřejmě obsah nemohu publikovat, ale je jasné, že to pro ně bude problém. Bude jich víc, ale kdo budou „oni“ jako celek? Vondrovo stanovisko jsem naznačil a Niedermayer je na opačném konci názorového spektra v těchto zásadních otázkách... Alexandr Vondra je podle mého soudu soudný, proto se právem obává, že šílenosti v EU tuto organizaci rozvrátí, což si určitě nepřeje, a jak veřejně pravil v televizi: „... každé další volby jsou hororem.“ EU pracuje na tom, aby rozvrátila sama sebe. Když vidím její přínos, nemíním v tom překážet. V Evropském parlamentu je 70 % fanatiků, úředníci v Evropské komisi musí plnit úkoly, ale určitě se jim nechce přijít o džob.

V Evropském parlamentu, konkrétně v jeho ústavně-právním výboru, se píše i návrh, který má výrazně zúžit oblast, ve které musí členské státy rozhodovat jednomyslně. Co na to říkáte?

Jsem samozřejmě zásadně proti, je to i oficiální stanovisko SPD. Ale Niedermayer, Piráti, starostové, socialisté (Maxová za ČSSD) a částečně lidovci jsou pro.

Prezident Petr Pavel uvedl, že by se tato změna neměla dotýkat zahraniční a bezpečnostní problematiky. Je podle vás reálné, aby si členské státy udržely svou suverenitu v těchto otázkách, když vidíme, co se v posledních měsících děje kolem stanoviska k Ukrajině nebo k Izraeli?

Není to reálné. Pokud budeme v Evropské unii, nezbyvá než se smířit se zrušením zbytků státní suverenity. Je to neskrývaný dlouhodobý cíl. Jestli jim tam nechybí alespoň stopa realismu, tak přibrzdí. Jenže oni spíš naopak šlapou na plyn ze strachu, že se podřimující občané probudí a pochopí záměr vytvořit unitární stát EU a poslat ho na slepou kolej.

Krise zemědělství v Evropské unii pokračuje

(13. 11. 2023, Deník.cz)

Evropská unie byla největším dovozcem, ale také největším vývozcem zemědělských komodit. Obchodníci se zemědělskými komoditami samozřejmě hledají co nejvýhodnější ceny. Náklady na zemědělskou produkci v Evropské unii rostou s růstem cen všech vstupů. Hlavní příčinou tohoto stavu jsou sankce EU na levnější ruské energetické zdroje. Růst cen se tak promítá do ceny všech komodit. Ještě zhoubnější důsledky má unijní protizemědělská politika.

Omezení vývozních možností některých zemí EU vede k tlaku na vnitřní trh unie. Například odbytové potíže s vepřovým masem ve Španělsku jsou následek poklesu zájmu Číny o vepřové maso z Evropy poté, co se Čína vyrovnala rychleji, než se předpokládalo, s epidemií afrického moru prasat. Pokračuje ruské embargo na zemědělskou produkci z EU a rychle rostoucí vlastní ruská produkce obsazuje některé tradiční trhy. Další významná omezení plynou z tzv. Nové zemědělské politiky zahrnující požadavky projektu Green Deal. Ty vedou k omezení produkce, jednak pro povinnost velkých podniků část zemědělské půdy nevyužívat, jednak pro omezení hnojení strojenými hnojivy o 20% a snížení používání pesticidů o 50% ve srovnání s dosavadní praxí, čímž jsou státy, které dosud používaly méně pesticidů, více diskriminovány. Také

je prosazováno dělení pozemků na menší části, vytváření cest, remízků a stromořadí, aniž by náklady na ně byly zemědělcům kompenzovány.

Současně v řadě oblastí nejen na jihu Evropy se opakovaně projevují sucha, někdy střídaná záplavami. Tyto klimatické změny rovněž vedou ke snížení produkce některých komodit. Ke zvýšení nákladů vede také prosazování vyššího „blahobytu zvířat“, přičemž některé požadavky jsou oprávněné, jiné zjevně přehnané. Klesá efektivita chovů a nutně rostou náklady, zejména jsou-li zemědělci donuceni přejít na nové technologie, často aniž by splatili půjčky na ty dosavadní. Současně došlo ke snížení celkového objemu zemědělských dotací z EU (například ve prospěch podpory imigrace) a vzrostl tlak na zvýšení dotací pro drobnější zemědělce, kteří z povahy věci produkují méně efektivně.

Všechna tato opatření prosazovaná Evropskou komisí a podporovaná většinou poslanců Evropského parlamentu pod záminkou ochrany přírody, humánnějšího nakládání s hospodářskými zvířaty a dokonce zlepšení zdraví tlakem na změnu stravovacích zvyklostí jednoznačně vedou ke snížení zemědělské produkce a její efektivity.

Nebezpečné obchodní dohody

Současně jsou prosazovány obchodní dohody Evropské unie se státy s velkým potenciálem zemědělské výroby. Hlavním cílem má být zvýhodnění vývozu průmyslových výrobků ze zemí Evropské unie, ale v obchodní výměně se tyto státy pochopitelně snaží uplatnit svoji zemědělskou produkci. Jedná se například o jihoamerické sdružení Mercosur (Brazílie, Argentina, Paraguay a Uruguay), Chile, Vietnam, Nový Zéland..., ale také o Ukrajinu, která je od 23. 6. 2023 kandidátskou zemí pro vstup do EU.

Zvláštní pomoc Ukrajině

Pod záminkou ekonomické podpory Ukrajiny za účelem jejího posílení ve válce s Ruskem byl umožněn bezcolní vývoz ukrajinské zemědělské produkce. Argumentovalo se rovněž tím, že kvůli překážkám ve vývozu zejména pšenice dojde v některých zemích Afriky a Blízkého východu k hladomoru. Byly vytvořeny „koridory solidarity“ a obilí bylo vyváženo přes rumunské dunajské přístavy, v menší míře také po železnici a nákladními automobily. Naprostá většina objemu vyvážených komodit, zejména obilí a kukuřice, skončila v evropských zemích, a to nejen tam, kam se tradičně vyvážely (Itálie, Nizozemí), ale hlavně v sousedních zemích (Polsko, Rumunsko, Bulharsko, Slovensko, ČR), které jsou buď soběstačné, nebo byly vývozci obilí, takže například Polsko a Rumunsko měly ještě před sklizní zásobu obilí kolem 200%. Situace samozřejmě vedla k prudkému poklesu cen, který vedl v řadě zemědělských podniků k zadlužení nebo ke krachu. Zmíněné země kromě ČR reagovaly zákazem dovozu ukrajinského obilí, jehož prodloužení nebylo Evropskou komisí povoleno. Polsko ho přesto dál uplatňuje.

V polovině letošního října proběhlo jednání mezi Zemědělským výborem a poslanci zemědělského výboru ukrajinského parlamentu. Ukrajinští poslanci se od většiny koordinátorů výboru EP dočkali deklarované podpory a přání úspěchu ve válce s Ruskem, ale nikoli požadovaného příslibu umožnění neomezeného vývozu ukrajinské zemědělské produkce do zemí EU. Řadu tradičních trhů Ukrajiny mezitím obsadilo Rusko, někdy i bezplatným dovozem.

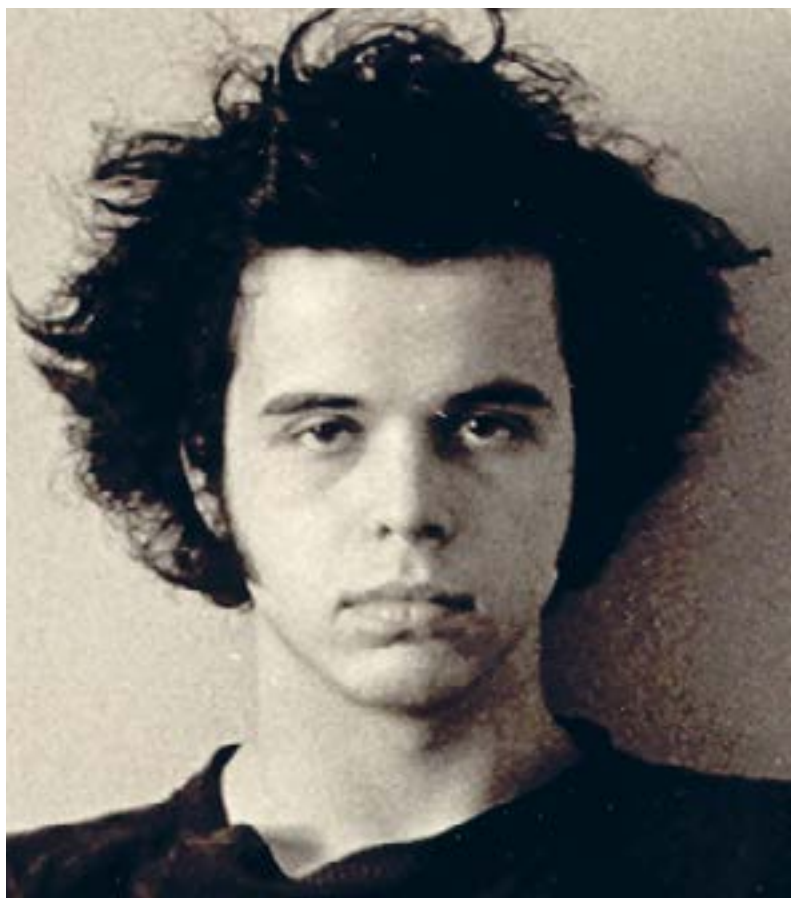
Zemědělská politika Evropské komise má horší důsledky než klimatické změny.

Tato situace s Ukrajinou je krásnou ukázkou toho, kam vede otevření unijního trhu zemědělské produkci ze třetích zemí. Situace se chopí spekulanti v obchodě se zemědělskými komoditami a země EU budou proti dovozům zcela bezbranné. Tím se podaří zlikvidovat velkou část zemědělství v EU, a to zejména méně konkurenceschopné malé zemědělské podniky. Zemědělská půda bude částečně skoupena spekulanty (pokud to zákony jednotlivých zemí umožňují), nebo zemědělskými velkopodnikateli, někde bude půda opuštěna, jak k tomu již dochází zejména v okrajových a méně úrodných oblastech.

Pokud opustíme hypotézu, že Evropskou komisí řídí hlupáci neschopní domyslet důsledky, musíme nutně dospět k závěru, že rychlá systematická likvidace zemědělství v Evropské unii je záměrná, dochází k ní proto, aby nadnárodní obchodní korporace získaly více místa na unijním trhu pro mimounijní produkci, která je levnější, protože navzdory ujištěním neuplatňuje unijní normy, například užívá zakázaných pesticidů, hormonů, antibiotik a nedovolených technologických postupů a samozřejmě nesplňuje ekologické normy a nedodrжуje pracovní právo srovnatelné s unijním. Ceny v maloobchodech samozřejmě neklesnou, naopak, až bude odstraněna unijní konkurence, ceny ještě vzrostou i při horší kvalitě.

První fotografie, 1954

Autoportrét, 1969

Fotografie z maturitního tableau, 1972

Lékařská fakulta, studijní kroužek č. 4 před promoci, 1978

Kandidátem věd - blahopřání od prorektora UK Praha Prof. Zdeňka Lojdy, 1991

Se synem Ivanem, 1985

Vláda Miloše Zemana, 1998

Ředitelem PN Bohnice, 2007

Kurátorem výstavy „Nemocná duše“ o psychiatrických muzeích v Evropě, 2010

Náměstkem ředitele PN Bohnice, 2010

Exkurze Výboru pro zemědělství Evropského parlamentu ve Francii, 2019

*Na jednání Výboru pro zemědělství Evropského parlamentu,
2019*

*Návštěva frakce ID na sjezdu Republikánské strany
Washington, 2020*

Země živitelka České Budějovice, výstava chovného skotu, 2020

Shromáždění na podporu prezidentského kandidáta Jaroslava Bašty, 2022

OBSAH

Rozhovor.....	7
Čtyři leva.....	87
Politolog politikem a ódéésáctví v krizi.....	94
Český ministr zahraničí by se neměl ukvapovat.....	101
Kdo seje vítr a co kdo sklídí.....	103
Cui bono – Komu to prospívá?.....	106
Česko, jak je ti 25 let po Listopadu?.....	108
Poločas Miloše Zemana.....	116
Ano míru, ne válce!.....	120
Miloš Zeman spojuje lidi.....	123
Síla a slabost Bohuslava Sobotky.....	130
To by se v Brně stát nemohlo.....	135
Prof. Drahoš je popleta.....	137
Veřejnoprávní média nemají nárok na "svobodu".....	139
Zeman nepanáčkuje na zapískání.....	142
K demokracii patří také odpovědnost k celku.....	149
V předvečer státního svátku.....	158
Zastřel bobra, zachrániš strom!.....	170
Řekněte jim to!.....	172
Boj s fašismem asi vyšel z módy.....	175
Evropská komise vyhlásila válku zemědělcům.....	177
Stejně dotace pro naše zemědělství? Nikdy!.....	180
Znásilnění v důsledku onemocnění schizofrenií?.....	183
Kauza Vrbětice a Evropský parlament.....	185
EU byla založena nadnárodními korporacemi.....	190
Skutečný cíl EU je sloužit velkým investorům.....	194
Unijní "společně" znamená diktát, nic hezkého.....	200
Zločinci nebo idioti?.....	205
Listina práv a svobod usvědčuje vládu.....	210
"Ukrajinská fašistická chátra".....	212

Přece by nám nelhali.....	216
Přehlídka vítězů a poražených.....	219
Bez totality to nezvládnou. Jak dlouho s totalitou?	224
Vystoupení před Velvyslanectvím Srbska.....	227
413 idiotů tleskalo vstojе, že bude EU bez plynu	231
Realita českého předsednictví v EU	234
Pozdrav z předválečné Prahy	242
Projev v Míčovně Pražského hradu	244
Andrej Babiš – jistota, že se nic nezmění.....	249
Babiš není opozice, ale jen konkurence.....	252
Babiš je zdatný obchodník, prodá vás se ziskem	256
Emanuel Moravec současného protektorátu	258
"Voliči rozhodli?" Musím potlačovat smích.....	261
Redaktor iDnes rozšířil tragikomickou dezinformaci.....	266
Návrat totality v rámci abnormalizace.....	268
Čím větší očekávání, tím větší zklamání.....	272
64 pohlaví a "evniromentální úzkost"	275
Ministr Balaš: škola tupé poslušnosti	279
Kde se berou příznivci protistátní vlády?	282
Náhradní mateřství nebo obchod s dětmi?.....	286
Žádný strach, bát se musí ti druzí.....	290
Dvě výročí Pompejí 24. srpna a dnešek.....	292
Ti, co vždycky všechno vědí, tentokrát o SPD.....	294
Fico porazil mainstream.....	297
Bestie se zase smějí	299
Evropská komise trvá na volném pohybu imigrantů	302
Ti největší šílenci v parlamentu spolu soutěží!	307
Krize zemědělství v Evropské unii pokračuje	313
Fotografie	319

Ivan David

MY BYLI JSME A BUDEM!

Jazyková redaktorka Naděžda Bonaventurová
Grafické práce Cecílie Jílková
Vydalo Nakladatelství ID
Tisk: GRAFOTYP s.r.o., Šumperk
www.grafotyp.cz

Copyright © Ivan David, 2023
Všechna práva vyhrazena.

Vydání první

ISBN 978-80-907732-4-0

